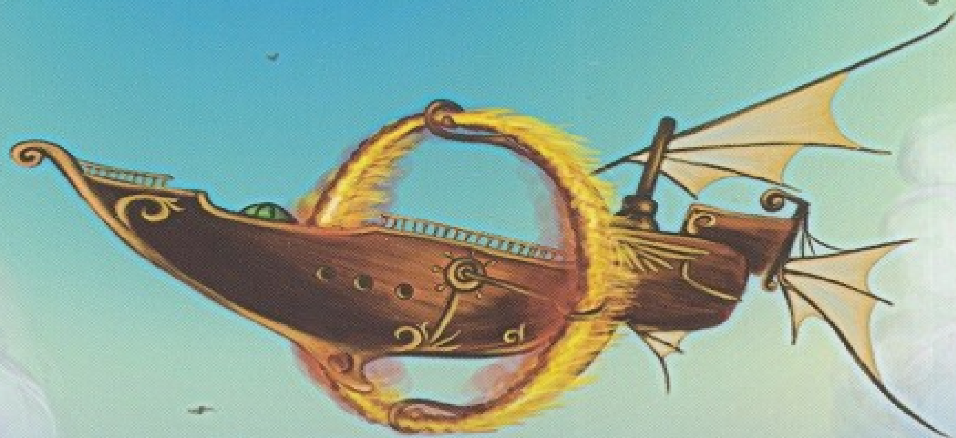
LIVIU RADU

armata moliilor

NAUTILUS

Liviu Radu, născut la București în 1948, și-a început cariera de scriitor de Science fiction și fantasy în 1993, când i-a apărut povestirea „Fața nevăzută a planetei Marte” în revista *Quasar. În* anul 1991 a debutat în volum cu romanul *Trip-Tic.* A semnat, de asemenea, romane ca *Opțiunea* (2004), *Spaime* (2004), *Waldemar* (2007), *Modificatorii (*2010), *Vânzoleli nocturne* (2012) și volume de proză scurtă, cele mai recente fiind *Povestiri fantastice* (2008) și *Singur pe Ormuza* (2011). Autorul a colaborat, de-a lungul timpului, cu publicații ca *Jurnalul SF, Anticipația CPSF, Nautilus.* Scrierile lui de ficțiune au apărut în volume colective. Liviu Radu este și un traducător cunoscut și face parte din Uniunea Scriitorilor din România și din Societatea Română de Science Fiction și Fantasy.

LIVIU RADU

ARMATA MOLIILOR:

O AVENTURĂ A LUI TARAVIK

1

Zeii spun că ziua bună se cunoaște de dimineață. Și așa și este, pentru că zeii nu vorbesc prostii (cu excepția cazului în care vor să-și bată joc de muritori, iar asta se întâmplă destul de des, așa că, până la urmă, trebuie să fii foarte atent cum interpretezi spusele zeilor, ca să nu ți-e iei în barbă). Bine, își spuse Taravik, ziua bună se cunoaște de dimineață, dar și ziua rea se cunoaște de dimineață? Adică dacă ziua începe nasol, trebuie s-o țină tot așa, până la asfințit? Nu-i drept, ar fi bine ca măcar spre seară să se schimbe lucrurile... Ce-i drept, e drept: singurul zeu care nu cunoaște odihna e Boolbubek, cel darnic în ghinioane și nenorociri, iar cel mai puturos și mai zgârcit e Gondorek, cel dăruitor de bucurii și de baftă.

Totuși, trebuie să existe un motiv pentru care o zi începe aiurea și o ține tot așa. Nu se poate ca zeilor să le căşuneze din senin pe un om nevinovat și să-l miluiască doar cu pocinoage.

Trebuie să fi făcut el ceva, trebuie să fi supărat pe cineva – că zeii sunt atât de mulți, și fiecare își are chichițele lui, că-i imposibil să nu calci pe coada cuiva... Deci ar fi bine să se gândească la toate cele pe care le făcuse și, mai ales, pe care le spusese, ca să-și dea seama pe cine jignise și să încerce să capete iertare.

Și unde poți să te gândești mai bine decât în cârciumă, cu un pahar plin în față?

Oricum, indiferent de vina pe care o avea – sau de faptul că nu făcuse nimic necuvenit –, Boolbubek găsise de cuviință să-l bage un pic în seamă, așa că ziua începuse nasol.

Probabil că Marieța se sculase cu fundul în sus (asta fiind o chestie care i se întâmpla în ultimul timp din ce în ce mai des, iar Taravik atribuia starea respectivă de spirit vârstei și durerilor de șale).

Sau, poate, nu se purtase el așa cum ar fi trebuit, iar supărarea ei era justificată...

Cert e că ziua începuse nasol, deși Taravik avusese cele mai bune intenții.

De îndată ce se trezise – cam mahmur și cu mintea încețoșată, că seara trecută zăbovise la băutură cu niște clienți mulțumiți și generoși –, se întinsese, își luase punga de pe scaunul de lângă pat, numărase cinci bănuți de aramă și-i pusese în palma Marieței, cu un gest ce se dorea plin de generozitate.

Femeia se uitase la monede ca și cum n-ar mai fi văzut așa ceva.

— Ce-s ăștia? întrebase ea.

— Banii pentru ziua de azi, răspunsese el liniștit. Conform tarifului pe care l-am convenit împreună. Ți-i dau de pe acum, ca să scap de-o grijă.

Marieța dăduse cu banii de pământ și începuse să clămpănească, furioasă:

— Vezi, asta-i problema cu tine! N-ai pic de maniere! Crezi că totul e să-mi dai bani de cheltuială! auzi! *Ca să scap de-o grijă!* Păi pot să strâng bănuții ăștia nenorociți din bacșișuri de la clienți, fără să fac nimic deosebit, doar să le torn în pahare din când în când. Nu ți-a trecut prin țeastă că doresc și eu un pic de atenție, un pic de sentiment? Adică eu trebuie să pun suflet și ardoare, iar tu... Mi-ai spus vreodată o vorbă frumoasă? Mi-ai făcut vreodată un cadou? Mi-ai adus și tu o floare, măcar o dată?

Prima reacție a lui Taravik fusese aceea de a o contrazice: era imposibil ca în atâția ani de când erau împreună, adică de pe vremea când erau amândoi mai tineri și mai frumoși, să nu fi fost și lucruri sensibile între ei. Dar, probabil pentru că era încă năuc din cauza mahmurelii, nu găsise alt răspuns decât:

— Păi, draga mea, aici, în pustie, florile sunt mai scumpe decât bijuteriile...

— Atunci să te întreb altfel: mi-ai adus vreodată o bijuterie? Una ieftină, cumpărată de la o tarabă din târg. M-aș fi mulțumit cu un ineluș de bronz, că știu că ești un pârlit și un zgârie-brânză, n-aș fi pretins un inel de argint, cu atât mai puțin unul de aur... Ar fi contat gestul, nu valoarea. Tu nu știi decât un singur lucru: Mariețo, uite cinci bănuți, conform înțelegerii, fă curat, fă de mâncare, spală, calcă, fă-mă să mă simt bine! De acum înainte, n-ai decât să te faci singur să te simți bine! Să nu

mai calci la mine în cameră dacă nu vii cu un cadou! Ți-am spus, măcar un ineluș de bronz, acolo! Deocamdată, ia-ți bulendrele și marș afară!

Se dăduse jos din pat, îl apucase de-un picior și-l târâse până dincolo de prag, apoi îi aruncase lucrurile după el.

Taravik fusese prea uluit ca să reacționeze în vreun fel, iar când își revenise și se ridicase în picioare, Marieța zăvorâse deja ușa. Bărbatul înjurase, blestemase, apoi decisese să nu se roage de ea să-l primească înapoi – avea și el mândria lui – așa că se îmbrăcase și se hotărâse să se ducă să se îmbete zdravăn, ca să uite de muierea cea nerecunoscătoare care-i toca banii de ani de zile.

Adevărul era că nu-și închipuise niciodată că manierele lui lăsau de dorit. Da, chestia cu cadourile… aici se simțea vinovat, nu-i mai făcuse de multă vreme vreun dar Marieței… totuși, până atunci femeia nu se plânsese niciodată… deci s-ar putea ca nu lipsa inelușului s-o fi scos din sărite…

Trebuia să se gândească bine și să-și dea seama ce se întâmplase, că să găsească o soluție, dacă exista vreuna.

În primul moment se gândise să se ducă să se gândească în locul cel mai potrivit pentru gândit – cârciuma de la parterul hanului în care locuia cu Marieța. Da, să se gândească ce zei supărase de-i stricaseră ziua dis-de-dimineață. Dar, dacă tot începuse să cugete – lucru greu, merită să-l faci temeinic și să nu te pripești – îi trecuse prin minte că în cârciuma aia muncea Marieța (atunci când nu-și petrecea timpul în pat cu el), deci avea mari șanse să o reîntâlnească, iar gândul că o să-l spurce de față cu toți mușteriii speluncii îl făcuse să se cutremure.

Așa că decisese să caute altă cârciumă, una cât mai depărtată de hanul acela.

Ieșise în stradă – o străduță îngustă, umbrită de clădirile înalte ce o mărgineau, clădiri de locuit cu multe caturi și cu o grămadă de cămăruțe mărunte, pe care locatarii le foloseau doar pentru dormit, iar în restul timpului stăteau în balcoane, zgâindu-se la cei care treceau pe stradă; sau coborau ei înșiși în stradă, ca să participe direct la evenimente.

Taravik dedusese cu mult înainte că aceia care se aventurau pe scările întunecate ca să ajungă în uliță erau cei care, din diferite motive (răceală, răgușeală, un pumn în gât sau altele) nu mai puteau să răcnească în voie, așa cum făceau cei care

stăteau comozi în balconul propriu și conversau cu vecinii din apropiere sau din celălalt capăt al străzii, și erau obligați să se apropie de preopinent, ca să fie auziți. Sau cei care se apropiau de respectivul preopinent ca să-i dea un pumn în gură, dacă nu reușiseră să-l convingă până atunci prin mijloace pur verbale.

Se strecurase printre cei care se aflau pe caldarâm, ignorându-le saluturile, invitațiile la băutură și la alte distracții demne de un bărbat, și se îndepărtase în mare grabă de primejdie.

Mersese un timp pe străduțe mai liniștite, bucurându-se de umbră, apoi își făcuse curaj și îndrăznise să pătrundă pe o stradă largă, înfruntând cu stoicism razele nemiloase ale soarelui și întrebându-se cum vor fi acestea la amiază, dacă la începutul zilei erau atât de puternice...

Mersese repede, transpirat și supărat, prin arșiță, ignorând templele, prăvăliile și vilele celor bogați, până ajunsese într-un cartier pe care nu-l cunoștea, semn că nimerise în celălalt capăt al orașului.

Abia atunci își domolise mersul și începuse să se uite în jur.

Și, bineînțeles, văzuse o firmă care-i sugeră că acolo va găsi ceea ce-i trebuia: un loc în care să gândească liniștit, cu o cană plină în față.

Intrase în cârciumă, se dusese direct la tejghea și dăduse pe gât o stacană cu vin dulce, latgan, înainte să arunce o privire în încăpere, să vadă dacă nu găsea vreun cunoscut, că băutura nu merge fără să fie vorbită – pentru că asta e minunea pe care o face întotdeauna vinul: uiți că voiai să te gândești în pace și-ți dă chef de vorbă.

Deci, după ce băuse vinul, se rezemase cu spatele de tejgheaua solidă și se zgâise la cei din încăpere.

Lume multă la mese, la fel de multă la tejghea – clienți grăbiți, care se opriseră din treabă doar pentru una mică, la botul calului – dar niciun prieten.

Iar acum stătea, fără să știe ce să facă, holbându-se la cei din cârciumă.

Zări la o masă un marinar latgan care se îndopa cu tocană de miel și, pentru o clipă, mintea lui Taravik fu capabilă să formuleze o întrebare grea, la care n-ar fi reușit să găsească un răspuns satisfăcător nici dacă ar fi fost treaz: ce căuta un marinar – fie el și latgan – într-un oraș din deșert? Te pomenești,

he, he, că imperialii voiau să construiască un port aici, în Terimeea…
Abia după aceea, mintea lui reuși să găsească un răspuns corect la o întrebare pe care nu o formulase încă: de unde știa că individul care mânca de zor, de parcă ar fi răbdat de foame vreme îndelungată, era marinar? Și, dacă totuși era marinar, atunci de ce era sigur că tipul respectiv era latgan? Să luăm întrebările în ordine, își spuse Taravik, ca pe vremea când era băiat și se ducea la școală, iar maestrul Bolovik îl scotea în fața clasei și-i punea tot felul de întrebări, pentru că era sigur că avea să-l prindă că nu-și învățase lecțiile și putea să-i tragă o bătaie bună, menită să bage groaza în ceilalți elevi, care își spuneau că maestrul e nebun, din moment ce îndrăznește să-i tragă o asemenea chelfăneală lui Taravik, care era de două ori cât el, concluzionând că n-o să stea pe gânduri nicio clipă ca să-i cotonogească și pe ei, niște pișpirici amărâți…
Deci… de unde știa că individul e marinar? Pentru că era îmbrăcat în uniforma oficială a marinei latgane și avea tatuaje pe mâini, menite să-i aducă ajutorul zeului mărilor… nu își mai aducea aminte cum îl chema pe zeul ăla, el n-avea treabă cu un asemenea zeu aici, în mijlocul nisipurilor. Și de unde știa care-i uniforma marinei latgane? Păi nu cotonogise el șase asemenea marinari în Colomeea, când fusese într-o misiune pe malul mării?
În concluzie, știa cu certitudine că individul e marinar, știa și că-i latgan, nu numai după uniformă și după tatuaje, ci și după sudalmele cu care-l binecuvântase pe ospătar, când acesta nu se grăbise să-i mai aducă vin…
Se gândi să-i facă o scurtă vizită și să-l întrebe ce se mai întâmpla prin Colomeea… cine știe, poate făceau schimb de amintiri, poate și de pumni în gură…
Însă marinarul hăpăia grăbit tocana și nu părea să aibă nevoie de un tovarăș de pahar, de vorbă sau de bătaie.
Se vestea deci o beție cruntă și însingurată, iar Taravik își plângea deja de milă, când auzi o vorbă care-i atrase atenția: *balaurlător.*
Își mai umezi un pic gâtul și se holbă – având și urechile ciulite – la masa dinspre care venise cuvântul cel interesant.
Văzu un bărbat zdravăn, de vârstă medie, un tip musculos și atletic, ras în cap și îmbrăcat în roba galbenă a lui Khator.

Preotul era roșu la față, fie din cauza băuturii, fie a enervării, și se străduia să le explice comesenilor săi, negustori din Labraza, după înfățișare, ce era acela un balaurlător.
— Seamănă cu un balaur, numai că nu scuipă flăcări.
— Scuipă insulte, se grăbi să-l completeze Taravik, luându-și stacana cu vin și mutându-se neinvitat la masa preotului.
Individul în robă se uită urât la el și continuă, fără să-l bage în seamă:
— Scoate un urlet specific, de o asemenea putere, încât poate să doboare un călăreț, poate să dărâme un zid și poate să acrească laptele proaspăt muls.
— Cu condiția ca zidul sau călărețul să fie la cel mult zece pași de el, iar laptele să fie în hârdaie de lemn, aflate la mai puțin de o leghe de animalul care răcnește, spuse Taravik, cu tonul unuia care știe despre ce vorbește. Adică, zic eu, puterea nu prea contează, ci conținutul mesajului pe care ți-l transmite…
Preotul catadicsi să-l privească mai atent, după care i se adresă cu condescendență:
— Omule, nu-i frumos să te amesteci în discuția altora…
Negustorii din Labraza se uitau la cei doi, iar ochișorii lor ca niște bile din malahit bine șlefuit sclipeau de încântare, anticipând un schimb de cuvinte interesant și, poate, sperând să vadă și o mică încăierare. Taravik decise să nu le ofere niciun spectacol gratuit, așa că zise, calm și împăciuitor:
— Voiam doar să vă spun că am avut de-a face cu un balaurlător, pe când mă aflam în munții Crebanului… Ce-au putut să-mi audă urechile… o liotă de marinari beți, plus toate târfele din Civis, n-ar fi fost în stare să născocească asemenea măscări… Dacă-mi dați voie, eu sunt Taravik, de meserie curier independent. Și caftangiu contractual în timpul liber, la dispoziția dumneavoastră, dacă aveți de trimis undeva vreo scrisoare sau vreun pachet… sau dacă vreți să cotonogesc pe cineva.
Negustorii părură interesați de propunere și șușotiră între ei, dar preotul rânji disprețuitor:
— Pentru liniștea ta, află că eu sunt Rosarik, preotul mărețului Khator, iar templul nostru dispune de curieri și de paznici care pot duce la îndeplinire tot soiul de însărcinări, așa că nu suntem siliți să apelăm la serviciile unora ca tine. Cât despre întâlnirea

ta cu balaurlătorul, cred că n-ai înțeles prea bine ce s-a întâmplat. În primul rând, distanțele până la care se manifestă efectul răcnetului sunt considerabil mai mari decât cele spuse de tine. În al doilea rând, urletul lighioanei are un efect distrugător nu atât din cauza puterii sale, ci, mai ales, datorită faptului că gâtlejul animalului modulează sunetul pe care-l scoate și-l face să acționeze asupra legăturii dintre microfini, microfinii fiind elementele din care este alcătuită materia. Aceste legături sunt sfărâmate, iar materia se transformă într-un mâl de microfini.

— Păi eu nu m-am transformat în mâl, îl contrazise plin de entuziasm Taravik și duse stacana la gură, dar descoperi că vasul era gol.

Preotul îi remarcă dezamăgirea și se grăbi să-i umple cana mare de lut, turnând din ulciorul aflat în dreapta sa. Taravik, impresionat de generozitatea preotului, își potoli arsura din pântec fără să stea pe gânduri și oftă mulțumit:

— Da… bun vin… preasfinte, după părerea mea, urletul jivinei acționează la oameni asupra nervilor simțului moral, făcându-i să se simtă atât de insultați și de jigniți, încât trupul refuză să-i mai asculte și se prăbușește, pentru că întregul organism pare a fi lipsit de vlaga morală. Pe de altă parte, nu pot să neg în totalitate că tăria urletului nu are și ea o oarecare însemnătate, pentru că după întâlnirea despre care v-am pomenit m-a durut groaznic urechea stângă… și mă mai doare și acum, când se înnorează, asta fiind principala cauză pentru care m-am stabilit în Terimeea, unde nu-s mai mult de două zile înnorate pe an…

Rosarik medită un timp la cele auzite, sorbind din când în când din cupa de faianță aflată în fața sa, iar Taravik își zise că hangiul păstra probabil asemenea cupe doar pentru mușteriii de seamă, pentru că el, client vechi al cârciumilor din oraș, nu avusese niciodată parte de așa ceva… În cele din urmă, preotul se lumină la față și zise:

— Iubite fiu, nu zic că n-ai dreptate, pentru că s-ar putea să ai, dar teoria ta nu ține seama că obiectele neînsuflețite – adică zidurile și hârdaiele cu lapte – nu au nervi de niciun fel, deci urletul nu le poate afecta nervii morali, ca urmare consider că opinia mea legată de acțiunea sunetului asupra legăturilor dintre microfini este mult mai realistă. O dovadă în plus în sprijinul teoriei mele este adusă de faptul că există cazuri în

care persoanele sau obiectele supuse direct urletului au dispărut complet, ca și cum s-ar fi descompus în bucățele mici, mici de tot, pe care le-a împrăștiat vântul în cele patru zări.

După cum era normal, Taravik nu se lăsă convins și-și susținu în continuare punctul de vedere, iar dezbaterea continuă vreme îndelungată, spre deliciul negustorilor din Labraza, care aveau grijă să asigure combatanților combustibilul lichid necesar bunei lor funcționări.

Așa că, după un timp în care berea și vinul alternaseră și, uneori, se combinaseră, mintea lui Taravik se cam înnegură, iar în amintire îi rămaseră doar fragmente disparate din discuție. Nu mai știa cum se încheiase dezbaterea despre balaurlători și cine avusese dreptate în cele din urmă, dar o limpezire de moment a minții îi permise să rețină o prelegere politică a lui Rosarik:

— Latganii nu sunt o națiune de războinici, așa cum crede toată lumea. Sunt o națiune de contabili, a căror dorință principală este să înregistreze și să categorisească totul. De aici mania lor pentru recensăminte, pentru coduri de legi și pentru trecerea în catastife a tot ce mișcă și a tot ce nu mișcă. Sunt convins că vă întrebați de ce n-au ocupat până acum orașul nostru, având în vedere că vecinul nostru dinspre apus este imperiul latgan, iar cel dinspre răsărit este deșertul. Care este motivul pentru care au permis existența unui stătuleț independent la granița lor? Răspunsul este evident: latganii au făcut un studiu de rentabilitate. Și au descoperit următorul lucru: costurile pentru întreținerea trupelor de ocupație și a funcționarilor imperiali care ar fi fost necesari în noua provincie nu ar fi fost acoperite de veniturile pe care le-ar fi adus această provincie. Așa că au preferat să primească de la noi un tribut anual și să ne lase în durerea noastră…

Se părea că prelegerea lui Rosarik fusese provocată de plecarea marinarului latgan, care atrăsese atenția întregii cârciumi prin aceea că plecase de acolo treaz! Ca și cum intrase în tavernă doar ca să mănânce!

Oricum, îl uitaseră repede pe marinar și-și văzuseră de treaba lor.

Și dă-i cu bere, dă-i cu vin… negura deveni din ce în ce mai deasă… iar la un moment dat Taravik îi povesti preotului despre viața de curier, care-i numai goană, întreruptă din când în când

de salturi în râpe, deși preotul nu putea să priceapă ce legătură aveau râpele cu activitatea unui curier, și urmă iarăși o negură deasă, iar apoi Taravik se pomeni că mergea pe stradă, prin beznă, răcnind din răsputeri un cântec despre niște soldați care pândeau casa unei fete, în timp ce Rosarik chicotea, îi ținea din când în când isonul, apoi spunea cu glas grav:

— Iubite fiu, potolește-te și nu mai răcni în halul ăsta, că ne umflă străjerii și ne bagă la pârnaie!

Apoi începea din nou să chicotească și să-i țină isonul...

La un moment dat, răcoarea nopții îl trezi suficient de mult pe Taravik, încât să-l facă să se întrebe încotro se duceau. Probabil că gândise cu voce tare, pentru că preotul îi răspunse:

— Păi mergem la templul lui Khator cel Negru, că nu știu unde locuiești și se pare că nici tu nu știi, pentru că atunci când te-am întrebat ai început să-mi povestești despre Marieța, care te-a aruncat în stradă... E frumos să petreci, fiule, dar trebuie să și dormi, măcar din când în când, pentru că, dacă te odihnești, capeți putere și chef ca să petreci din nou... Nu-i așa? întrebă grăsanul, fericit. Și nu-i bine să te culci pe stradă, că nu știi cine trece pe acolo și cu ce gânduri, plus că riști să te calce vreo căruță în zori, așa că am decis să te duc să dormi în templu, că-i loc suficient. Numai să nu mai cânți când ajungem acolo, că ai un glas, de parcă ai fi un cămiloi răgușit...

Taravik își aminti brusc ce se povestea despre înclinațiile sexuale ale preoților lui Khator și se gândi că Rosarik îi întinsese o cursă ce-i punea în pericol integritatea unei anumite părți a trupului, dar preotul păru să-i citească gândurile, pentru că încercă să-l liniștească:

— Fii fără grijă, amice, mie îmi plac băieții, nu boșorogii!

Așa că se împleticiră mai departe și ajunseră curând la templu. Străjerii îi lăsară să intre, părând să fie obișnuiți cu sosirea preotului la o asemenea oră și cu ideea că acesta aducea oaspeți în miez de noapte. Rosarik îl conduse într-o încăpere de lângă sala principală și-l lăsă acolo, după ce-i mai spuse încă o dată să nu mai cânte, iar el se duse în apartamentul său, aflat undeva în partea din spate a templului, rezervată preoților. Taravik se întinse pe o canapea acoperită cu o blană de oaie și adormi de îndată.

Se trezi la un moment dat, fără să-și dea seama dacă dormise cinci clipe sau o zi întreagă. Îl durea capul groaznic, avea gura

uscată și i se părea că deșertul se mutase în pântecul său, pentru că simțea în burtă o arșiță înfiorătoare ce trebuia stinsă. Dar nu cu apă…

În încăpere era întuneric, dar bezna nu era deplină, de undeva se strecurau prin ea licăriri de lumină. Se luă după ele și nimeri în sala principală a templului, sală puternic luminată de torțe.

Unde trompa lui Kefir să găsească băutură într-un templu?

Văzu în fundul sălii o ușă mascată de o perdea și, mânat de un impuls bizar, se îndreptă către ea.

Dincolo de perdea se afla o odaie mică, în semiîntunericul căreia se găsea o statuie mare – mai înaltă decât un stat de om – statuia lui Khator, cioplită în bazalt negru, șlefuit. Zeul stătea în picioare. Avea ochii întredeschiși și părea că se gândește la ale lui.

Pe măsuța din fața statuii se aflau ofrande aduse zeului: câteva fructe, o bucată de carne friptă, o cupă cu vin…

Mâncarea îi produse greață, doar prin faptul că o văzu. Dar cupa cu vin…

Întinse mâna către ea… Și în minte auzi glasul Marieței: „N-ai pic de maniere!”

Femeia avea dreptate. Nu se cuvenea să-i înhațe cupa zeului fără să scoată un cuvânt, ca un nesimțit. Trebuia să fie politicos. Așa că își îndreptă privirea către statuia cea neagră și spuse:

— Mărite zeu, știu că-i o obrăznicie din partea mea… dar îmi dați voie să sorb o înghițitură de vin din cupa dumneavoastră? Că-s mahmur în ultimul hal, de-mi vine să-mi tai beregata…

Iar zeul îi răspunse binevoitor:

— Poți să bei tot vinul, oricum s-a cam trezit și, dacă n-o să-l bei tu, or să-l bea servitorii templului, mâine dimineață… Și, rogu-te, nu-ți tăia gâtlejul în apropierea mea, că nu-mi place mizeria, iar curățenie o să se facă abia după răsăritul soarelui.

Taravik era prea mahmur și prea însetat ca să fie uimit că zeul îi răspunsese. Nu mai așteptă o a doua invitație. Înhăță cupa și trase o dușcă zdravănă. Abia după ce vinul – care nu era trezit niciun pic, dar i se păru normal ca standardele unui zeu să fie mai înalte decât ale sale – îi stinse pârjolul din burtă, își dădu seama că nu mai discutase niciodată cu un zeu și simți ceva rece alergându-i de-a lungul șirei spinării, dar prin interiorul ei.

Aruncă o privire spre Kathor și-i văzu buzele subțiri,

strâmbate într-un fel de zâmbet condescendent, îi zări vârful nasului lung, ca și lobul urechii stângi, pe care fusese prins un diamant negru... și cam atât, pentru că nu îndrăzni să se uite mai sus, nu avea atât de mult curaj, încât să privească un zeu în ochi.

Zâmbetul zeului deveni mai binevoitor, iar glasul ce ieși dintre buzele acelea cioplite în bazalt părea la fel de binevoitor:

— Hai, roagă-mă, sunt binedispus și s-ar putea să-ți dau...

— Să mă rog?

— Păi de aia vin oamenii la zei, ca să-i roage ceva.

— Eu am venit după niște vin... mi l-ați dat, sărut picioarele, a fost foarte bun...

— Taravik, nu fi idiot, zăresc în mintea ta o chestie cu un inel... hai, spune și tu o rugăciune, că s-ar putea să ți-o îndeplinesc...

O rugăciune... nu se mai rugase din copilărie... așa că săpă de zor în adâncurile amintirilor și găsi ceva...

Puternică zeitate
Cea mai bună dintre toate
Eu sunt mic, tu fă-mă mare
Dă-mi lăptic pentru mâncare
Și pătuț pentru dormit...

Nu apucă să recite mai departe, pentru că statuia zeului începu să se zgâlțâie.

— Ha, ha, ha! auzi, cea mai bună zeitate! Și-mi ceri lăptic la câteva clipe după ce mi-ai băut vinul! Tare tâmpit ești, măi Taravik! Ce-ai recitat tu e o rugăciune pentru Bandhor, ăla e bun, eu sunt rău și puternic! De mult nu m-am mai amuzat atât de bine! O să-mi trec printre atribute și chestia asta: *cea mai bună zeitate!* Iar filozofii se vor întreba ani de zile care este sensul metafizic al acestui atribut și vor concluziona că moartea este cel mai bun lucru care se poate întâmpla unui om!

Khator mai chicoti un timp, apoi statuia se potoli.

— Bine, m-ai făcut să râd. Hai, spune ce vrei de la mine!

Și Taravik se așeză pe podea, cu picioarele încrucișate, ca să stea comod, și se apucă să-i povestească totul, de-a fir a păr, de parcă ar fi pălăvrăgit cu cel mai bun prieten al său. Iar zeul îl ascultă atent, zâmbind din când în când, apoi concluzionă:

— Deci, ca să traducem în termenii cu care sunt obișnuit eu, vrei de la mine un inel pentru Marieța – poate să fie și din bronz, nu neapărat din argint sau de aur – și ceva bănuți, ca să-i cumperi niște cadouri. Am înțeles bine?

— Da, prea puternice și prea generos zeu. Nici eu n-aș fi putut s-o spun mai bine!

— Păi n-ai putut, că de-ai fi putut, ai fi spus-o. Și eu cu ce mă aleg?

— Poftim?

— Dragule, tu ești tăntălău rău de tot! Pe ce lume ai trăit?

— Pe lumea asta. Numai că n-am mai avut de-a face cu zeii și cu templele. Eu… pe la cârciumi și prin tractire…

— Bine, bine. Deci eu o să-ți dau ce-mi ceri. Și tu ce-o să-mi dai în schimb? Bagă de seamă că-ți fac o mare favoare, de obicei pe zei îi plătești înainte, nu la urmă, ca la cârciumă.

— Păi o să-ți sacrific un cocoș negru. Și o pereche de porumbei, negri și ei…

— În regulă. Stai un piculeț să mă gândesc…

Și Khator începu să bombăne de unul singur:

— Da… nu, e prea complicat, n-o să se descurce… mda, asta nu-mi place niciun pic… stai așa, asta e posibil… la urma urmei, o prevestire e o prevestire, dacă se îndeplinește întocmai înseamnă că așa a fost scris, iar dacă nu se îndeplinește întocmai, înseamnă că, de fapt, altfel a fost scris și a greșit cel care a zis-o lumii întregi…

Apoi zeul spuse, cu glas calm:

— Taravik, iată ce am hotărât: te vei duce la mormântul lui Blokan – știi unde este, nu-i așa?

— Știu, mărite zeu, am trecut de nenumărate ori pe lângă el.

— …deci te vei duce la mormântul lui Blokan, dar trebuie să ai grijă să sosești la ruine înainte de miezul nopții. Când o să ajungi acolo, o să trasezi o linie imaginară între coloana pe care se află reprezentarea mea și cea din centrul construcției, pe care se află semnul Marii Mame. Ai priceput?

— Am priceput, răspunse nu prea convins Taravik.

— Apoi prelungești linia aceea către pustiu și mergi de-a lungul ei două mii de pași. Știi să numeri până la două mii?

— Știu să număr până la o mie, dar nu-i nicio problemă, număr până la o mie și o iau de la început.

— Bravo! După ce ai făcut două mii de pași, îți înfigi sabia în

pământ și aștepți ca luna să ajungă deasupra ta. Apoi te apuci să sapi în locul în care a fost înfiptă sabia și ce-oi găsi, al tău să fie! Ai priceput?

— Sincer vorbind, nu prea... și pașii... cât de mari să fie? Și ce-i aia linie imaginară? Și dacă uit ceva până ajung acolo?

— Măi omule, cum să-ți explic să pricepi? Vrei să-ți fac un desen?

— N-ar strica...

Zeul oftă:

— Bine, o să am grijă să nu uiți nimic și să faci totul cum se cuvine! Acum bea-ți vinul și lasă-mă să dorm, că m-ai obosit cât o liotă întreagă de credincioși într-o zi sfântă de pelerinaj!

Taravik dădu vinul pe gât – chiar era bun și nu se trezise niciun pic – făcu o plecăciune, bâigui o mulțumire, apoi ieși, retrăgându-se cu spatele. După care trase perdeaua la locul ei și se culcă pe prima canapea pe care o zări, pentru că-i vâjâia capul după atâtea lucruri complicate de care avusese parte.

Înainte să adoarmă, concluzionă (numărul unu) că era tare greu să gândești și (numărul doi) că era mai bine să nu ai de-a face cu zeii, pentru că ei nu gândeau ca oamenii. Într-un fel, își mai zise el, era normal să nu gândească precum oamenii, că de aia erau zei.

Când se trezi, descoperi surprins două lucruri: deși amintirea zilei anterioare era destul de încețoșată, ținea minte foarte bine ce discutase cu zeul; și simțea o nevoie teribilă de a face ceea ce îi spusese acesta să facă (asta chiar era o chestie surprinzătoare).

Drumul până la mormântul lui Blokan era destul de lung, era nevoie de o jumătate de zi de goană până acolo, și nu întâlneai nici țipenie de om, cu atât mai puțin vreun han sau vreo fântână, așa că trebuia să-ți iei cu tine o mulțime de lucruri și lucrușoare. Taravik pierdu toată dimineața pe la negustori, încercând să descopere la care se mai putea îndatora. Pe la prânz reușise să facă rost de provizii, de o lopată și de un târnăcop, așa că abia atunci se duse, încărcat ca un catâr, la grajdurile cetății să-și ia pegasul și să pornească la drum.

Kostik, bătrânul său pegas, vechiul său tovarăș de aventuri, avea o malformație din pricina căreia suferise mult în tinerețe, dar pe care vârsta îl făcuse s-o accepte cu stoicism: avea aripa stângă redusă la un ciot. Din cauza aceasta, Kostik nu fusese

niciodată în stare să zboare și fusese silit să se mulțumească doar cu activitatea de curierat terestru. Faptul că gonea mai iute decât un cal și că, în caz de nevoie, putea să se arunce într-o râpă, cu călăreț cu tot, reușind să planeze până în fundul acesteia doar cu ajutorul singurei sale aripi, îl ajutase să scape din nenumăratele ambuscade care îi înveseleau activitatea. Când porneau la drum, Taravik se înveșmânta într-un cămeșoi lung de zale, peste care se înfășura cu o saltea groasă de lână, iar pe cap își punea un coif imens. Iar când ajungeau la destinație, socoteau, în funcție de numărul de săgeți înfipte în saltea, gradul de dificultate al cursei respective. Kostik nu se sinchisea de săgeți, vârfurile lor nu puteau să-i găurească pielea, dar pe Taravik îl deranja izbitura lor în coiful de bronz, care suna ca un clopot, de-i barbota creierul. Mai trebuie amintit doar că pegasul era murg, cu aripa cărămizie, și avea pe frunte un semn alb, rotund, cu diametrul de vreo trei degete. Acela era semnul că prin naștere fusese, de fapt, inorog, spunea el, dar zei răuvoitori îi tăiaseră cornul din frunte și-i dăduseră în schimb o aripă și un ciot…

Porniră deci la drum la scurt timp după prânz (chestia cu prânzul era doar o exprimare care caracteriza momentul din zi, pentru că lui Taravik nu-i ardea de mâncare, îi venea să vomite numai când se gândea la ea, plus că avea arsuri în pântec de-i venea să se tăvălească pe jos) – de data asta fără ca Taravik să se fi înveșmântat în zale – și Kostik merse de la bun început la trap, în ritmul obișnuit al unui pegas, reușind, în același timp, să pălăvrăgească fără încetare, ca să afle ce era cu zorul acela. Unii învățați spun că sistemul respirator al unui pegas funcționează cu dificultate și că făpturile respective vorbesc atât de mult pentru a introduce aer în plămâni și a-l da afară. Alții spun că asta-i o prostie și că pegașii pălăvrăgesc fără încetare pentru că au nevoie de tandrețe, de atenția celor din jur și de aprecierea celor care-i cunosc. Presupunerea asta părea mai apropiată de realitate, dacă ținem seama de copilăria și de tinerețea pline de frustrări ale pegasului, generate de răutățile celor din jur față de faptul că mânzul de pegas era schilod…

Oricum, indiferent de cauze, Kostik pălăvrăgea de zor cât timp îl asculta cineva. Slavă zeilor, spunea el, nu ajunsese încă în faza în care să vorbească de unul singur… Deși, își spunea Taravik, nu era departe de momentul în care ar fi format o

pereche minunată: un curier care ajunsese să bea de unul singur și un pegas care ajunsese să pălăvrăgească fără să aibă nici măcar un ascultător...

Așadar Kostik pălăvrăgea fără încetare și gonea, tot fără încetare, prin pustietate, de-a lungul unui drum bătătorit de caravanele ce merseseră sute de ani de-a lungul lui. În dreapta și-n stânga lor, pustiul se întindea către orizont, plin de pietre de diferite dimensiuni.

Printre acestea creșteau, din loc în loc, tufișuri mărăcinoase, pline de ghimpi și fără frunze. Soarele încingea pietroaiele, iar aerul se vălurea încetișor în depărtări, ca și cum ar fi vrut să fugă spre ținuturi mai răcoroase, dar ghearele nevăzute ale pustiei nu-i dădeau drumul...

Însă Kostik nu vorbea de dragul de a se asculta vorbind. Se vedea că-i curios și că dorea să știe unde se duceau și din ce cauză. Într-un fel, curiozitatea lui era justificată, își spuse Taravik, pentru că pegasul trebuia să știe încotro se îndreptau, ca să aleagă traseul optim și să stabilească o strategie de fugă din zona respectivă, dacă lucrurile se nasoleau.

Kostik își drese glasul și începu, pe un ton sentimental, să-și amintească de câtă vreme se cunoșteau ei și prin câte trecuseră, și ce multă încredere aveau unul în celălalt... și alte chestii de același fel.

Nu a fost nevoie să depună prea mult efort ca să-l tragă de limbă pe stăpânul său, pentru că Taravik abia aștepta să-și descarce sufletul și, în momentul în care pegasul făcu o pauză retorică, profită de ocazie și-i povesti de îndată totul, oprindu-se din când în când din vorbit ca să-și șteargă transpirația de pe față.

— Îți înțeleg suferința, încercă să-l consoleze Kostik, pentru că și eu am avut parte de așa ceva, în vremurile îndepărtate în care eram tânăr. Am cunoscut atunci o pegasină, care era sură, dar avea coama, coada și aripile negre precum miezul de noapte... Însă ea nu avea ochi decât pentru un uriaș bălan... Eh, asta-i viața, oftă el. Iar tu ar trebui să te porți mai frumos cu Marieța ta, să-i zici „donșoară Mariela“ când vorbești cu ea... deși cred că ea a cam uitat că a fost vreodată domnișoară... Am însă o nedumerire: ai discutat cu adevărat cu zeul sau a fost doar o închipuire de la prea multă băutură?

Probabil că pe Taravik îl bântuia un gând asemănător, pentru

că reacționă violent:

— Mă-ta trebuie să fi fost o iapă proastă și tac-tu un gâscan șontorog, de-ai ieșit atât de tâmpit!

— Iar mă-ta trebuie să fi fost o scroafă și tac-tu un câine, de-ai ieșit un asemenea porc de câine, îi replică plin de năduf Kostik.

Ciudat, dar schimbul de insulte îi amuză pe cei doi, care hohotiră un timp, apoi începură să pălăvrăgească despre altceva… iar timpul trecu iute, așa că fără să-și dea ei seama se înseră, apoi se întunecă. Kostik trecu de la trap la galop, apoi din nou la trap… drumul era doar o cărăruie de pământ bătătorit de caravane, ce se întindea prin pustietate, marcat din loc în loc de coloane de granit, ca să nu se rătăcească drumeții…

Stelele se răspândiseră pe boltă și licăreau ca și cum și-ar fi făcut cu ochiul, pregătind cine știe ce șotii drumeților care călătoreau la lumina lor.

Apoi, brusc, luna se ridică pe cer, luminând ca un felinar pustiul și umplându-l de umbre ce se întindeau leneșe pe nisipul moale.

La un moment dat, Taravik exclamă:

— Ce aromă plăcută! Și ce-i cu zumzetul ăsta?

— Au înflorit albăstrelele de deșert, îi explică pegasul. Se deschid în timpul nopții, la scurt timp după ce răsare luna, iar moliile cap-de-berbec vin să se scufunde în nectarul lor. Se îndoapă cu lichidul dulce și plăcut și se îneacă. Dacă la prima oră a dimineții razele soarelui luminează corola florii, învelișul moliei cap-de-berbec se descompune, iar din el iese o omidă verde… iar dacă într-o lună de zile omida aceea ajunge să mănânce frunze de iarba ciorii, sub lumina lunii, atunci omida se transformă din nou în molie… Și tot așa, moliile cap-de-berbec se transformă fără încetare, din molie în omidă și invers, beneficiind de un soi de existență fără sfârșit…

— Interesant, zise Taravik. Dar dacă molia din corola albăstrelei de deșert nu-i luminată la prima oră a dimineții de razele de soare – să presupunem că-i o zi înnorată – sau omida nu ajunge să mănânce iarba ciorii într-o lună, ce se va întâmpla?

— Molia sau omida va muri. De fapt, majoritatea moliilor sau omizilor mor înainte să se transforme din nou.

— Păi ziceai că beneficiază de o existență fără sfârșit…

— Unele dintre ele. Cele care au noroc.

— Dacă majoritatea moliilor mor… și doar câteva se transformă din molii în omide și invers… cum de nu dispar cu desăvârșire? întrebă Taravik.

— Presupun că la un moment dat moliile depun ouă din care ies alte molii, își dădu cu părerea Kostik.

— Multe mai știi tu, măi Kostik, spuse plin de admirație Taravik. E o adevărată plăcere să discute omul cu tine!

Și tot pălăvrăgind, ajunseră la mormântul lui Blokan. Acesta fusese cândva un edificiu maiestuos, clădit din marmură albă. Dar vremea și căutătorii de comori îl transformaseră în ruine. Rămăsese din el doar o coloană centrală și vreo șapte coloane răspândite neuniform în jurul ei.

Din Blokan rămăsese doar numele. Nimeni nu-și mai aducea aminte cine fusese și cu ce se ocupase. Cronicile cele mai vechi nu-l pomeneau, nu existau legende sau istorisiri care să-i laude isprăvile. Unii spuneau că, în realitate, Blokan nu existase, iar mormântul ce-i purta numele aparținuse altcuiva, cu nume străin, prea greu de rostit și de ținut minte. Acesta fusese atât de deformat în timp, încât nimeni nu mai reușea să descopere cum se numise cel care fusese înmormântat în edificiul impresionant ridicat în mijlocul pustiului. De fapt, se pierduse până și amintirea mormântului, pentru că nimeni nu mai știa cu certitudine dacă edificiul respectiv adăpostise sau nu un cadavru, iar dacă adăpostise, unde dispăruse scheletul sau mumia, pentru că nu fuseseră găsite rămășițe omenești printre ruine…

Dar pe Taravik nu-l interesa dacă Blokan existase cu adevărat sau dacă, în realitate, se numise altfel. Privi în jur și-și stăpâni cu greu un fior. Kostik se oprise și se holba la ruine, de parcă nu le mai văzuse până atunci. Se uitase la ele de nenumărate ori, dar numai în timpul zilei. Acum, la miez de noapte, păreau a fi altfel.

Marmura sclipea sumbru în lumina lunii, iar locul avea un aspect macabru.

Dacă Taravik avusese vreo îndoială cu privire la discuția cu zeul, aceasta dispăru din momentul în care începu să acționeze cu o siguranță uluitoare. Identifică de îndată cele două coloane, după niște semne abia vizibile și pe care le-ar fi ignorat la lumina zilei. Trasă de îndată în minte linia care unea cele două coloane și se apucă să măsoare cei două mii de pași,

descoperind cu oarecare spaimă că făcea pași mari, egali, fără să-și târșească picioarele, așa cum n-ar fi făcut niciodată, dacă ar fi acționat de capul său.

Când, în cele din urmă, se opri undeva, în câmpul pustiu, la oarecare distanță de ruinele edificiului, scoase spada de bronz de la șold și o înfipse cu un gest energic în solul nisipos.

Kostik se ținea după el, privindu-l cu uimire și fără să spună nimic, lucru care nu-i stătea în obicei. Stăpânul lui se întoarse lângă el, descărcă bagajele prinse în spatele șeii, le desfăcu și le întinse pe nisip, apoi reveni lângă arma înfiptă în pământ.

Taravik rămase un timp privind umbra spadei ce se întindea pe pământ și, când i se păru că aceasta ajunsese la dimensiunea minimă, smulse arma din sol, apucă lopata și începu să sape.

Își dădu seama curând că târnăcopul nu-i era de niciun folos – pământul era moale, uscat, plin cu nisip – așa că-l lăsă deoparte. În scurt timp reuși să sape o groapă ce-i ajungea până la gât. Apoi lopata izbi ceva tare. Taravik înlătură în grabă pământul din jur și descoperi o lespede lată și grea, în care erau săpate două găuri. Trecu prin ele o funie pe care o legă de șa, iar pegasul se opinti zdravăn și trase lespedea afară din groapă.

În spatele locului în care fusese lespedea se vedea un tunel înalt cam de-o jumătate de stat de om și lat de vreo doi coți.

Taravik luă o făclie din bagajele pe care le cărase cu el, o aprinse scăpărând din amnar, apoi coborî în groapă.

Tunelul nu era lung, avea doar vreo șapte pași, cobora într-o pantă abruptă și era căptușit cu lespezi de piatră care împiedicau pământul să se surpe. Taravik se lăsă pe spate și-și dădu drumul la vale. Coridorul se termina într-o încăpere rotundă, cu diametrul de cinci pași, suficient de înaltă ca un om să poată sta în picioare. Și încăperea aceea subterană era căptușită cu lespezi de piatră – pereții, podeaua și, mai ales, bolta ce susținea tot pământul de deasupra ei.

În mijlocul încăperii se afla un piedestal, tot de piatră, pe care era întins un schelet omenesc. Probabil că scheletul fusese așezat pe un catafalc din lemn, învelit în stofă, pentru că printre oseminte se mai zăreau resturi de lemn putrezit, alături de rămășițe de țesături, care puteau să provină și de la îmbrăcămintea cadavrului.

Mai mult ca sigur că alături de catafalc se aflase o masă, pe

care fuseseră așezate cele de trebuință mortului pe lumea cealaltă. Lemnul putrezise, iar cupele, armele și diferitele obiecte se împrăștiaseră pe lespezile care alcătuiau podeaua încăperii.

Taravik simțise, în clipa în care se târâse prin tunel, o răcoare ciudată, ce contrastase puternic cu arșița deșertului ce se menținuse și după asfințit. Răcoarea devenise tot mai puternică, pe măsură ce alunecase la vale. Acum, în timp ce stătea în încăperea subterană, Taravik tremura de frig și de spaimă.

Pentru că, în afară de frigul neobișnuit pe meleagurile acelea, simțea și o prezență invizibilă și amenințătoare. O prezență copleșitoare care-l domina, care-i sugea puterea și care-i toropea voința. Îi venea să se întindă pe lespezile reci, alături de schelet și să doarmă...

— Măiculiță, ce de bogății! se auzi glasul lui Kostik, iar exclamația pegasului îl trezi din toropeală.

Kostik coborâse și el în groapă, dar, neputând să între în tunel, pentru că era prea lat în umeri, se mulțumise să stea la gura acestuia și să se zgâiască înăuntru. Iar ceea ce văzuse la lumina faclei îl făcuse să scoată strigătul acela.

Da, își spuse Taravik, privind din nou în încăperea subterană și văzând altfel ce se afla în ea. Da, acolo erau bogății imense. Scheletul de pe piedestal avea la fiecare deget – atât de la mâini, cât și de la picioare – inele de aur, împodobite cu pietre ce sclipeau puternic în lumina faclei. Probabil că la șold avusese o pungă cu bani, care putrezise de mult, pentru că printre oase se revărsase un pumn de monede mari de aur. Obiectele risipite pe jos – cupe, tăvi, boluri – erau toate din aur masiv, împodobite și ele cu pietre prețioase. Și în alte părți ale încăperii erau teancuri de lucruri din aur și argint, cu sclipiri stinse, macabre, care șopteau „ia-ne, avem o valoare incomensurabilă, vei ajunge om bogat dacă ne iei".

Era adevăratul mormânt al lui Blokan sau aparținea altui rege din vechime? Nu avea nicio importanță. Importante erau bogățiile incredibile din el...

Taravik se pomeni cuprins de-o lăcomie pe care n-o avusese niciodată, plănuind cum să folosească toată bogăția aceea, cum s-o ascundă ca să nu știe nimeni de ea și ca să nu încerce nimeni să i-o ia și, pentru o clipă, avu un gând de recunoștință pentru zeul care îi dăruise toate comorile acelea. Apoi în minte îi

veniră vorbele lui Khator: „Vrei de la mine un inel pentru Marieța – poate să fie și din bronz, nu neapărat din argint sau de aur – și ceva bănuți, ca să-i cumperi niște cadouri.” Asta îi ceruse lui Khator și asta îi făgăduise zeul… Restul bogățiilor din mormântul acela nu i se cuveneau sau, poate, era o răsplată că fusese ascultător…

— Ce faci, Taravik, ai adormit? Lasă leneveala, că acum se face ziuă și ne trezim cu cine știe cine pe cap! Treci la treabă, strânge tot ce-i de valoare și hai s-o ștergem!

Din nou, glasul lui Kostik păru să-l trezească. Da, trebuia să adune bogățiile. Dar și să dea dovadă de bune maniere, pentru că altfel cine știe în ce belea mai intra…

Așa că spuse, cu voce tare, dar plină de respect, ca și cum s-ar fi adresat cuiva puternic și demn de admirație:

— Mărite rege, lucrurile acestea nu-ți mai trebuiesc. Te superi dacă le iau eu? Îmi dai voie să le iau?

— Bineînțeles că mă supăr, îi răspunse o voce plină de răutate, care venea de undeva, din încăperea aceea, fără să pară totuși că se auzea dintr-un loc anume. Sunt lucrurile mele și nu-ți dau voie să le iei.

Visez, își spuse Taravik. Morții nu vorbesc, morții sunt morți și stau tăcuți în mormântul lor. Sigur că visez, altfel m-ar fi copleșit spaima și aș fi fugit din locul ăsta în cea mai mare viteză, încât lui Kostik i-ar fi fost tare greu să se țină după mine. Visez, dorm încă în templul lui Kathor, iar după ce am visat că vorbesc cu zeul, visez acum că vorbesc cu morții…

— Hai, Taravik, grăbește-te! insistă Kostik, din gura tunelului. Gândește-te cât o să se bucure Marieța când o să-i dai zece inele, nu numai unul…

În mod ciudat, imaginea Marieței, care-i apăruse imediat în minte, aduse după ea și glasul care-l acuza de lipsa de maniere. Și-l făcu să se trezească din amorțeală, să accepte ceea ce cu o secundă înainte i se păruse imposibil: da, vorbise în noaptea trecută cu un zeu și acum discuta cu un rege mort de mii de ani.

Însă zeul îi făgăduise împlinirea dorinței sale, iar regele nu voia să-i dea nimic. Se uită la bogățiile risipite în criptă, plin de lăcomie, și întrebă plin de speranță:

— Nu-mi dai voie să iau și eu ceva? Să am o amintire a întâlnirii noastre…

— Ești greu de cap? se rățoi regele. Nu ți-am spus că nu-ți

dau voie? Ce-i greu de priceput?

Taravik simți cum visele lui de îmbogățire se irosesc. Pentru o clipă, dezamăgirea îl mușcă puternic și sufletul i se îndureră. Dar, în același timp, se simți ușurat. Avea impresia că se trezise dintr-un coșmar înfiorător și că redevenise cu greu cel care fusese dintotdeauna, un om fără griji, fără responsabilități...

— Bine, spuse el. Dacă nu-mi dai voie, nu-mi dai voie și gata. Scuze pentru deranj.

Și se întoarse, îndreptându-se spre tunel, ca să iasă din mormânt.

— Unde pleci? șuieră vocea.

— Mă întorc acasă.

— Și nu iei nimic din ce-i aici?

— Păi ai spus că nu-mi dai voie.

— Bineînțeles că nu-ți dau voie. Dar asta nu înseamnă că trebuie să ții seama de spusele mele...

— Trebuie să țin seama de spusele tale. Dacă n-ar fi trebuit, n-ai fi vorbit. Morții nu vorbesc degeaba.

— Și n-ai de gând să iei nimic?

— Fără voie, nu iau nimic.

— Și atunci eu cum o să intru în trupul tău?

— Ce să cauți tu în trupul meu? Trupul meu e trupul meu și numai al meu.

— Dar am nevoie de trupul tău! Sunt lipsit de trup de sute de ani și n-a venit nimeni aici ca să-i pot lua trupul! De ce crezi că au fost îngrămădite bogățiile astea aici? Ca să le ia cei care au să-mi descopere mormântul. Și, luându-le fără voia mea, îmi dau drepturi asupra lor. Ei îmi iau bogățiile, eu le iau trupul... Și mă întorc din nou în lume, împlinind profețiile din vechime. Hai, strânge lucrurile astea, valorează o avere, ia-le cu tine!

— Nu iau nimic fără voie, răspunse Taravik, cu fermitate, pregătindu-se să plece.

— Hai, ia bogățiile mele și lasă-mă să-ți folosesc trupul! Iar în schimbul lor nu-ți cer decât să-mi sacrifici calul tău!

— Să-mi sacrific calul? Asta-i o cerere absolut prostească și n-am de gând s-o îndeplinesc, replică Taravik și întoarse spatele mortului și bogățiilor sale.

Kostik scoase un nechezat scurt, plin de spaimă, și se retrase din gura tunelului, sperând, probabil, că dacă n-o să mai stea așa, la vedere, regele cel mort o să uite de el și n-o să mai ceară

să fie omorât.

Taravik se luă după el, dezamăgit și jurând să nu mai asculte niciodată sfatul vreunui zeu, mai ales când sfatul respectiv e auzit la beție.

Apoi, ajuns la gura tunelului, pe când se pregătea să se lase în patru labe, ca să se cațere spre ieșire, îi veni o idee:

— De fapt, ar trebui să-mi dai ceva, un ineluș, că ai destule, și câțiva bănuți, ca să pun lespedea la loc și să astup groapa. O să fac treabă bună, n-o să se vadă că s-a săpat aici și n-o să te mai deranjeze nimeni. Înțelege, e treabă multă și n-am chef s-o fac pe gratis, am muncit destul în noaptea asta fără să mă aleg cu nimic.

— Ai de gând să astupi groapa? întrebă vocea, alarmată subit.

— Păi așa ar trebui, nu? Doar n-o să las toate bogățiile astea la îndemâna oricui…

— Ba da, ba da, lasă-le la îndemâna oricui! îl imploră vocea, care părea cu adevărat speriată.

— Nu se poate, trebuie să aranjez lucrurile așa cum erau înainte de sosirea mea, e o chestie de bune maniere!

— Bine, îți plătesc pentru asta, dacă altfel nu vrei!

Apoi vocea bombăni ca pentru sine:

— Uite în ce se poate împiedica împlinirea unei profeții! În zelul unui terchea-berchea…

După care vocea spuse mai puternic:

— Și ce vrei ca să pleci fără să mai faci nimic?

— Cinci inele și douăzeci de monede de aur! se repezi Taravik, care se pricepea la tocmeală și, cerând ceea ce ceruse, spera să se aleagă cu un inel și două monede.

— Îți dau un inel – ăsta mai mic, cu piatră verde – și zece monede de aur.

Pentru o clipă, Taravik avu un vis de-o grandoare nemaipomenită – insista, se târguia cu încăpățânare și obținea trei inele și cincisprezece monede de aur! — apoi își zise că-i mai bine să ia ce i se oferise, să nu mai piardă vremea și s-o tulească de acolo în cea mai mare viteză.

— Pot să le iau? îmi dai voie să le iau?

— Da! spuse cu durere glasul. Îți dau voie! Ia-le și du-te!

Taravik nu așteptă să fie îndemnat a doua oară.

Își aminti însă de bunele maniere și spuse în grabă, în timp ce aduna monedele mari, grele, dintre oasele regale:

— Mulțumesc, Maria Ta! Odihnă plăcută și netulburată în continuare!

— Pleacă! Pleacă odată, înainte să înnebunesc! gemu glasul mortului. Oh, zei nemuritori! Rău m-ați pedepsit! Am așteptat sute de ani, poate chiar mii, ca să vină cineva și, după atâta timp, mi-ați trimis un bufon idiot și enervant!

De data asta Taravik lăsă bunele maniere deoparte, nu mai pierdu nicio clipă, își luă ceea ce i se cuvenea, după care se cățără iute, ca o maimuță gigantică, în tunelul căptușit cu lespezi și ieși afară, sub cerul plin de stele, unde era cald și bine…

2

În timp ce galopau de zor către casă – Kostik fusese de părere că era bine să folosească viteza maximă până se îndepărtau de mormânt, iar Taravik nu-l contrazisese – remarcară doar că noaptea era caldă, senină, liniștită și tăcută. Nici măcar zumzăitul moliilor cap-de-berbec nu se mai auzea.

Abia după ce se iviseră zorile și se apropiaseră destul de mult de oraș, pegasul decise că își permiteau să gonească mai încet și trecu la trapul său obișnuit. Acum, că puteau să stea de vorbă, Kostik îi mărturisi călărețului său ce impresionat fusese când acesta refuzase să-l sacrifice regelui cel mort, renunțând la bogățiile din mormânt.

— N-am renunțat la nimic, îi explică liniștit Taravik. Hai să presupunem că aș fi vrut să te sacrific. Până și eu știu că pielea unui pegas nu poate fi tăiată de o lamă de metal, că nu o spintecă decât un vârf de diamant. Și m-am uitat la inelele răposatului, nu era niciunul cu diamant, deci n-aveam cum să-ți tai gâtul. Dar să presupunem că găseam un diamant și că tu ai fi fost suficient de tâmpit ca să stai ca un dobitoc – adică nu, că dobitoc ești, spun asta fără nicio intenție jignitoare, mă refer doar la faptul că ești un animal, chiar dacă vorbești și ești mai deștept decât mine, adică oricum ești un dobitoc, deci să presupunem că ai fi stat… hai să zicem ca un dulap – și m-ai fi lăsat să te spintec cu o pietricică. Cum aș fi cărat tot aurul ăla prin pustiu? Să presupunem chiar că aș fi renunțat pentru moment la bogății și le-aș fi ascuns undeva, în pustietate. Cum aș fi ajuns pe jos până în oraș?

— Ai dreptate, dragule, dar apreciez că bogăția nu ți-a luat

mințile…

— Mi le-ar fi luat, dacă ar fi avut ce, se hlizi Taravik, iar după ce chicotiră amândoi ca niște copii prostuți, curierul îi destăinui prietenului său ce planuri de viitor își făcuse. În primul rând, mergem împreună până la Morbik, bancherul meu, că nu îndrăznesc să umblu singur prin oraș cu atâția bani. Îl pun să-mi schimbe în bănuți de aramă două monede de aur – asta înseamnă două pungi pline. Una o s-o iau cu mine, să am de cheltuială, alta i-o las la păstrare, împreună cu celelalte opt monede de aur. După aceea avem grijă de tine. Aranjez cu grăjdarul să te spele, să te țesale… îți cumpăr un sac de ovăz și un stog din cel mai bun fân… și o găleată de vin dulce.

— Nu s-ar putea bere? întrebă Kostik. Vinul îmi dă arsuri la stomac.

— Atunci, bere să fie. Blondă sau brună?

— De care o fi, bere să fie.

— O pegasină nu cred că-ți găsesc, dar o iepșoară tinerică și nurlie… nu te tentează?

— Nu, că nu-i sezonul împerecherilor, îi răspunse calm Kostik.

— Bine… după ce te las sătul și fericit, mă duc la piață și-i cumpăr lui Khator un ied negru, că-l merită pe deplin. Și după ce o să jertfesc iedul la templu, preotul o să-mi dea o pulpă din animalul sacrificat, conform obiceiului. Și o să mă duc în piață, o să cumpăr un ulcior din vinul cel mai bun, un coș cu prăjituri cu miere și tot felul de bunătăți și o să mă duc la donșoara Mariela, să i le dăruiesc împreună cu inelul… Și dacă n-o să-i placă, o bat de-i sună apa-n cap!

— Bravo, Taravik, astea da maniere!

— Ei, glumeam! Cum s-o bat? O să mă port cu ea ca un cintezoi cu cintezica lui.

Apoi Taravik își aduse aminte de ceva:

— Auzi, Kostik, când o să fim la bancher… să-mi aduci aminte, dacă uit… să-i spun să-mi caute o misiune de curierat în locuri îndepărtate… că s-ar putea ca pe aici să se strice treaba, dacă găsește cineva mormântul…

— Perfect de acord, spuse pegasul. De preferință o misiune în delta fluviului Hatti… că acolo există zei puternici și binevoitori…

Și în timp ce mergeau fericiți și liniștiți, pentru că stabiliseră de comun acord tot ce aveau de făcut, Taravik simți brusc o

plesnitură, urmată de-o durere cumplită în urechea stângă.

— Fir-ar să fie! bombăni el, ducându-și mâna la ureche. Blestematele astea de molii…

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kostik.

— M-a lovit o molie cap-de-berbec.

— Nasol! comentă pegasul. Numai că nu i-am auzit bâzâitul… Ești sigur că a fost o molie?

Taravik își privi mâna cu care își frecase urechea îndurerată și nu văzu pe ea nicio urmă. De obicei, în urma izbiturii, molia se strivea de obiectul impactului și-l mozolea cu o mâzgă verzuie.

— Nu a fost o molie, mormăi Taravik, privindu-și mâna udă și lămurit că durerea din ureche avea altă cauză. O să râzi, a fost o picătură mare de apă…

Apoi întoarse capul și privi în urma lor. În zare, cerul se întunecase. Venea o furtună teribilă.

— Dragă Kostik, îi spuse el pegasului, mai întâi trebuie să ne grăbim, apoi putem s-o luăm încetișor. Adică trebuie să fugim iute, iute, să ajungem în oraș înainte să ne apuce ploaia. Apoi putem să ne vedem liniștiți de treburi, fără să ne mai gândim la misiuni în străinătățuri, pentru că se pare că ploaia va face malul să se surpe peste mormânt și va trece multă vreme până când acesta va mai fi descoperit de cineva. Mda, asta-i treaba cu prevestirile, adăugă el, amintindu-și bombăneala zeului: „La urma urmei, o prevestire e o prevestire, dacă se îndeplinește întocmai înseamnă că așa a fost scris, iar dacă nu se îndeplinește întocmai, înseamnă că de fapt, altfel a fost scris și a greșit cel care a zis-o lumii întregi…”

Izbucniră amândoi în râs, iar Kostik o luă la goană, pentru că orașul era aproape, iar furtuna nu era nici ea departe.

În timp ce alergau, picăturile grele răpăiau pe solul pietros, făcând praful să se ridice, ca și cum ar fi fost ciupit de un copil ștrengar. Apoi praful se transformă în noroi și continuă să țopăie spre cer, dar în noua sa formă.

— Ar fi fost bine dacă-mi luam coiful cu mine, bombăni Taravik, exasperat de ploaia care se încăpățâna să-l folosească drept țintă pentru stropii ei.

— Nu cred că te-ar fi apărat de ploaie. Eu zic că ar fi fost bine dacă-ți luai umbrela, îi replică imediat Kostik, pe care nu-l deranjau rafalele de picături ce ricoșau din pielea sa.

Pentru o clipă, Taravik rămase cu gura căscată. O închise

după câteva secunde, nu înainte să scuipe apa ce se strânsese imediat în ea. Apoi răcni, enervat:

— Măi Kostik, vei fi fiind tu tare deștept, dar uneori ești bătut în cap cu maiul. Sunt în stare să pun pariu cu tine pe un clondir de vin că nu există în toată Terimeea nicio umbrelă. Una care să te apere de ploaie, din alea cum se găsesc în Londonium, nu vorbesc de farafastâcurile alea pe care le folosesc cucoanele bogate ca să se ferească de soare. Și, ca să știi și tu, nu mă sperie pe mine un pic de apă, deși prefer să beau vin, iar în lipsa lui, niște bere. Dar mă enervează să simt plescăiturile alea pe chelie – asta, pe de o parte. Iar pe de altă parte, să știi că demonul idiot al ploii care dă cu stropi în mine e plin de răutate, dă ca într-un dușman. Nu m-aș mira să mă trezesc mâine cu țeasta plină de cucuie. De aia ziceam că ar fi fost bine să fi luat coiful cu mine. Picăturile s-ar fi lovit de el și aș fi scăpat fără pic de chin.

— Nu știu ce să zic, spuse pegasul cu îndoială. Picăturile ar fi răpăit în coiful tău de parcă ar fi bătut cineva toba și te-ar fi durut urechea și mai rău decât de doare chelia…

Taravik se enervă ca întotdeauna când era contrazis – iar asta se întâmpla destul de des când discuta cu pegasul; Kostik își făgăduise de mii de ori să nu-l mai scoată din sărite, dar îl mânca limba și, oricât se străduia, se trezea la un moment dat că trântea o replică de-l făcea pe stăpânul lui să scoată aburi pe urechi. Ajunseseră însă la porțile orașului și se potoliră amândoi, ca să nu ofere străjerilor un spectacol gratuit.

Ploaia adusese între ziduri o mulțime de țărani din jurul orașului (care ar fi venit oricum să-și vândă produsele, dar ar fi călătorit încetișor, că nimeni nu-i nebun să gonească pe arșiță, cu excepția pegașilor, dar ăștia chiar erau nebuni, așa că nu merita să-i bagi în seamă).

Taravik, înnebunit de groază că vreun hoț de buzunare ar fi putut să-l jefuiască de comoară în îngrămădeală, făcu un tărăboi nemaipomenit, răcnind din străfundul bojocilor, iar Kostik îl ajută din răsputeri, dând ca disperatul din aripa lui, de parcă îl apucase subit cheful de zburat. Dacă la toate astea adăugăm și răpăitul neobosit al ploii, care se străduia să stoarcă norii cât mai iute, ca să termine cu treaba și să se odihnească și ea în liniște, e de înțeles că toți cei adunați în stradă se grăbiră să se adăpostească pe sub streșini, prin hanuri sau în porticurile

templelor, lăsând ulița liberă celor doi nebuni periculoși.

Iar cei doi profitară de ocazie și nu se opriră decât în curtea bancherului Morbik. Pegasul se ghemui, cum putu, sub o streașină care nu fusese concepută să apere pe cineva de ploaie, ci de soare, iar Taravik se duse să discute despre afaceri. Morbik văzu monedele, le aprecie vechimea, greutatea, calitatea aurului, și-i propuse o rată de schimb care-l făcu pe Taravik să-și întindă gura până la urechi. Bancherul umplu două pungi cu monedele folosite în mod curent în oraș, puse cei opt bani de aur într-o lădiță ferecată în bronz, așeză și una dintre pungi alături de ei, notă ceva într-un catastif, îi dădu lui Taravik în brațe punga rămasă, apoi îi făcu semn să plece, că mai avea și alte treburi.

Când găliganul ajunse în prag, Morbik îl strigă, iar el întoarse capul, curios.

— Dragă Taravik, se pare că există o cerere pentru serviciile tale, dar nu acum, ci într-un viitor apropiat. E vorba de o deplasare mai lungă, până în delta fluviului Hatti... O să te anunț din timp. Voiam doar să nu te angajezi în ceva de durată fără să discuți în prealabil cu mine. Te asigur că-i vorba de ceva foarte... avantajos pentru tine.

Apoi își vârî din nou nasul în catastif și-l lăsă pe Taravik să plece.

Acesta ieși încântat din clădire și descoperi, și mai încântat, că ploaia se domolise considerabil și nu-i mai amenința chelia.

Îl duse pe Kostik la grajdul municipal și nu plecă până nu-l văzu pe pegas uscat, țesălat, îndopat și cu o găleată de bere blondă în față, lângă un hârdău cu ovăz și lângă un braț zdravăn de fân.

Liniștit în privința camaradului său, Taravik se duse în târg și trecu în grabă printre șirurile de vânzători care n-ar fi făcut o reducere de preț chiar de i-ai fi ars cu fierul înroșit în foc, cu atât mai puțin dacă i-ar fi udat ploaia. Se opri văzând un ied negru perfect, destul de mare și de gras ca să nu creadă zeul că se zgârcise, și se tocmi până când păstorul se plictisi și-i scăzu din preț. Încântat de victorie, cumpără și o pereche de găinușe negre, apoi se duse la templul lui Khator.

Bineînțeles, pe cine întâlni chiar în fața templului? Pe prietenul său Rosarik, care era deja cherchelit, dar nu într-atât încât să nu-l recunoască și să nu-l salute plin de bucurie. Iar

când află că tovarășului lui de chiolhan voia să-i aducă o jertfă zeului – drept mulțumire pentru că-i îndeplinise o dorință scumpă sufletului său – se grăbi să-l ajute. Îl conduse în încăperea în care animalele de jertfă erau predate preoților și dădu o serie de ordine, iar după graba cu care fură îndeplinite, Taravik realiză că grăsanul chefliu era un personaj important printre cei din lumea sa. Peste câteva minute, Taravik ajunse în fața altarului și asistă la sacrificarea iedului și a găinușelor la picioarele unei statui imense a lui Khator, sculptate în granit negru. Poate era chiar aceea în fața căreia se rugase cu două nopți înainte…

Oricum, zeul îl recunoscu și-i făcu amuzat cu ochiul, zâmbindu-i liniștitor. Adică, înțelese Taravik, Kathor cel Negru era mulțumit de modul în care se descurcase la mormânt, era mulțumit și de jertfă… și avea să-l mai ajute și altă dată, dacă o să fie nevoie…

După ce ritualul se sfârși, iar ucenicii luară leșurile animalelor jertfite și le duseră undeva, în partea din spate a templului, Rosarik își conduse amicul în curtea edificiului și-l invită să se așeze pe o bancă, lângă o fântână în care clipocea un firicel de apă.

De undeva, dintr-un coridor, apăru un tinerel în robă neagră, aducând o tavă cu două pocale. Preotul îi dădu unul lui Taravik și el îl luă pe al doilea. După ce sorbiră, Rosarik mormăi, invidios:

— Zeul te iubește…

— De unde ți-a venit o asemenea idee? se minună Taravik.

— Ți-a zâmbit. Să nu negi, că am văzut cu ochii mei.

Taravik nu avea de gând să nege, dar nici nu intenționa să-l supere pe preot. Așa că nu zise nimic și mai trase o dușcă din vinul înmiresmat.

Când își ridică privirea, văzu în fața sa un ucenic, care ținea în brațe, pe o bucată curată de pânză, o pulpă de ied și o jumătate de găinușă. Pasărea fusese jumulită, iedul jupuit, îi rămânea doar să gătească așa cum se cuvenea carnea.

Așa că își luă rămas-bun de la preot și se duse cu pachetul la cea mai apropiată brutărie. Acolo, lângă cuptorul încins, discută un timp cu proprietarul, căruia îi explică în câteva cuvinte ce dorea. Iar brutarul îi făgădui că-i va face cele mai gustoase fripturi. După aceea, Taravik îi comandă câteva lipii, care să fie

scoase din cuptor chiar atunci când se va întoarce după cărnuri. Și o tavă cu tot felul de prăjituri, cu miere, cu fistic și nuci, cu sirop de rodii și de trandafiri... Și, dacă tot era pus pe risipit bani, îi ceru brutarului să-i pregătească și o tavă cu plăcințele sărate, cu carne, cu brânză, cu tot soiul de legume... În timp ce discuta cu proprietarul și-i spunea ce dorea, ucenicii acestuia unseseră cărnurile cu untdelemn și le frământaseră cu mirodenii, le stropiseră cu vin și le întinseseră în niște străchini uriașe din lut, înainte să le împingă pe vatra încinsă. Îi plăti omului – toată povestea îl costă mai puțin decât crezuse – apoi plecă să se plimbe, pentru că avea de așteptat vreo două ore, până când fripturile aveau să fie gata.

În prima clipă se gândi să piardă vremea într-o cârciumă, dar după aceea își spuse că un domn bine educat și manierat nu se întâlnește cu o donșoară duhnind a vin ieftin sau a bere răsuflată. Așa că profită de faptul că ploaia încetase cu desăvârșire, lăsând aerul răcoros și limpede, și porni pe străzile spălate de praf.

Merse la întâmplare, prin cartiere pe care nu le mai colindase până atunci, și nimeri într-o piață, una amenajată în apropierea porții orașului. Fermierii veniți în dimineața aceea întinseseră fiecare câte o pătură pe lespezile străzii, iar pe ea așezaseră bunurile pe care voiau să le vândă: fructe, legume, găini vii sau tăiate, ouă, brânzeturi, bucăți de pânză, ulcioare goale sau pline cu tot soiul de băuturi... O mulțime de oameni înșirați de-a lungul zidurilor cetății, o mulțime de mărfuri, care de care mai îmbietoare.

Taravik își spuse că era momentul să facă și alte cumpărături, dacă voia să fie un cavaler galant. Bani erau din belșug, așa că nu avea de ce să se zgârcească.

Așadar îi cumpără doamnei sufletului său o maramă elegantă, niște bucăți de stofă colorate fistichiu, o oglindă, un pieptăn și tot felul de flecuștețe, apoi un coș în care să le pună, împreună cu un ulcior cu smalț strălucitor, iar în gâtul lui înalt și îngust strecură un trandafir stacojiu, ce mirosea precum paradisul florilor. După care ajunse în zona fructelor proaspăt culese și umplu un coș cu struguri brumării, smochine proaspete, curmale uscate și rodii dolofane...

Mai luă un ulcior zdravăn, plin cu cel mai bun vin ce se găsea în piața aceea. Și, după ce cumpără încă un coș, în care să pună

fripturile, se întoarse la brutărie.

Ajunse tocmai când brutarul trăgea din cuptor blidele în care se copsese iedul și găinușa. Se așeză într-un colț, împreună cu cumpărăturile lui, lăsând pe mâna ucenicilor brutari coșul cel gol. Iar aceștia nu-și făcură de râs meseria, aranjară toate bunătățile astfel încât să nu se certe și să nu se înghesuie între ele.

Apoi, încărcat ca un catâr, Taravik porni către hanul în care locuia împreună cu Marieța de o mulțime de ani.

Urcă la etaj fără să-l vadă nimeni și intră în cameră. Se apucă imediat de treabă, pentru că Marieța trebuia să apară în orice clipă.

Așeză ulciorul cu trandafirul în mijlocul mesei. Alături de el, pe o farfurioară albă, inelul căpătat cu atâta trudă.

Pe aceeași masă puse o tavă pe care o umplu cu plăcințelele sărate. Erau vreo cinci feluri. O farfurie goală, un cuțit și o cupă pentru fiecare comesean…

Pe o măsuță improvizată în apropiere, blidele cu fripturile, ulciorul cu vin, dulciurile și fructele…

Pe un scaun, în apropierea mesei, marama, pânzeturile colorate și fleacurile sclipitoare, ca să fie văzute încă din prag…

Abia reușise să le aranjeze pe toate, când se auziră pași grei duduind pe scara de lemn. Apoi, aproape imediat, ușa se deschise, iar Marieța făcu un pas în încăpere.

Femeia îl văzu și se opri.

— Nu ți-am spus să nu…

Apoi văzu mesele pline cu tot felul de lucruri, culorile vesele ale obiectelor de pe scaun…

Făcu doi pași către masă, văzu trandafirul, se grăbi să-l miroasă, închizând ochii, ca să-i guste cât mai deplin aroma…

…deschise ochii și văzu inelul.

Înlemni.

Apoi întrebă în șoaptă, ca și cum i-ar fi fost frică să n-o audă cineva:

— Ce-ai făcut? Pe cine ai omorât pentru el?

În prima clipă, Taravik fu prea uluit ca să-i răspundă. După care începu să se enerveze. Adică el trecuse prin tot soiul de pericole, avusese de-a face cu zei și cu regi morți, iar femeia asta nerecunoscătoare îl acuza că a omorât pe cineva? Merita o chelfăneală, de să-l țină minte!

Strânse pumnii și se pregăti să-i ardă o scatoalcă peste ochi.

Dacă n-o să-i placă, o s-o bat să-i sune apa în cap!

Stai un pic, Taravik, își zise el, ia arată-i tu demoazelei că ești un individ manierat!

Își drese glasul și începu:

— Stimată donșoară Mariela, iată aici de față niște modeste omagii, pe care le-am câștigat prin muncă cinstită și onestă. N-am omorât și n-am jefuit pe nimeni, pentru că astfel aș fi întinat omagiul pe care vreau să ți-l ofer. (*He, he, nu-i așa că am întors-o bine?* își spuse el, încântat de propriu-i talent.) Dragostea curată pe care ți-o port nu mă poate îndemna să fac decât lucruri curate. Te rog să le primești cu aceeași bucurie cu care ți le ofer.

Marieța rămăsese cu gura căscată și-l privea cu o admirație pe care nu se străduia s-o ascundă.

Apoi femeia începu să plângă. Mai întâi liniștit, lacrimile i se scurgeau pe obraji, fără să se grăbească, apoi începu să hohotească, să plângă cu sughițuri, ca o fetiță care s-a pierdut de mama ei.

Taravik era obișnuit să se bată, să înjure și să fie înjurat, dar nu mai avusese niciodată de-a face cu o femeie care plângea. Oricum, era prima dată când o vedea pe Marieța plângând – de obicei muierea înjura spurcat și arunca după el cu tot ce-i pica în mână.

Își desfăcu brațele larg, o strânse la pieptul lui lat și începu să mormăie încet, cu glasul lui grav:

— Hai, Mariețo, potolește-te, draga mea, că mi-ai udat cămașa, ba chiar cred că mi-ai și pătat-o, că lacrimile conțin sare, și sarea pătează dacă n-o arunci peste umăr să gonească ghinionul, așa că zi și tu ce să fac, să te arunc peste umăr dacă nu te potolești? Păi nu te gândești ce bufnet o să scoți când o să te izbești de dușumea? E foarte posibil să se rupă podeaua cu tine, că nu ești prea ușurică, și chiar să ne oprim tocmai la vecinii de dedesubt, ba poate, dacă avem noroc, e posibil să ajungem tocmai în cârciumă, ceea ce ar fi tocmai bine, că am avea mâncare și băutură la îndemână, dar asta numai dacă n-o să ne ia oamenii la bătaie pentru că le-am picat în cap și le-am stricat cheful, fără să mai pomenim că proprietarul o să ne ceară să-i punem o podea nouă în locul celei pe care i-ai rupt-o… Adică vreau să-ți explic că-i mai ieftin să nu mai plângi și să

ne apucăm să mâncăm, că-s mort de foame, că am gonit toată noaptea și două jumătăți de zi, adică n-am apucat să îmbuc nimic de două zile… și nu știu cum să-ți explic, dar m-a apucat așa, din senin, un fel de slăbiciune, că abia pot să te mai țin – e adevărat că nici tu nu ești tocmai ușurică, după cum am mai spus – și simt că, împotriva voinței mele, mă prăbușesc…

Și Taravik se lăsă să cadă în genunchi, trăgând-o pe Marieța după el și sărutând-o de zor. Femeia începu să râdă și-i răspunse în același fel…

După două zile, adică după ce terminaseră de mâncat toate bunătățile pe care le cărase Taravik, după ce goliseră vinul din ulcior și după ce se iubiseră și se zbenguiseră ca doi tinerei îndrăgostiți, Marieța își drese glasul și spuse:

— Dragul meu, cu tine pe cap n-o să fac niciodată ordine și curățenie în camera asta, plus că trebuie să discut cu patronul cârciumii, că nu m-am mai dus la slujbă și cred că și-a găsit altă slujnică. Așa că mă întreb dacă nu simți nevoia să-ți dezmorțești un pic picioarele, să vezi ce se mai întâmplă prin oraș și să bei și tu o bere cu băieții…

Taravik se gândi un pic, presupunând că muierea îi întindea o capcană. Așa că răspunse destul de sincer:

— Deocamdată mi-e mai bine alături de tine.

— Și mie mi-e bine alături de tine, îi răspunse râzând Marieța, recunosc că am avut noroc, vremea a fost răcoroasă și nu ne-am copt aici, în cămăruța noastră, dar așternuturile trebuie schimbate, camera trebuie aerisită, resturile de mâncare trebuie aruncate, că or să se strângă muștele în încăpere… Și mai trebuie și ceva cu care să ne umplem burticile. Așa că marș de aici, plimbă-te prin târg, cumpără ceva de mâncare, fă ce vrei, dar să nu te întorci decât după ce s-a înserat. Ai priceput?

— Am priceput, cintezica mea, răcni încântat Taravik, care se lămurise că nu era vorba de nicio capcană, și ieși pe ușă, dornic de-un pic de libertate și de-o bere rece.

Coborî scările în grabă, ca și cum s-ar fi temut că Marieța putea să se răzgândească, și se aruncă în zăduful din stradă ca și cum ar fi plonjat într-un ocean ce clocotea. După câteva minute de mers prin soare simți că și ultimul strop de apă din organismul lui se evaporase, deci trebuia să-și înlocuiască urgent lichidul cu niște bere, de preferință cât mai rece.

Intră în prima cârciumă care-i ieși în cale, se propti cu coatele

de tejghea și ceru de băut cu un glas dogit, ce sugera că tocmai se întorsese din pustiu. Cârciumarul nu-l întrebă ce dorește și-i puse în față o oală cu bere proaspătă, adusă din beci, iar Taravik nu stătu pe gânduri și trase o dușcă zdravănă. Berea era exact așa cum îi plăcea lui: rece, amară, tare, neagră. Mai trase o dușcă și abia după aceea privi în jur, căutând un tovarăș de taclale.

Avu parte de o surpriză: cârciuma era pustie!

Nu-i venea să creadă. De când se știa, nu fusese niciodată singur într-o speluncă.

Se uită neîncrezător la individul din cealaltă parte a tejghelei, se mai uită încă o dată în jur, clipi de câteva ori, de parcă ar fi vrut să-și limpezească privirea, după care mai sorbi din bere, ca și cum ar fi vrut să capete un pic de curaj, și întrebă:

— Unde-s oamenii? Unde-s mușteriii obișnuiți?

Cârciumarul rânji neîncrezător și-i răspunse cu o întrebare:

— Ai lipsit ieri din oraș?

— Îhî... De unde știi?

— Pentru că de-ai fi fost pe aici aseară, ai fi aflat unde s-au strâns mușteriii mei. Ai mei și ai altor cârciumari.

Taravik se uită pe sub sprâncene la individ, întrebându-se de ce trompa lui Kefir nu-i spunea de-a dreptul unde se duseseră toți bărbații care, de obicei, preferau să stea în răcoarea plăcută dintr-o speluncă.

O fi având loc vreo execuție publică? Pe căldura asta? Și cui îi retezau capul, de se strânseseră toți bețivii ca să privească? Dar n-o să-l întrebe nimic pe mitocanul ăsta, care, după câte se vedea, intenționa să-l umilească...

Se uită el cât se uită la cârciumar, Cârciumarul se uită și el la Taravik, fără ca vreunul dintre ei să scoată vreo vorbă... Până la urmă, curiozitatea lui Taravik fu mai puternică decât dorința de a face pe grozavul.

— Bine. N-am fost ieri în oraș, deci nu știu unde s-au strâns cei care ar fi trebuit să fie aici. Unde îi găsesc?

— În piața din fața porții principale.

— În piață? Și ce nasul lui Pomiparth caută acolo?

— Uite ce-i, zise Cârciumarul, cu o mutră ciudată, de parcă i-ar fi fost rușine să spună ceea ce intenționa să spună. O să-ți povestesc totul, de-a fir a păr. Dar dacă o să râzi sau dacă o să îndrăznești măcar să zâmbești, o să-ți sparg capul, cât ești de

vlăjgan. Și o să te dau afară din cârciumă, cu șuturi în fund. Ai priceput?

— Am priceput, spuse uluit Taravik, văzând că individul nu glumea niciun pic și că scosese de sub tejghea o măciucă grea, cu măciulie de metal, pe care o așezase lângă el, la îndemână.

În mod normal, unul ca el, caftangiu profesionist, nu s-ar fi sinchisit de o asemenea amenințare. Putea să-l bată pe hangiu chiar cu bâta lui. Dar era atât de dornic să afle despre ce era vorba, încât decise să-i facă omului pe plac.

— N-o să râd, nici n-o să zâmbesc, făgădui el. Dar înainte de a începe să-mi povestești, mai adu-mi o oală cu bere. Sau, mai bine, adu-mi două. Pentru că ascultatul îmi face sete, îi explică el, și nu vreau să te întrerup din povestit.

Cârciumarul dădu înțelegător din cap, coborî în beci și reveni după câteva minute cu băutura.

Apoi puse oalele pe o masă și-i făcu semn lui Taravik să vină și să stea pe un scaun. Se așeză și el, își drese glasul și începu:

— După ploaia de ieri – binevenită ploaie, binecuvântată ploaie, că a spălat praful de pe străzi și din aer! — se răcorise un pic, iar lumea căpătase chef de plimbare și de vorbă. Iar când umbli de colo-colo și pălăvrăgești, ți se usucă gura și simți nevoia să bei ceva... Așa că spre înserat cârciuma se umpluse de oameni însetați și vânzarea mergea mai bine ca niciodată. Slujnicele alergau de la o masă la alta, cărând căni și ulcele, ulcioare și clondire, iar zăngănitul banilor răsuna liniștitor și înveselitor... Era o zi plăcută din toate punctele de vedere... Tocmai discutam cu bucătarul, pentru că toată lumea bea, dar prea puțini mușterii cereau și ceva de mâncare, să încingă grătarul și să pună pe el niște frigărui alcătuite din bucăți de seu de cămilă și bucăți de ceapă, și să le lase să se ardă ca să răspândească miros de friptură și grăsime încinsă, ca să facă poftă de mâncare celor ce aveau să simtă mireasma aceea. Și el era de acord că asta trebuia să facem – sau să punem pe grătar câțiva țâri sărați, ca să răspândim mireasmă de pește fript – când în cârciumă a intrat un om înalt, înveșmântat într-o robă albă. Adică presupunem că a intrat, pentru că nimeni nu l-a văzut trecând peste prag. Ne-am trezit, pur și simplu, cu el în mijlocul sălii. Avea picioarele desculțe, iar tălpile lui albe, la fel de albe ca și roba de sub care ieșeau, păreau că abia ating podeaua. A zâmbit văzând mulțimea ce se strânsese în localul

meu și a spus cu voce clară:

— Bine v-am găsit, oameni buni.

Nimeni nu l-a băgat în seamă, nimeni nu i-a răspuns, toți continuau să-și vadă de băutura și de taclalele lor. Doar eu l-am urmărit, că asta îmi era meseria: să văd cine venea și să am grijă să nu plece nimeni fără să plătească.

Atunci individul a bătut ușor din palme, abia le-a atins, iar sunetul scos de această atingere s-a auzit doar ca fâlfâitul aripilor unui fluture.

Însă, indiferent cât de slab a fost sunetul acela, a fost suficient de puternic ca să-i facă pe toți să înlemnească.

Au rămas înțepeniți un timp, după care s-au întors către străinul în robă albă, cu toții în aceeași clipă și s-au uitat la el atenți, așteptând să-i audă spusele.

Individul a zâmbit cu oarecare răutate (și cu un strop de superioritate), de parcă le-ar fi zis: „N-ați vrut să mă ascultați de bună voie, așa că o s-o faceți de nevoie.” După care a șoptit:

— Fiți atenți!

Și a început să se ridice încet, până când a atins tavanul cu creștetul.

A scos de undeva o bucată de sfoară – acum, când mă gândesc, chiar mă întreb de unde a scos sfoara aia, pentru că buzunare nu avea, nici vreo traistă – a aruncat-o în aer, iar sfoara a rămas așa, de parcă ar fi fost prinsă la capete de niște cuie invizibile, iar el a început să se plimbe de colo-colo pe sfoara aia, de parcă ar fi mers pe o bârnă lată și solidă.

A întins mâna și a prins din văzduh o scânteie, apărută nu se știe de unde, care s-a transformat în mâna lui în vâlvătaie, după care a mestecat flăcările de parcă ar fi fost o lipie proaspăt scoasă din cuptor… și a scuipat fărâmiturile ei pe podeaua hanului, iar hanul meu a luat foc, în timp ce noi stăteam înlemniți în mijlocul pojarului, îngroziți, dornici să fugim de acolo, dar neputând să mișcăm nici măcar o mână sau un picior!

Individul a rămas lângă tavan un timp, bucurându-se de spaima noastră, după care a trosnit din degete, iar focul a dispărut, ca și cum n-ar fi existat. A dispărut fără să lase vreo urmă de arsură pe mobilă, fără să lase vreun un fir de cenușă pe podea. Apoi vraciul în alb a început să coboare la fel de încet pe cât se înălțase. Și s-a oprit cu tălpile pe podea, ca la început, parcă abia atingând pământul.

Oamenii din cârciumă, și eu împreună cu ei, abia respirau, așteptând să vadă ce-o să se întâmple în continuare. Într-un mod ciudat, nu-mi era frică. Îmi dădeam seama că vrăjitorul acela avea puteri mari, superioare oamenilor obișnuiți, dar, în același timp, știam cumva că nu dorea decât să ne stârnească interesul.

Individul ne-a privit cu atenție, ca și cum ar fi vrut să se convingă că eram cu toții supuși voinței sale, după care și-a atins din nou palmele și a șoptit, ca mai înainte:

— Fiți atenți!

Am fost atenți – oricum eram atenți, nu era cazul să ne spună încă o dată. Iar el a șoptit cu un ton greu de ignorat:

— Mâine după-amiază, cu un ceas înainte de a se însera, vă veți strânge cu toții în piața de lângă poarta cea mare. Acolo veți vedea ceva foarte important. Indiferent ce veți face, indiferent ce treburi veți avea, mâine vă veți duce în piața despre care v-am vorbit. Tu nu, mi-a spus mie, tu trebuie să ai grijă de cârciumă, n-o poți lăsa baltă, dar toți ceilalți vă veți supune ordinului meu. Ați înțeles?

— Daaaa! am behăit cu toții în cor.

— Bine, a spus individul și a dispărut.

A dispărut ca și cum n-ar fi fost!

Taravik se gândi un pic la cele auzite, apoi își dădu cu părerea:

— Înțeleg că și slujnicele s-au dus în piață…

— Toți care au fost în cârciumă, cu excepția mea, îl asigură omul. Mai vrei o bere? Astăzi băutura e gratuită.

— Mulțumesc, dar cred că îmi ajunge. Presupun că în piață o să fie înghesuială…

— Fii sigur de asta. Mai ai răbdare un pic, că n-am terminat. După dispariția vrăjitorului, sau ce va fi fost, nu s-a întâmplat nimic deosebit, oamenii și-au văzut de băutură, bucătarul a făcut trucul cu frigăruile și lumea a început să comande de mâncare… Adică nimeni n-a discutat despre apariția și dispariția individului, de parcă n-ar fi existat, că începusem să cred că am avut vedenii… Numai că spre seară am avut o vorbă cu un văr de-ai mei, care are și el o cârciumă, așa că am lăsat treaba în grija unei servitoare de nădejde și am tras o fugă până la el. Care mi-a povestit că și în localul lui venise omul în alb, care transmisese același mesaj. Din curiozitate, la întoarcere m-am

oprit în câteva bodegi, că-i cunoșteam pe proprietari. Și la ei se întâmplase același lucru. Și știi care-i partea cea mai interesantă? Nimeni nu s-a gândit să fugă până-n piața mare, să se uite la cadranul solar și să vadă ce oră era când l-a vizitat vrăjitorul, dar se pare că toate vizitele au avut loc simultan. Adică individul a fost în același timp într-o mulțime de cârciumi! Îți poți închipui așa ceva? Îți poți închipui că puterile supraomenești se amestecă în viața noastră?

Sigur că-mi pot închipui, fu gata să-i răspundă Taravik, care avusese în zilele precedente destule dovezi ale acestui amestec, dar își spuse că nu-i cazul să se laude cu ceea ce știa și se mulțumi să-și ia rămas-bun de la cârciumar, cu gândul să se ducă și el în piața de lângă poarta cea mare, ca să vadă despre ce era vorba.

La urma urmei, spusele cârciumarului îl făceau să se gândească mai degrabă la un maestru scamator, decât la un vraci priceput și cu puteri neomenești. Probabil că tot spectacolul acela fusese menit să atragă oamenii curioși în piața în care avea să își prezinte trucurile trupa de scamatori a individului.

Merse liniștit pe ulițele ce păreau mai pustii ca de obicei, iar arșița îl toropi ca niciodată sau, își spuse el, îl obosise zbenguiala cu Marieța, că nu mai era tânăr... Așa că se gândi că, nefiind nicio grabă, putea să se oprească într-o cârciumă, să bea un clondir cu vin și să ronțăie ceva – imposibil să n-aibă Cârciumarul o bucată de brânză sau de pastramă, chiar dacă bucătarul și servitoarele erau plecați să asiste la cine știe ce minune care avea să fie arătată în piață. Se întrebă de ce nu se îndestulase în cârciuma din care abia ieșise, dar își spuse că, probabil, povestea pe care o auzise îl făcuse să uite pentru moment de mâncare.

Deci avea să se îndoape, iar apoi, cu forțele refăcute, avea să pornească mai departe, ca să afle ce dorea să comunice tuturor vrăjitorul în robă albă.

În timp ce se împleticea pe strada prăfuită, ceva îi atrase atenția: o firmă pictată pe o bucată de lemn, ce atârna deasupra unei uși solide, din lemn rezistent. Pictura reprezenta o vacă albă, cu coarne scurte, care stătea pe un scaun ca un om. Iar în picioarele din față, care aduceau în pictura aceea cu niște mâini, ținea o chitară libianesă, cu trei corzi, și părea să

cânte la ea. Vaca zâmbea cu un soi de timiditate care-i plăcu lui Taravik, pentru că sugera modestie și respect pentru cel care o privea. Era perfect conștient că, de fapt, vaca era opera unui artist lipsit de talent, dar impresia favorabilă rămase, așa că i se păru o idee bună să se oprească în cârciuma aceea.

Când intră în localul răcoros, Cârciumarul îi ieși înainte, salutându-l ca pe un bun prieten, deși îl vedea pentru prima oară. Taravik îi spuse ce dorea de la el, iar omul îi aduse de îndată o gustare consistentă, înghesuită pe un platou de faianță, și un ulcior de lut, plin cu un vin rubiniu, rece și cu parfum de fructe.

Ciudat, dar lui Taravik îi plăcea că era singur în toată cârciuma. Își închipuise întotdeauna că plăcerea băuturii era amplificată de gălăgie, de zgomotul difuz ce se rostogolea în jur, de posibilitatea de a te pomeni cu o stacană în cap... Și descoperise acum că era mult mai plăcut să fii doar tu și gândurile tale, cu un cârciumar binevoitor alături, gata să-ți îndeplinească orice voie... Da, plăcerea conversației îi lipsea... dar, deocamdată, se bucura de o altă plăcere, pe care abia o dibuise.

Apoi ușa speluncii se deschise brusc și în încăpere năvăli un individ solid, ras în cap și îmbrăcat în roba galbenă a lui Khator.

— Ha! Ce bucurie! Ce faci, prietene Rosarik? îl salută încântat Taravik. Hai, stai lângă mine, să îmbucăm ceva și să golim ulciorul ăsta...

Preotul nu părea dornic să zăbovească la băutură. Se uită la el, îngrijorat, și-i șopti în grabă:

— Taravik, dragule, am fost trimis să-ți aduc un mesaj. Știi tu de la cine...

Taravik se uită la el mirat și-l întrebă:

— Dar de când o cunoști tu pe Marieța?

— Nu cunosc nicio Marieța, se răsti prelatul.

— Păi atunci de la cine îmi aduci mesajul?

Rosarik se uită în jur, văzu că patronul cârciumii trăgea cu urechea, deși se prefăcea că se uită în tavan, și mormăi, făcându-i cu ochiul lui Taravik, încercând să-l facă să-și dea seama:

— Știi tu de la cine...

— Nu ți-am spus că nu știu?

Preotul făcu o mutră de parcă ar fi vrut să-și smulgă părul din

cap, dar nu putea fiindcă era ras ca-n palmă.

— Cineva care ți-a zâmbit…

— Păi mie îmi zâmbește toată lumea, se lăudă Taravik, îndeosebi femeile mai în vârstă și copiii. Știi, ultima oară când am fost în templul tău, mi-a zâmbit până și…

Apoi realiză ce voise să-i spună preotul și-și duse mâna la gură, oprind cuvintele ce urmau să-i curgă de pe buze.

Rosarik îi rânji ironic:

— A durat ceva timp, dar se pare că ai înțeles despre cine-i vorba. M-a avertizat că pricepi cam greu, mi-am zis însă că exagerează, ca de obicei, că așa sunt ei, li se pare că toți oamenii sunt înceți la minte.

Taravik umplu o ulcică pentru preot, o umplu din nou pe cea din fața lui și zise:

— Înainte de a-mi transmite mesajul, care, mai mult ca sigur, mă va vârî în cine știe ce belele, dar voi fi silit să-l duc la îndeplinire, fie că-mi place, fie că nu-mi place, hai să bem ceva, până nu cad lat de emoție.

Preotul dădu din cap și înhăță ulcica, sorbi din ea cu poftă, apoi zise:

— Bun vin! Bine, să trecem la fapte. Știi-tu-cine îți transmite să te duci fără întârziere în piața din fața porții principale și să vezi despre ce-i vorba. Apoi vei decide singur și de bunăvoie ce vei face în continuare, conform propriului tău interes.

Taravik dădu din cap, își bău vinul, îi aruncă hangiului doi bănuți și plecă, în timp ce acesta, încântat de generozitatea clientului, făcea de zor temenele. Se opri în prag și-l întrebă pe preot:

— Tu nu vii?

— Mesajul de la știi-tu-cine nu menționa că trebuie să vin și eu. Rămân aici, că-mi place vinul. Dacă vrei să mă revezi și să-mi spui cum a fost în piață, mă găsești aici până în zori. Eu o să te aștept răbdător și până la sosirea ta o să mă lupt cu vinul ăsta, care este cu adevărat foarte bun…

Taravik își spuse că ar trebui să-i fie recunoscător zeului, care îi îndeplinise dorința de a face rost de un inel pentru Marieța, deci dovedise că era un zeu bun și de încredere… și, cu toate astea avea impresia că acesta nu-i spusese cu adevărat ce voia de la el. Să se ducă în piață… S-ar fi dus oricum, că-l rodea curiozitatea. Să vadă despre ce-i vorba și să decidă singur… Păi

el nu prea decidea niciodată singur: în unele privințe o lăsa pe Marieța să hotărască, în altele se sfătuia cu Kostik și ținea întotdeauna seama de părerea pegasului, având în vedere că și acesta își risca viața în expedițiile lor de curierat…

Stai un pic, își zise Taravik și se opri în mijlocul străzii: adică de ce își risca viața Kostik? Păi pielea lui nu putea fi străpunsă de nicio armă, deci nu risca nimic, singurul care putea să-și piardă mințile din cauza pălăvrăgelilor neîncetate ale pegasului era el!

Deci era cazul să hotărască singur ce avea să facă. Știa de pe acum că, după ce o să afle ce avea să se întâmple în piață, avea să se întoarcă la cârciuma cu firma reprezentând o vacă ce ținea în brațe o chitară și avea să tragă un chiolhan nemaipomenit împreună cu prietenul său, preotul Rosarik!

Încântat că decisese deja care era interesul său, se grăbi către piață.

Când ajunse acolo, descoperi o mulțime imensă, îngrămădită într-un spațiu ce nu fusese gândit pentru atâta lume, care hohotea sau scotea tot felul de exclamații pline de uimire sau de entuziasm. A fost suficient ca să-l facă pe Taravik curios.

Își făcu loc printre oameni, împingând fără pic de maniere cu pieptul său lat – manierele și buna educație nu-ți folosesc la înghesuială, acolo-s mai folositoare picioarele puternice și mâinile îndemânatice, spunea deseori bunica sa, de la care moștenise Taravik statura și puterea – și ajunse lângă spațiul liber din mijlocul grămezii de oameni. Se opri și privi atent.

Văzu un individ care jongla cu făclii. Cinci făclii. Din când în când, lua una și o vâra în gură, mușcând din ea, în timp ce continua să jongleze cu celelalte patru. După ce mânca făclia, cu flacără cu tot, de parcă ar fi fost făcută din turtă dulce – și poate chiar era din turtă dulce, își spuse Taravik, care fusese impresionat de abilitatea jonglerului – lovea o altă făclie de frunte, iar aceasta se despica în două și individul avea din nou cinci făclii, cu care continua să jongleze, ca la început…

După aceea individul dădu făcliile unei tipe îmbrăcate în voaluri transparente, care le stinse vârându-le partea aprinsă într-un castron cu vin rubiniu, iar ea îi dădu în schimb cinci iatagane bine ascuțite. Și jonglerul începu să arunce armele lucitoare în aer, să le prindă și să le arunce din nou în văzduh… iar din când în când mușca dintr-un iatagan, până îl mânca pe

tot…

Frumos, își zise Taravik, dar se părea că avusese dreptate: avea de-a face cu un circ, unul cum nu mai văzuse până atunci, dar numai un circ. Nu era nimic supranatural în jongleriile acelea care erau atât de admirate de către spectatori.

După ce jonglerul se plictisi, își luă iataganele și tipa îmbrăcată în voaluri și dispăru printre ai săi care, după cum remarcă abia atunci Taravik, stăteau strânși într-o parte a spațiului liber în care evoluau colegii lor.

În fața spectatorilor apărură cinci băieți și cinci fete, îmbrăcați cu toții cu șalvari sinilii și cu bluze strâmte, de culoarea cârmâzului. Băieții prinseră fetele de mâini, le aruncară în aer, iar în timp ce acestea plutiră incredibil de mult timp prin văzduh, se cățărară unul pe umerii celuilalt, alcătuind un turn. Cel de deasupra prinse din zbor o fată de picioare, apoi celelalte fete se prinseră de prima, alcătuind un soi de roată ce se învârtea deasupra turnului alcătuit din băieți…

Acrobații frumoase, pe care le aplaudau toți spectatorii, dar simple acrobații.

După care urmară mimi, scamatori și cântăreți. Toți pricepuți, toți talentați.

Apoi, după ce artiștii se strânseseră în partea lor, iar spațiul liber dintre spectatori rămăsese pustiu, se auzi un sunet puternic de trâmbițe.

Sunetul venea de undeva din afara pieții.

Spectatorii se întoarseră în direcția din care se auzea trâmbițatul, dar nu văzură nimic. Se părea că sunetele veneau de pe o stradă din vecinătate.

Totuși, un mare număr de paznici orășenești apărură ca din senin și împinseră, politicos dar ferm, oamenii într-o parte, lăsând un culoar lat care unea strada din care se auzise sunetul trâmbițelor cu spațiul liber din mijlocul pieței.

Pe culoarul acela se iviră trei bărbați: unul în frunte, urmat la o distanță, să-i zicem respectuoasă, de alți doi.

Primul era îmbrăcat într-o robă albă, era ras în cap și pe față, așa cum obișnuiau s-o facă preoții unor zei, și avea pielea de culoarea varului, ca și cum razele soarelui n-ar fi atins-o niciodată. Picioarele lui albe păreau că plutesc deasupra solului, pentru că abia atingeau pământul. Taravik presupuse că individul era cel care făcuse anunțul cel bizar despre care îi

povestise Cârciumarul. Corespundea întru totul descrierii, cu o singură deosebire. Crâșmarul se întrebase de unde scosese vrăjitorul frânghia pe care o întinsese în văzduh, pentru că în dugheana sa, individul nu avusese nici buzunare, nici vreo traistă. De data asta, avea atârnată de gât o traistă lungă, din pânză groasă. O traistă ce părea goală.

Ceilalți doi erau îmbrăcați în uniforme de marinari latgani. Taravik recunoscu în unul dintre ei pe cel pe care-l văzuse în cârciuma unde îl întâlnise pentru prima oară pe Rosarik.

Preotul (de va fi fost preot) se opri în mijlocul spațiului liber, se roti încet, ca și cum ar fi vrut să-i privească pe toți cei strânși acolo, zâmbi mulțumit și spuse:

— Vă mulțumesc tuturor pentru că mi-ați ascultat rugămintea și v-ați adunat aici, ca să admirați priceperea noastră.

Tăcu și ridică mâna dreaptă. În aceeași clipă, trâmbițele răsunară din nou. Individul în alb lăsă mâna jos, iar alămurile își încetară imediat cacofonia.

— Sper că v-a plăcut spectacolul nostru. Dar nu v-am chemat aici doar ca să admirați priceperea discipolilor lui Mahardiz…

În mulțimea celor strânși în piață se produse rumoare. Toți știau cine era Mahardiz: principalul zeu al latganilor. Nu avea niciun templu în Terimeea, nici măcar un altar. Lucru chiar de mirare, având în vedere că terimeenii erau oameni toleranți și înțelegători, care respectau o mulțime de zei de-ai lor și o mulțime la fel de mare de zei de prin străini.

Deci, își spuse Taravik, toată povestea aceea fusese gândită ca să se anunțe cu mare tărăboi introducerea oficială a cultului lui Mahardiz în cetatea lor. Păi rezultatul ar fi fost cu mult mai grozav dacă preotul cel alb ar fi instalat în piață niște mese simple și ar fi oferit celor strânși câte o bucată de carne friptă și o stacană de vin…

— Chiar dacă eu sunt un adept al marelui zeu, chiar dacă am primit ajutorul templului său ca să vă atrag atenția, motivul pentru care ne-am strâns aici nu are legătură cu credința – a mea sau a voastră.

Iarăși rumoare, iar Taravik își spuse că individul plictisea deja lumea cu bâiguielile lui aiurea. Mai bine ar fi lăsat acrobații cei puternici să arunce în aer fetele alea frumoase, ar fi fost mult mai interesant…

Individul – dacă nu era preot, atunci de ce era îmbrăcat ca un

preot? Înseamnă că avea vreo legătură cu lumea zeilor, își zise Taravik, deci era măcar vrăjitor… — ridică din nou mâna dreaptă, iar trâmbițele răcniră disperate, ca o turmă de elefanți beți.

Apoi liniștea se așternu din nou și de undeva, dinspre strada în care se afla grupul se suflători, se auzi un hodorogit și un scârțâit ciudat, ca și cum s-ar fi apropiat o căruță imensă.

— Sunteți o cetate la marginea pustiului, o cetate care produce multe lucruri valoroase și care aduce de pe meleagurile dinspre mare lucruri și mai valoroase, spuse vraciul îmbrăcat în alb, ca și cum ar fi început o poveste. Dincolo de întinderea plină de pietre și nisipuri se află orașe bogate, cu mărfuri căutate în întreaga lume. Caravane alcătuite din sute de dromaderi cară mărfurile acelea peste pustietăți – de la voi către orașele acelea, de la cei de dincolo de pustiu către voi. Știți cu toții treburile astea. Ceea ce nu știți – sau, poate, știți dar nu ați acordat suficientă atenție unor asemenea amănunte – este că aceste caravane transportă și mărfuri cu greutate mică, dar cu valoare mare: bijuterii, pietre prețioase, mătăsuri, parfumuri și esențe rare…

Taravik dădu din cap. Știa toate lucrurile astea. În calitate de curier, transporta uneori câte o lădiță bine ferecată…

— De ce ar aștepta cineva să plece o caravană, lucru care se întâmplă de câteva ori pe an, ca să trimită o scrisoare, o pungă cu bani sau câteva rubine?

— Nici nu așteaptă, îl întrerupse cineva pe vrăjitor. Folosește un curier și-și rezolvă problema.

— Da, da, îl aprobară alți indivizi din mulțime.

Taravik îl recunoscu pe vorbitor. Era Grandik, unul dintre concurenții săi. Iar ceilalți, care-l aprobaseră, erau alți curieri… Sigur, îi cunoștea pe toți, nu practicau prea mulți meseria aceea riscantă, așa că se împrieteniseră și se ajutau reciproc, pentru că era de lucru suficient…

Ciudat. Erau cu toții de față, ca și cum ar fi fost invitați să asiste la anunțul vrăjitorului…

— Exact, replică vrăjitorul, ca și cum s-ar fi bucurat de întrerupere. Folosește un curier. Numai că un curier nu poate să transporte mare lucru – o lădiță, o boccea, eventual un sac – și nu poate garanta că o să ajungă cu coletul, pentru că pustiul e plin de hoți și de tâlhari. Și nu poate transporta, în mare viteză

și în siguranță, și un pasager.

Da, își zise Taravik, avea dreptate. Și ce dacă?

— Iată de ce noi, asociația transportatorilor navali latgani, ne-am propus să deschidem o filială în cetatea voastră.

Știrea provocă stupoare. Apoi Grandik întrebă, nedumerit:

— Vrei să spui că o să faceți curierat rapid prin deșert cu niște corăbii? O să aduceți aici o flotă?

— Nu, îl contrazise cu amabilitate vrăjitorul în alb. N-ar fi rentabil, pentru că marfa de valoare e în cantitate mică. Iar pentru cealaltă sunt tocmai bune caravanele. Noi o să folosim deocamdată o șalupă cu pânze, tocmai bună pentru navigat prin pustiu. Mai târziu, dacă o să fie nevoie, o să mărim numărul de nave. Ca să fie clar, pentru început ne vom mulțumi doar cu o șalupă. Iat-o!

Și vraciul arătă, într-un mod plin de dramatism, către ciudățenia care apăruse pe culoarul dintre oameni, apropiindu-se de piață.

Vreo douăzeci de oameni trăgeau de zor de funiile legate de un cadru lung, din lemn. Cadrul respectiv era așezat pe opt roți de căruță.

Și pe cadrul acela era așezată o șalupă măricică.

Din mijlocul ei se ridica un catarg, înalt cam cât trei staturi de om, iar de el atârna o pânză pătrată, ce putea fi manevrată cu ajutorul unor frânghii.

Barca nu avea vâsle, nici cârmă în partea din spate.

Ce-i drept, locuitorii din Terimeea nu se pricepeau la corăbii și la bărci, așa că nu puteau să-și dea seama dacă ambarcațiunea arăta precum una obișnuită sau nu.

Li se părea însă ciudată, ca să nu spunem altfel, ideea că o asemenea înjghebătură din scânduri, pânză și călți ar fi putut să navigheze prin nisipuri.

Așa că primiră sosirea ambarcațiunii cu diferite comentarii ironice.

Vrăjitorul în robă albă nu păru supărat. Zâmbi arogant, bătu ușor din palme, cerând liniște, iar când aceasta îi fu dăruită, spuse cu bunăvoință:

— Nu m-am așteptat să mă credeți pe cuvânt. Sunt convins însă că faptele vă vor convinge. Vă vom demonstra că șalupa noastră poate să străbată deșertul. Vă vom demonstra că putem

ajunge oriunde, într-un timp mai scurt decât oricine. Vă vom demonstra că prețurile noastre vor fi mai mici decât ale oricui. Și atunci veți deveni clienții noștri, pentru că va fi în interesul vostru.

— Și cum o să demonstrați toate astea? întrebă Grandik, ironic.

— Vă propun să organizăm un concurs, spuse binevoitor vrăjitorul. Ce-ar fi ca mâine dimineață, în zori, să ne strângem în fața porților? Adică noi, cu șalupa noastră, și toți curierii care vor să participe la întrecere. Pornim în clipa în care răsare soarele. Ce ziceți?

— Și cât de lungă să fie cursa? întrebă alt curier, unul Bazambik, pe care Taravik îl știa doar din vedere.

— Păi… am cerut Sfatului cetății să ne arbitreze și membrii acestuia au propus o cursă până în Cambeea și înapoi, răspunse numai lapte și miere individul ras în cap. Au trimis deja pe cineva care să aștepte participanții în Cambeea, ca să le dea un înscris că au ajuns până acolo…

— Și care e premiul? întrebă doar de dragul discuției Taravik, care n-avea niciun chef de fugăreală prin pustiu.

— Dacă va câștiga unul dintre voi, va primi o pungă cu galbeni latgani. În plus, asociația noastră va renunța la filiala din orașul vostru. Vă va lăsa să vă vedeți liniștiți de curieratul vostru.

— Și dacă veți câștiga voi? întrebă morocănos Grandik.

— Pentru noi va fi suficient faptul că oamenii vor ști că suntem cei mai buni, rânji cu gura până la urechi vrăjitorul. Dragi oaspeți, vă invităm la un pahar și la o mică gustare. Iar pe cei dornici să participe la întrecere, îi așteptăm în fața porților, mâine dimineață!

O mulțime de slujitori municipali începură să împartă pachete cu gustări și căni cu vin mulțimii entuziaste, scamatorii și acrobații își reluară spectacolul, dar Taravik nu avea nevoie de băutură sau de distracții. Se grăbi spre grajdurile orășenești, să discute cu Kostik despre concursul de a doua zi.

Remarcă totuși, înainte de a părăsi piața, că traista ce atârna de gâtul individului îmbrăcat în robă albă părea foarte plină. Și apucă, așa, în treacăt, să se întrebe când și cu ce fusese umplută…

Spre surprinderea sa, Kostik și Marieța fuseseră de aceeași părere. Parcă ar fi fost vorbiți, deși Taravik discutase cu fiecare separat.

Da, era bine să participe la întrecere.

În primul rând ca să amintească tuturor că el era cel mai bun curier care exista în oraș. În al doilea rând, o pungă cu galbeni latgani însemna o grămadă de bani, care i-ar fi asigurat o bătrânețe lipsită de griji. Și, în al treilea rând, zeul nu-l trimisese degeaba în piață, deci era obligat să facă ceva, indiferent de rezultat.

Evident, după ce discutase cu Kostik, se întorsese acasă și-l lăsase pe Rosarik să se lupte de unul singur cu vinul cel înmiresmat. Sigur, simțise oarecare mustrări de conștiință că-și abandonase prietenul la nevoie, dar avea încredere în el și era convins că avea să se descurce.

Marieța, care fusese încântată de ideea concursului, avusese grijă să-l trezească înainte de apariția zorilor, așa că Taravik ajunsese – împreună cu Kostik – în fața porții înainte să se lumineze.

Spre surprinderea sa, descoperi că era ultimul venit.

Grandik era acolo, împreună cu armăsarii săi cei focoși. Individul își făcea munca de curier călărind unul dintre cai, însoțit de alte trei animale, de rezervă, schimbându-și bidiviul când acesta obosea. Avea cai negri, zvelți și agili, despre care se spunea că nu au splină și că din cauza asta aveau rezistență la efort sporită.

Alături de el se afla Bazambik și dromaderul său alb – un animal obraznic, plin de răutate și bale, dar deosebit de tenace și de încăpățânat, care nu s-ar fi lăsat învins nici dacă ar fi fost tăiat în bucăți.

Mai venise Tomagik cu catârii săi, precum și Boranjik – care nu avea nevoie de sprijinul vreunui animal și se bizuia numai pe picioarele sale zdravene. Dar șansele lor erau reduse într-o întrecere în care conta mult viteza. Dacă ar fi fost nevoie să înfrunte o furtună de nisip sau un uragan, alta ar fi fost situația. Și mai erau vreo zece echipe – care pe cai, care pe cămile sau pe asini – alcătuite din indivizi pe care Taravik nu-i cunoștea, probabil tipi fără nicio experiență în ale curieratului, care-și încercau și ei norocul...

Chiar lângă zidul cetății se afla ciudățenia văzută cu o seară înainte, șalupa așezată pe cadrul de lemn pus pe roți. Vraciul în alb și cei doi marinari stăteau rezemați de zid, privindu-i plini de curiozitate pe cei care veniseră să-i înfrunte. Conducătorul latganilor avea atârnată de gât traista cea mare, pe care o remarcase Taravik în seara anterioară. Părea și mai plină decât fusese în piață, iar Taravik se întrebă din nou ce se găsea în ea.

Lângă poartă, deoparte, ca și cum ar fi vrut să atragă atenția că erau arbitri neimplicați în nicio tabără, așteptau un judecător orășenesc și doi aprozi, toți în uniforme. Din când în când, judecătorul arunca o privire spre cer, să prindă apariția primei raze de soare și să dea semnalul de începere a cursei, ca să poată să se întoarcă la treburile lui. Cei doi aprozi țineau în mâini trompete mari de aramă – probabil că semnalul de plecare se dădea cu ajutorul lor.

Când ieși pe poartă, Taravik fu chemat printr-un semn de unul dintre aprozi. Se apropie, iar judecătorul îi dădu o bucată de pergament pe care scria cu litere mari, stacojii, ECHIPA TARAVIK, și-i spuse:

— Când o să ajungi în Cambeea, să te duci în piața din centrul orașului, unde se află colegul meu. Să-i dai pergamentul, ca să-și pună pecetea pe el – asta o să fie dovada că ai ajuns până acolo. Ai înțeles?

Taravik dădu din cap, iar judecătorul spuse cu glas puternic, ca să fie auzit de toată lumea:

— A venit și ultimul concurent. Eu zic să vă pregătiți de plecare, că acuși zeul Apool o să înceapă să ne săgeteze.

A venit și ultimul concurent, își spuse Taravik, în timp ce punea pergamentul în sân. Ciudată chestie! Adică cineva știuse cine o să vrea să participe la cursă și pregătise din timp documentele cu numele lor… Atunci, se întrebă el, întrecerea aia era una cinstită sau doar o înscenare? Cineva se folosea de curierii din oraș, îi folosea fără voia lor pentru un scop care putea fi mârșav sau meschin? Chestia asta îl enervă la culme pe Taravik și aruncă o privire spre colegul său. Pegasul arăta încruntat și posomorât, așa că Taravik presupuse că-l chinuiau aceleași bănuieli. Își făgădui să se străduiască din greu ca să câștige întrecerea.

Probabil că și ceilalți își doreau victoria, pentru că se înșirară în fața porții, în timp ce străjerii de pe metereze le strigau

îndemnuri încurajatoare și-i implorau să nu lase orașul să fie făcut de râs.

Judecătorul, stând cu ochii pe cer, îi anunță că puteau să pornească în momentul în care aveau să audă primul trâmbițat. Apoi ridică o mână, cei doi aprozi duseră instrumentele la buze…

…la orizont sclipi o năvală de lumină aurie, ce se pregătea să se întindă cât mai mult pe cer…

…judecătorul lăsă mâna în jos…

…trâmbițele izbucniră într-un urlet îngrozitor…

…iar ropotul copitelor ce loveau cu putere pământul uscat acoperi trâmbițatul.

Praful ce se ridică ascunse privirilor curierii care se îndepărtau în mare viteză, mâncând pământul.

Judecătorul și aprozii își strânseră lucrurile și plecară liniștiți spre îndeletnicirile lor obișnuite, după ce salutară discret gărzile ce se grăbiseră să se instaleze în jurul porții.

Abia atunci vrăjitorul cel alb se desprinse de zid, împreună cu cei doi marinari. Se urcară în șalupă – individul în robă se așeză pe un scaun din partea din față a ambarcațiunii, iar marinarii pe o banchetă din partea din spate.

Vraciul bătu ușor din palme și rămase cu ele lipite. Închise ochii și plecă frunte, ca și cum s-ar fi rugat sau s-ar fi concentrat.

Șalupa începu să se ridice încet de pe cadrul ei de lemn, până când ajunse la un cot deasupra acestuia.

Străjerii priveau fără mult interes – poate că mai văzuseră chestia asta sau poate erau mai înceți la minte…

Vraciul în alb deschise ochii, privi în jur, văzu starea în care se afla șalupa și le spuse marinarilor:

— Cred că totul e așa cum ar trebui să fie. Voi ce părere aveți?

— Putem porni, mormăi unul dintre ei și luă din ambarcațiune o prăjină lungă.

O propti cu un capăt în pământ, lângă cadrul pe roți, și împinse cu putere.

Șalupa se mișcă, de parcă ar fi plutit pe apă, și se îndepărtă de cadru. Vrăjitorul își atinse din nou palmele și șalupa se lăsă spre pământ, până ajunse la vreo două palme deasupra, iar acolo se opri. Marinarul o mai împinse de două, trei ori cu

prăjina, dar ambarcațiunea se oprea după ce parcurgea câțiva stânjeni.

Cel de-al doilea marinar se uită la șeful lor, care dădu liniștit din cap. Marinarul căută sub banchetă și scoase niște foaie de bucătărie, din acelea cu care suflă gospodinele în foc, ca să-l ațâțe.

Vrăjitorul privea în depărtare. Norii de praf care-i însoțeau pe curieri abia se mai vedeau. Individul zâmbi, ca și cum totul s-ar fi petrecut așa cum plănuise, apoi îi făcu semn marinarului să-i dea drumul.

Acesta îndreptă foalele către pânza pătrată a șalupei – care atârna fleșcăită, pentru că nu adia nicio boare de vânt – și apăsă de câteva ori pe ele, trimițând un jet de aer către velă.

Șuvoiul lipsit de putere păru că se amplifică în mod magic, se transformă într-o rafală puternică și se izbi de pânză, umflând-o și punând șalupa în mișcare.

Ambarcațiunea țâșni din loc și se năpusti ca un animal lacom de pradă după curierii care goneau undeva, în depărtare, invizibili, fiind dincolo de puterea de discernământ a ochilor.

Străjerii, care priviseră nepăsători până atunci – probabil pentru că-l mai văzuseră pe vrăjitor ridicând șalupa deasupra cadrului de lemn care o transporta pe străzile cetății – icniră surprinși și rămaseră cu gurile căscate, holbându-se la șalupa ce plutea prin aer și se îndepărta în mare viteză, mânată de un vânt care exista doar la bordul ei.

În fruntea curierilor care goneau din răsputeri erau Grandik și Bazambik. Taravik se ținea după ei, la mică distanță. Nu intenționa să-i depășească – deocamdată. Caii lui Grandik erau foarte iuți pe distanțe scurte, dar participau cu toții la o cursă de două zile. Bazambik cu cămiloiul lui încăpățânat era mai periculos… pe ăsta nu-l putea învinge decât prin șiretenie… Oricum, Taravik își propusese să se țină după ei și să nu încerce să treacă în frunte decât atunci când ceilalți ar fi dat semne de oboseală.

Restul adversarilor rămăsese în urmă, fără să se grăbească prea mult. După judecata lor, era o cursă de rezistență, conta cine era în stare să alerge și la sfârșitul celei de-a doua zi, nu cine gonea ca disperatul la începutul întrecerii.

Însă mersul lucrurilor le dovedi că se înșelaseră.

Șalupa latgană venea în mare viteză, plutind deasupra

nisipului deșertului ca și cum ar fi navigat pe apa unui lac liniștit. Trecu pe lângă concurenți în liniște, depășindu-i fără să-i bage în seamă, și se apropie de cei trei care se aflau în frunte.

Aceștia ajunseseră într-un loc mai roditor, în care ploaia puternică din urmă cu două zile făcuse să răsară o mulțime de plante de deșert, cu viață scurtă și intensă. Așa că acestea se ridicaseră din pământ doar de o zi, două, dar se înălțaseră de câteva palme și se acoperiseră de flori multicolore și înmiresmate, spre bucuria bondarilor de pustiu, care zumzăiau de zor și se înfruptau din nectarul lor.

Șalupa, care înainta la o distanță mică de sol, părea că plutește pe un ocean de corole, trecând printre plante fără să le facă vreun rău, ca și cum ar fi fost lipsită de greutate. Înainta fără să scoată vreun zgomot, iar pasagerii ei tăceau, mulțumindu-se să-i privească pe cei care alergau în fața lor.

Vrăjitorul făcuse semn coechipierilor săi să nu se grăbească, așa că marinarul cu foalele sufla din ele doar atât cât era nevoie ca să păstreze distanța față de concurenți.

Kostik pălăvrăgise fericit despre tot felul de lucruri. Începuse prin a-i povesti lui Taravik ce se mai bârfea prin grajduri, apoi făcuse tot soiul de comentarii despre băutura pe care și-o permiteau grăjdarii, după care brusc, fără niciun preambul, întrebă:

— Ai auzit vreodată povestea tragică și înduioșătoare a Mirandolinei, cea care s-a transformat în stafie?

— N-am auzit, mărturisi Taravik, căruia îi plăceau poveștile cu stafii și, în general, toate poveștile care ar fi putut să-l înfioreze.

Pe de altă parte, lui Taravik îi plăcea în mod deosebit când Kostik pălăvrăgea fără să aibă în minte un subiect anume, pentru că putea să fie atent doar când avea chef, fără să regrete apoi că pierduse ceva important din istorisire.

Însă o poveste cu stafii era ceva ce merita să fie ascultat cu atenție. Ca urmare adăugă, fără să fie nevoie să mimeze entuziasmul:

— Nu numai că n-am auzit-o, dar aș dori foarte mult s-o ascult.

Pegasul necheză încântat, își drese glasul și începu:

— Cu multă vreme în urmă, pe când domnea regele Agatren, trăia o fecioară frumoasă, cuminte și înțeleaptă cum nu mai era alta. Iar numele ei era Mirandolina... Era singură la părinți și

avea o zestre considerabilă, pentru că tatăl ei era om bogat. Slujise în tinerețe în armata lui Todorisk și investise prada adunată în diferite afaceri, cumpărând și vânzând mărfuri din țări străine și strângând astfel și mai mulți bani…

— Cred că de Agatren am auzit câte ceva, spuse binedispus Taravik, dar despre Todorisk și armata lui nu-mi aduc aminte. Ăsta ce era, tot vreun rege sau numai un general oarecare?

— Se știe că Todorisk nu era de neam regesc, dar nici n-a fost un om de rând, se grăbi să-i răspundă Kostik. Cât despre ideea că ar fi fost un general oarecare… numai ție putea să-ți treacă așa ceva prin cap. Da, Todorisk a fost un aventurier care a schimbat multe tabere, dar a obținut victorii impresionante și unii l-au considerat cel mai mare general al Antichității. Dar să începem cu începutul, Tatăl lui a fost Tudurik, mare maestru militar al Arboreei, care l-a educat pentru a deveni un militar de valoare. L-a învățat de mic tactica și strategia, arta de a comanda, ofensiva și retragerea, mânuirea arcului, paloșului, lăncii, pumnalului, securii și praștiei, i-a explicat în cine să aibă încredere și de cine să se ferească…

Conversația căpătase turnura obișnuită, pegasul pălăvrăgea fără încetare, încântat că poate să-și arate cunoștințele enciclopedice, iar Taravik picotea, ascultând cuvintele ce curgeau fără încetare, fără să se străduiască prea mult să le înțeleagă.

Apoi, tocmai când se gândea că ar fi bine să pună capul pe coama pegasului și să tragă un pui de somn, auzi câteva cuvinte care-i treziră interesul:

— După cum era normal, Mirandolina nu putea să-și dea seama cu cine avea de-a face, pentru că fusese ferită de părinții ei de toate pericolele și ticăloșiile vieții.

Așadar, își spuse Taravik, prietenul Kostik a terminat lecția despre generalul din vremurile îndepărtate și a revenit la povestea cu stafii… Adică s-a zis cu somnul, ar trebui să fiu atent la spusele lui măcar din politețe, că ăsta e în stare să mă întrebe ce-am înțeles din poveste, ba chiar să mă pună să i-o spun cap-coadă, ca să-mi demonstreze că am ascultat altă poveste, nu pe cea spusă de el. Afurisit pegas, mai ales când e în joc talentul lui de povestitor… Așa că își ciuli urechile.

— Mare a fost durerea Mirandolinei când și-a dat seama că dragostea ei fusese batjocorită și că bărbatul pe care-l iubea era

doar un ticălos interesat doar de averea strânsă de părintele ei…

— Ar fi trebuit să știe că bărbații *e* porci, mormăi Taravik, care era ușor impresionabil.

— Așa că iubirea ei s-a transformat în cea mai amarnică ură. A hotărât să se răzbune crunt, indiferent care ar fi fost prețul pe care trebuia să-l plătească. A fugit de acasă într-o noapte fără lună, profitând că soțul ei adormise, obosit de excesele la care se dedase împreună cu muieri închiriate de prin lupanare – muieri cu care spurcase onorabilitatea căminului…

— Spurcase onorabilitatea căminului… mormăi admirativ Taravik, care simțea că îl urăște pe soțul Mirandolinei (al cărui nume nu și-l amintea, probabil că ațipise atunci când pegasul îl pomenise, dar nimic din lume nu l-ar fi făcut să aibă curajul necesar să-l întrebe pe Kostik cum se chema individul).

Pegasul îi ignoră mormăitul și-și continuă tirada:

— Și, împleticindu-se prin beznă, a ajuns în templul Zeului Fără Nume, cel neguros și morocănos, zeu al răzbunării și pedepsei. Acolo a îngenuncheat în fața statuii acoperite de voaluri îndoliate și s-a rugat să capete putere și pricepere pentru a-l pedepsi pe ticălos. Și, în schimbul ajutorului, i-a oferit zeului fără nume și fără chip o jertfă deosebit de prețioasă: viața ei!

Kostik povestea cu patos, din tot sufletul. Ca urmare, galopa de zor și se apropiase periculos de mult de cei doi concurenți aflați în fruntea cursei.

Taravik decise să-l întrerupă, cu toate că fusese captivat de poveste, și să-l roage să alerge mai încet. Ca să se lămurească totuși care era situația, decise să arunce o privire în urmă, să vadă unde se aflau ceilalți.

Se răsuci, se uită… și fu gata să cadă din șa.

— Zei atotputernici! răcni el, ținându-se de coama lui Kostik.

— Știu că mă pricep să spun povești, spuse pegasul, dar nu crezi că reacționezi cam exagerat? Între noi fie vorba, să știi că mă doare coama și ți-aș fi recunoscător dacă ți-ai manifesta emoțiile într-un mod mai puțin violent…

— Lasă-le în pustii de emoții, gâfâi Taravik. Uită-te un pic în urma ta, spre dreapta…

Kostik întoarse capul, continuând să gonească…

…apoi se împiedică, fu gata să cadă în cap, își desfăcu brusc

aripa pe care o ținuse până atunci lipită de trup și dădu disperat din ea.

Reuși să-și recapete echilibrul și scoase un răcnet plin de spaimă, de uluire și de frustrare:

— Maică măiculiță!

Urletul pegasului fusese atât de puternic, încât fusese auzit de concurenții din față, care se răsuciră în șa ca să vadă ce pățise Kostik de răgea ca un măgar în călduri.

Grandik se întoarse și el să vadă ce se întâmplase, dar caii lui își văzură de goana lor, ca niște cai de treabă ce erau (ciudat cât de mult poate transforma niște aripi o făptură, își spusese Taravik de nenumărate ori, comparând curiozitatea și dorința de a ști cât mai multe a pegașilor în general, nu numai a lui Kostik, cu supunerea calmă și indiferentă a cailor, care priveau doar înainte, chiar și când nu purtau ochelari de cal; poate, credea Taravik, ăsta era semn de năzuință spre progres și dovadă a unui suflet împăcat cu soarta sa...), așa că nu li se întâmplă nimic, nici bidiviilor, nici călărețului.

În schimb, cămiloiul lui Bazambik, curios din fire și plin de răutate, nu rezistă tentației de a se bucura de nenorocirea altuia și întoarse și el capul, în același timp cu stăpânul său.

Așa că niciunul dintre ei nu văzu pietroiul care ieșea dintr-un maldăr de flori portocalii. Piciorul dromaderului îl lovi în plin, animalul se dezechilibră, se dădu de trei ori peste cap și rămase lat, cu botul proptit pe patul de flori înmiresmate, de parcă ar fi dorit să le miroasă mai bine. Bazambik zburase prin aer ca un dropioi dolofan și aterizase cu un bufnet răsunător pe o movilă moale de nisip, scăpând cu viață într-un mod miraculos.

După cum era de așteptat, reacția violentă a concurenților fusese provocată într-o oarecare măsură de imaginea șalupei care venea în mare viteză către ei, plutind printre florile deșertului. Însă șocul le fusese provocat, în cea mai mare parte, de faptul că în partea din față a bărcii stătea o făptură de foc, un soi de demon îngrozitor, cu o statură mai mare decât cea omenească, care arunca flăcări către ei.

Când vrăjitorul văzu ce efect avusese înfățișarea sa asupra indivizilor ce alergau în fața bărcii, râse în hohote îndelungate și răsunătoare (dar binevoitoare) și, încântat că-i speriase, își reluă aspectul obișnuit. Mai mult, barca se abătu din drum, iar marinarii îl agățară cu o cange pe Bazambik și-l traseră la bord,

unde îl întinseră pe fundul ambarcațiunii și-l oblojiră atât cât se pricepură.

Oricum, își spuse Taravik, era mai bine decât să-l lase sub soarele care devenea din ce în ce mai puternic, să se usuce ca o bucată amărâtă de pastramă…

Kostik se străduia să se apropie de Grandik – care, fără să se lase impresionat de cele văzute, sărise în șaua altui cal, lăsându-l pe cel care-l cărase până atunci să se odihnească, și-și continua plin de ambiție goana. Taravik se uită atent în urmă. Nu-i zări pe ceilalți concurenți. Fie erau la mare distanță, fie abandonaseră cursa și se întorseseră în oraș. Pegasul grăbi un pic ritmul și ajunse grupul de cai, apoi se mulțumi să galopeze alături de ei, fără să încerce să le-o ia înainte.

Având în vedere că fuseseră văzuți, cei din șalupă nu se mai fereau. Se apropiară și ei de Grandik – dar în timp ce Kostik gonea în dreapta acestuia, șalupa plutea în stânga lui.

Acum se puteau vedea reciproc fără nicio greutate, fără să fie nevoie să se răsucească ca să privească în urmă și să riște să se împiedice.

Unul dintre marinari scotoci într-o ladă aflată pe fundul ambarcațiunii și scoase de acolo câteva blide pline cu pilaf fierbinte, pe care le împărți celorlalți pasageri. Îi dădu unul și lui Bazambik, care părea să-și fi revenit de pe urma căzăturii, și se apucară să mănânce veseli, pălăvrăgind între ei. Fie că vântul bătea din direcția bărcii – însă Taravik nu simți niciun pic de adiere – fie că vrăjitorul făcuse unul dintre trucurile lui, pe călăreți îi năpădi mirosul puternic și îmbietor al mâncării proaspăt gătite, iar Taravik simți că risca să se înece în potopul de salivă care-i inundase gura.

Mai mult, unul dintre marinari răcni într-un dialect ce era vorbit și în Terimeea:

— Nu vreți și voi? Avem din belșug. Tot ce trebuie să faceți e să abandonați cursa și să veniți la bord!

Kostik răspunse cu un potop de înjurături în latgană – pegasul vorbea curgător un număr impresionant de limbi (ce-i drept, dialectele vorbite îndeosebi de grăjdari) –, caii lui Grandik îi ținură isonul cu un nechezat evident insultător, iar cei din șalupă se mulțumiră să râdă amuzați și scoaseră la iveală ulcioare cu bere (după toate aparențele, rece…).

Soarele deveni tot mai puternic, razele sale izbeau ca niște

suliţe adevărate, iar vrăjitorul deschise o umbrelă de soare şi începu să fredoneze un cântecel – o chestie menită să arate concurenţilor cât de bine se simţea.

Kostik îşi dădu seama că înjurăturile lui nu aveau niciun efect, aşa că-şi propuse să-i ignore pe cei din barcă şi să facă, în acelaşi timp, ceva care să-l împiedice pe Taravik să scuipe fără încetare (pentru că inundaţia de salivă a acestuia nu încetase).

Aşa că începu să povestească domol, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic:

— Deci, după cum îţi spuneam, Mirandolina s-a dus în templul zeului fără nume şi fără chip... Şi după ce i-a spus acestuia ce dorea, după ce zeul i-a spus ce credea el despre întreaga poveste, după ce s-au sfătuit împreună şi au întocmit un plan ce avea să funcţioneze fără greş, Mirandolina a luat cuţitul de jertfă care se afla la picioarele statuii şi şi-a tăiat gâtul cu o singură mişcare...

— Evident că a făcut-o dintr-o singură mişcare, îl completă sfătos Taravik, ca o persoană care se pricepe mai bine la spintecat gâturi decât un pegas. Dacă nu reuşea de prima dată, nu mai încerca a doua oară şi existau şanse mari să scape cu viaţă. Deci: nu mai încerca a doua oară pentru că o durea şi nu mai avea curaj să se taie încă o dată, nu mai încerca pentru că în asemenea momente te răzgândeşti şi nu mai ai chef să mori şi nu mai încerca pentru că era prea slăbită (din cauza pierderii de sânge) ca să fie în stare să mai mânuiască iarăşi arma. Dar: dacă scăpa cu viaţă, îl jignea pe zeu, care o sfătuise şi o îndrumase, iar sfaturile lui se bazau pe faptul că individa o să-şi ia viaţa. Şi, din câte ştim amândoi, nu-i tocmai bine să superi un zeu... Adică individa avea toate motivele să-şi taie gâtul din prima, aşa că nu-i de mirare că a făcut-o. Dar explică-mi şi mie o chestie, dacă nu ţi-e cu supărare.

— La dispoziţia dumitale, se grăbi să-i răspundă Kostik, cu orgoliul măgulit de cerere.

— Cum arăta statuia zeului fără nume şi fără chip? Bine, pricep şi eu că o statuie fără nume nu se deosebeşte de una cu nume decât prin aceea că aia cu nume are o mică inscripţie la bază, pe care îi e scris numele, să ştie oricine cu cine are de-a face. Dar o statuie de zeu fără chip? Ce înseamnă fără chip? Avea în loc de faţă o suprafaţă netedă? Dar un chip trebuie neapărat să aibă nas şi gură? Nu poate exista un chip neted?

După părerea mea, un zeu poate să aibă orice chip dorește el, că de aia e zeu. Poate să aibă un chip sau oricâte chipuri dorește, sau să nu aibă niciunul.

Dar mintea mea nu-și poate imagina ce înseamnă fără chip și aștept să mă lămurești tu.

— Păi, din ce ți-am povestit până acum, dacă ai fost atent, chipul zeului era acoperit cu voaluri întunecate...

— Aiurea! Kostik, nu încerca să mă fraierești, că nu ține! N-ai spus nici măcar o singură dată că ar fi vorba de un zeu cu chipul acoperit, ci de unul fără chip!

— Presupun că fără chip înseamnă fără chip, îi răspunse pegasul, care începuse să se enerveze, pentru că nu era obișnuit să fie pus în situația de a nu găsi un răspuns potrivit. Adică nu are niciun fel de chip.

— Și atunci cum arată statuia lui?

— Cred că statuia lui are o gaură în loc de figură.

Taravik rămase un timp gânditor, încercând să-și închipuie o asemenea statuie. Apoi întrebă, neîncrezător:

— Adică zeul respectiv are o gaură în cap?

— O gaură metafizică, se repezi să-l corecteze Kostik. O gaură care nu-i o gaură decât pentru ochii omenești, care nu au voie să zărească ceea ce le este interzis din motive cunoscute doar de zei. Ei își pot lua orice atribute doresc, iar acestea sunt adevărate, indiferent dacă logica noastră poate să accepte sau nu un asemenea lucru...

Taravik nu era convins de adevărul spuselor pegasului și se pregătea să-și manifeste lipsă de convingere, când în discuție se vârî și Grandik, care trăsese cu urechea la disputa ce avea loc la câțiva pași în dreapta sa.

— Fără nume și fără chip înseamnă, netoților, că înfățișarea sa nu poate fi cunoscută decât de către cei inițiați, care au străbătut Labirintul Înțelepciunii și au adus jertfele Credinței.

— Și tu de unde știi asta? se grăbi să-l ironizeze Kostik. Te pomenești că avem de-a face cu un inițiat adevărat, un om sfânt și cunoscător al secretelor divine, care, din plictiseală, s-a gândit să ne țină de urât și să alerge împreună cu noi prin pustiu.

După cum era de așteptat, Grandik răspunse cu un potop de înjurături, care de care mai scabroasă, iar caii săi îi ținură isonul cu un nechezat gălăgios.

În discuție se amestecară și latganii care, în mod surprinzător, susținură ideea lui Grandik. Chestia asta trezi toate instinctele războinice ale lui Taravik, care se porni să zvârle cu măscări spre șalupă, spre grupul de bidivii și spre întregul univers.

Când obosea, îi lua locul Kostik, a cărui imaginație în domeniul obscenului nu era cu nimic mai prejos.

Bineînțeles, nici celelalte tabere nu se lăsau, așa că timpul trecea iute și într-un mod plăcut.

Apoi, din senin, se auzi un zbârnâit care-l făcu pe Taravik să închidă brusc gura și să-și întrerupă puhoiul de insulte.

În timp ce se ghemuia pe gâtul pegasului, își dădu seama că făcuse o greșeală imensă: nu-și luase cu el nici cămeșoiul de zale, nici salteaua de lână, nici coiful de bronz. Cu gândul la întrecere și dorind să poată goni mai iute și mai ușor, lăsase acasă tot ce i-ar fi îngreunat mersul lui Kostik.

Apucă să vadă o săgeată cu penaj albastru care trecu pe deasupra sa și se înfipse în mijlocul covorului de flori.

Nu-i rămânea decât să spere că arcașii nu-l vor alege pe el drept dovadă a priceperii lor și că se vor distra trăgând mai ales în șalupă – o țintă mai mare și mai ușor de nimerit.

Stând culcat pe gâtul pegasului, privi în jur și văzu ceea ce sperase că nu va vedea în timpul întrecerii: în stânga și în dreapta celor trei concurenți care își continuau goana apăruseră două șiruri de dromaderi, care alergau în aceiași direcție ca și cele trei echipe participante la concurs, iar pe cocoașele lor stăteau cocoțați arcași. După veșmintele largi, colorate îndeosebi în albastru, Taravik își dădu seama că indivizii făceau parte din tribul barobarilor, adică, altfel spus, erau nomazi care se ocupau în principal cu jefuirea celor ce se aventurau în pustiu. Când nu pătrundea nimeni în teritoriul în care atacau în mod tradițional și erau amenințați de înfometare, barobarii năvăleau în câmpiile fertile care mărgineau deșertul și furau tot ce le pica în mână – asta dacă nu erau măcelăriți de forțele de apărare ale respectivelor câmpii fertile. Aveau curaj doar dacă erau în număr mare și nu se pricepeau să lupte corp la corp, se mulțumeau să tragă cu arcurile de la distanță și dacă nimereau, bine, dacă nu, se întorceau liniștiți acasă.

De data asta se strânseseră mai mulți ca de obicei și se apropiau chiuind sălbatic, aruncând asupra concurenților un nor de săgeți.

Vraciul în alb se mulțumise să-i privească amuzat pe noii veniți. Apoi, văzând că o mare parte dintre proiectile se îndreptau către șalupă, bătu din palme, iar săgețile zburară aiurea, în pustietate.

Barobarii începură să se certe între ei, reproșându-și unul altuia lipsa de pricepere, apoi se apropiară și mai mult, ca să fie siguri că nu aveau cum să rateze iarăși țintele. Vrăjitorul bătu din nou din palme, iar săgețile se pleoștiră ca niște plante care nu mai fuseseră udate de multă vreme. Arcașii se uitară nedumeriți la ele, după care le aruncară, scuipând furioși. Unii dintre ei își scoaseră iataganele și se repeziră către șalupă și către Grandik, adică spre cei care păreau că reprezintă o pradă mai bună.

De data asta, individul în robă albă se supără – sau se plictisi de un asemenea spectacol monoton și lipsit de interes – și bătu repede din palme, de câteva ori. Iataganele din mâinile barobarilor se transformară în șerpi care-i mușcară pe cei care nu apucară să-i arunce imediat. Apoi dromaderii jefuitorilor pustiei părură cuprinși subit de turbare, pentru că începură să se bată și să se muște între ei, aruncându-și călăreții pe pământ și călcându-i în picioare.

Fie că-și dăduseră seama că aveau de-a face cu un dușman prea puternic pentru ei, fie că se speriaseră pur și simplu de ceea ce părea și celor mai tâmpiți dintre ei ca fiind ceva ce depășea nivelul unor simple ghinioane, bandiții o luară la goană și dispărură printre dunele din depărtare.

Taravik își spuse că vrăjitorul ar fi putut profita de ocazie ca să scape de ceilalți concurenți, lăsându-i să se descurce singuri cu tâlharii. Însă vrăjile latganului îi protejaseră pe toți. Ceea ce dovedea că individul era atât de sigur că avea să câștige cursa, încât considera că era în folosul lui să-i apere pe contracandidații săi.

Continuară să gonească, în bătaia înverșunată a soarelui, iar câmpul plin de floricele colorate se termină. Alergau acum pe o întindere stearpă, pietroasă și deprimantă, în care totul era întărit, cu excepția nisipului care se așezase în gropile adăpostite de vânt.

Apoi, după ceva timp, platoul stâncos se transformă, treptat, într-o zonă vălurită, alcătuită din coline cu pante abrupte, între care se întindeau defileuri înguste, presărate cu pietre cu

margini ascuțite. Animalele își domoliră goana, fiind silite să fie atente pe unde calcă. Kostik abandonase, cel puțin pentru moment, povestea Mirandolinei cea transformată în fantomă și își concentrase întreaga atenție asupra drumului. Și șalupa își luase măsuri de precauție: vraciul o ridica de fiecare dată când în calea ei apăreau stânci, așa că ambarcațiunea se tot sălta și cobora ca și cum ar fi plutit pe valurile unei mări agitate.

În goana lor, concurenții nimeriră într-un canion îngust, ce urca o pantă abruptă. Nu aveau loc să alerge unul lângă celălalt, ca până atunci, așa că se înșirară cu Grandik în frunte, urmat de Taravik. Șalupa latgană rămase în coadă, dovedind aceeași lipsă de grabă ca și până atunci.

După vreo jumătate de oră de urcuș înverșunat, canionul se sfârși brusc, iar Grandik și caii săi urcară, cu un ultim efort, pe un platou ce se întindea pe culme.

Taravik îi văzu ieșind din defileu, îl auzi pe Grandik mulțumind zeilor că-l ajutaseră să ajungă până acolo…

…apoi auzi o exclamație ce arăta surprindere și încântare, auzi și bidiviii nechezând într-un mod bizar, plini de ațâțare…

…după care se așternu liniștea.

Kostik se strădui să urce porțiunea de pantă care-i mai rămăsese până la culme, făcu un ultim efort și, gâfâind, ceea ce i se întâmpla foarte rar, reuși să ajungă în porțiunea netedă.

Taravik oftă ușurat, sări din șa, dornic să-și odihnească un pic bucile, și făcu câțiva pași, ținând în mână frâul. Se uită după Grandik și armăsarii acestuia, însă nu-i zări nicăieri, apucă să se întrebe unde dispăruseră în câteva clipe și unde ar putea să-i caute…

…și tocmai atunci auzi o voce dulce și îmbietoare:

— Bine ai venit, voinicule. Nici nu știi de când tânjesc după un bărbat atât de arătos și de puternic…

Se uită în direcția din care venea vocea și văzu o făptură atât de frumoasă, atât de plină de nuri și atât de îmbietoare, încât nu putea să fi fost zămislită din ființe omenești.

Fecioara aceea, abia ieșită din copilărie, avea o înfățișare plină de nevinovăție dar, în același timp, trezea în Taravik pofte și imbolduri incredibile. Era îmbrăcată în șalvari și ilic din borangic, care mai mult arătau decât îi ascundeau trupul. Partea de jos a chipului îi era ascunsă de o maramă, tot din borangic, ce-i lăsa vederii numai ochii mari și părul negru, împletit în cozi

groase, înfășurate în jurul capului.

Fără să-și dea seama, Taravik se pomeni că picioarele i se puseră în mișcare, ducându-l către fecioara care-l chema cu gesturi languroase.

Ceva îl împiedica, îl ținea locului.

Se uită surprins și descoperi că nu putea merge mai departe din cauza frâului lui Kostik. Frâul se întinsese și-l ținea în loc pentru că pegasul nu se mișca, părea că înlemnise.

În mod ciudat, se uita spre locul în care se afla fecioara cea fermecătoare. Se uita cu o expresie stranie, ca și cum ar fi văzut ceva ce n-ar fi trebuit să vadă.

Taravik trase de frâu (peste câteva zile, când avea să încerce să-și reamintească aventurile prin care trecuse, se întrebă de ce nu dăduse drumul frâului, ca să se ducă spre fată, și descoperi că nu existase niciun motiv ca să nu-i dea drumul, așa că presupuse că cineva avusese grijă de el) și-i șopti prietenului său:

— Hai să mergem, fata aia mă cheamă și nu vreau să ratez ocazia…

Pegasul se uită la el cu atenție și-l întrebă, tot în șoaptă:

— Tu vezi o fată?

Taravik se holbă la el, neștiind ce să creadă, și-i răspunse tot cu o întrebare:

— Tu nu vezi tot o fată?

— Nu, răspunse calm Kostik, eu văd o pegasină sură, cu aripile și coada negre ca miezul de noapte. Dacă ai fost atent când ți-am povestit despre suferințele mele din tinerețe, atunci știi despre cine e vorba. Numai că, după cum ți-am spus cu câteva zile în urmă, sezonul nostru de împerechere este în altă perioadă a anului, așa că degeaba se agită pegasina, că nu mă tentează niciun pic. De fapt, rânji cu toți dinții pegasul, în prima clipă am văzut altceva. Doar pentru o clipă, atât de iute încât să nu fiu sigur că am văzut ceea ce am văzut. După atâta alergătură, îmi era foame și sete. În primul rând sete. Deci, după cum îți spuneam (în momentul acela lui Taravik îi trecu prin minte că nu era cazul să stea la taclale, dacă îi amenința vreo primejdie, și că pegasul ar fi putut să-i povestească toate acelea în timp ce ar fi fugit de zor, dar îl cunoștea pe Kostik de atâta vreme, încât știa că acesta prefera să pățească toate grozăveniile din lume decât să nu termine expunerea unei idei

pe care de abia o începuse…), în clipita în care am ajuns aici, pe culme, în fața mea se afla un maldăr de fân de cea mai bună calitate și un hârdău. Numai că am zărit că hârdăul respectiv era plin cu vin și, după cum ți-am mai spus și cu alte ocazii, vinul îmi dă arsuri cumplite, așa că m-am întrebat, foarte sincer, ce-i mai bine: să-mi fie sete sau să am crampe la stomac. Și am decis, ca un pegas inteligent ce sunt, că setea e de preferat. Iar în secunda următoare, hârdăul plin cu vin a dispărut și în locul lui s-a ivit pegasina cea nurlie…

— Stai o clipă, exclamă Taravik, dacă eu văd o fată și tu vezi o pegasină, înseamnă că, de fapt, ceea ce vedem nu-i nici fată, nici pegasină, ci…

— Exact, îi replică amicul lui. O vedem pe Zâna Mirajelor.

Rămaseră o clipă locului, apoi se întoarseră către canion, gata s-o ia la fugă înapoi.

Însă nu aveau pe unde să o ia, pentru că în gura defileului apăruse șalupa latganilor. Marinarul cu foalele mai suflă o dată cu putere din instrumentul său, pânza ambarcațiunii se umflă din nou, iar barca făcu un salt și ajunse pe platou, chiar lângă prietenii noștri.

Se părea că și pasagerii șalupei văzuseră fecioara cea minunată, pentru că marinarii și Bazambik săriră pe pământ și începură să alerge către fată.

Nu apucară să facă decât câțiva pași, pentru că în urma lor se auzi un răcnet puternic:

— Stați pe loc, nesimțiților! Ați uitat cine vă e stăpân? Ați uitat cui datorați supunere și ascultare? Iar tu, făptură netrebnică, încetează să-mi momești supușii!

Cei trei se opriră, împotriva voinței lor, iar Taravik văzu cum trupurile lor încercau să se opună ordinului primit și se străduiau să meargă mai departe…

Vrăjitorul se supără cu adevărat, probabil că nu era obișnuit să nu fie ascultat, și ridică mâinile în aer. Păru că adună din văzduh o putere invizibilă, care căpătă formă și culoare între degetele sale, transformându-se într-o mâzgă luminiscentă, de-un verde veninos. Modelă apoi licărirea aceea verzuie într-un glob strălucitor, pe care îl aruncă în fața care continua să zâmbească ademenitor.

În clipa în care luminozitatea cu sclipiri de smarald o lovi în față, fecioara se cutremură, se micșoră, apoi se întinse către

cer, scoțând un răcnet înfiorător. După care reveni la dimensiunea inițială, dar cu o altă înfățișare.

Arăta acum ca o făptură scăpată din infern: scundă, îndesată, cu un cap imens și cu mâini uriașe, ale căror degete se terminau cu gheare lungi și ascuțite. Țeasta făpturii părea turtită și mototolită, de parcă ar fi fost călcată în picioare de o turmă de elefanți furioși. Din talmeș-balmeșul acela se distingeau doar gura – o despicătură fără buze, din care ieșeau dinți mari și încovoiați, ca niște colți de fiară sălbatică – și ochii lipsiți de viață, mați, ce semănau mai degrabă cu cochilii negre de scoici scoase din nămolul iadului.

Urâțenia aceea se prăbuși în genunchi și atinse pământul cu fruntea:

— Iertare, înălțimea Ta! Nu te-am recunoscut sub înfățișarea asta, pentru că sunt proastă, lacomă și flămândă! Iertare, de o mie de ori îți cer iertare și făgăduiesc să nu mai greșesc niciodată!

Vrăjitorul latgan scoase un hohot de râs ce făcu deșertul să se cutremure:

— Sunt convins că n-o să mai greșești! Pentru că de-o să mai dai dovadă încă o dată de obrăznicie, existența ta va lua sfârșit! Și acum dispari din fața mea!

În clipita următoare, făptura cea îngrozitoare se mototoli, se micșoră iute până când ajunse cât un bob de nisip, apoi, poate, se micșoră și mai mult, pentru că nu mai putu fi zărită.

După aceea, vrăjitorul în alb își scutură mâinile, de parcă și le-ar fi murdărit aruncând cu lumina cea verzuie, apoi și le șterse de poalele robei. Abia după toate acestea îi spuse lui Taravik, cu voce plină de amabilitate:

— După cum vezi și, după cum probabil știai deja, deșertul e plin de pericole. Hai să încetăm concursul chiar acum. N-are niciun rost să-ți riști viața, din moment ce nu ai nicio șansă de câștig…

Poate că, dacă problema ar fi fost prezentată altfel, Taravik ar fi renunțat la luptă. Însă ideea că n-are nicio șansă de câștig îl scoase din sărite – întotdeauna exista o șansă de câștig, cât de mică, iar el simți că era datoria sa să-și încerce puterile.

Așa că mârâi posac:

— Mulțumesc pentru bunăvoință, dar mie îmi place să alerg prin deșert și n-aș renunța pentru nimic în lume la o asemenea

plăcere!

Încălecă pe Kostik, iar pegasul, la fel de îmbufnat ca și el, o luă la goană.

În timp ce alerga de zor, Kostik îl întrebă:

— Ai vreo idee? Pentru că, după cum ai văzut, avem de-a face cu un individ tare parșiv și care e în stare de multe…

— Mă gândeam să ajungem pe drumul străvechi, despre care se spune că ar fi fost făcut de Paragik…

Nu era nevoie să spună mai multe. Pegasul îl înțelese imediat și scoase un nechezat vesel. După care zise cu glas puternic, ca să fie sigur că era auzit de cei din șalupa care se ținea la câțiva stânjeni în urma lor:

— Bine zici, că mă dor copitele de atâta mers printre pietroaie…

Și porni, aparent la întâmplare, prin tot felul de defileuri și canioane. Latganii îl urmăreau, fără să se grăbească, dar având grijă să nu-l piardă din vedere.

După vreo două, trei ore de alergătură, ajunseră din nou într-o câmpie netedă. Prin mijlocul ei trecea un drum alcătuit din lespezi uriașe, așezate cu grijă, încât păreau a fi lipite una de cealaltă. Plăcile de piatră erau tocite de copitele animalelor de povară și de tălpile oamenilor, erau roase de vântul încărcat cu nisip al pustiului, erau mâncate de vreme și de vremuri, dar, în ciuda a tot ce-i făcuse trecerea de neoprit a timpului, drumul era încă într-o stare admirabilă, iar Kostik începu să alerge din nou la galop, ca și cum ar fi sperat să se îndepărteze de ambarcațiunea latganilor.

Evident, șalupa mări și ea viteza, păstrând neschimbată distanța inițială.

Pegasul continua să gonească, accelerând fără încetare, șalupa făcea același lucru… Dacă în pustiu ar fi existat spectatori, ar fi putut admira o cursă incredibilă, în care personajele principale erau un pegas și o barcă…

Treptat, drumul începu să urce – la început abia sesizabil, apoi destul de vizibil – încercând să se pregătească să escaladeze munții care se zăreau în depărtare.

Drumul trecea acum printr-o zonă colinară, urca și cobora fără încetare. Dealurile întinse ascundeau ce se afla dincolo de ele, iar concurenții goneau din răsputeri pe pante abrupte, descoperind abia când ajungeau pe culme că urmau să coboare

pe o pantă la fel de înclinată. Iar după ce se linișteau un pic în vale, începeau din nou ascensiunea către următoarea culme, după care se aruncau iar către o vale…

Șalupa latganilor părea că poate urma cursul drumului fără nicio dificultate, însă Kostik dădea semne de oboseală. Alerga din ce în ce mai încet și scotea limba ca un câine. Mai mult, când ajunse pe o culme, rămase locului, făcându-se că privește în depărtare. De fapt, se străduia să-și tragă răsuflarea.

Marinarii latgani băgară de seamă și începură să-i strige tot soiul de îndemnuri obscene. Nici Taravik, nici Kostik nu se osteniră să le răspundă.

Iar înțelesul lipsei lor de agresivitate era evident; nu mai aveau energie de irosit.

Cu toate acestea, Kostik păru că-și strânge toate forțele și o luă la goană la vale.

Latganii se țineau după el, fiind convinși că îi era ușor să gonească în josul pantei, dar că o să cadă lat când o să trebuiască să urce.

Ajunseră cu toții în vale, iar Kostik, în loc să abandoneze cursa, păru să capete puteri nebănuite, pentru că se repezi la deal în galop.

Cei de pe șalupă, în frunte cu vraciul cu veșmânt alb, chiuiră înveseliți de turnura pe care o luaseră evenimentele, și măriră și ei viteza, ajungându-i pe Kostik și încercând să i-o ia înainte (lucru pe care nu-l mai făcuseră până atunci).

Dar pegasul nu se lăsă, își mobiliză ultimele resurse de energie și se încăpățână să rămână în frunte.

Marinarul cu foalele își luă pentru prima oară rolul în serios și suflă fără încetare în pânza ambarcațiunii, care căpătă o viteză incredibilă, urcând la deal de parcă ar fi fost purtată pe aripile unui uragan.

De fiecare dată când una din tabere trecea înainte, cealaltă își strângea resturile de energie și reușea să preia poziția fruntașă.

Și așa, întrecându-se reciproc, Kostik și șalupa latgană se apropiară de culme, alergând umăr la umăr (dacă se poate spune astfel despre o barcă și un pegas, adică doi concurenți lipsiți de umăr…).

Mai erau câțiva pași până în vârful dealului și, cuprins de cine știe ce ambiție prostească, Taravik îl îmboldi pe Kostik să facă un salt și să ajungă primul pe culme.

Febra concursului, care-i cuprinsese și pe latgani, îi făcu și pe aceștia să mărească viteza și astfel, ambele tabere ajunseră simultan în vârful dealului…

…descoperind că nu există niciun vârf de deal.

Drumul se termina brusc la marginea unei prăpăstii imense.

Concurenții se prăbușiră în hău.

În timp ce marinarii nu-și putură stăpâni un urlet de spaimă, Taravik și Kostik hohotiră încântați, dovedind că, de fapt, știuseră ce-i aștepta la capătul drumului și că povestea cu prăpastia nu era un accident, ci o capcană întinsă cu grijă.

Pegasul își întinse aripa și, fâlfâind din ea cu îndemânare, reuși să ajungă cu bine, împreună cu stăpânul său, în fundul râpei. La urma urmei, ce era munca de curierat, dacă nu o serie de salturi în diferite râpe? Taravik se străduia de o viață să explice chestia asta, dar nu-l pricepea nimeni…

Odată ajunși jos, se grăbiră să se tragă la adăpostul unei cornișe de piatră, ca să nu le cadă luntrea în cap.

Numai că șalupa latgană întârzia să se sfărâme de fundul râpei, așa că se uitară în sus, să vadă ce se întâmplă.

Și nu le plăcu ceea ce li se arăta privirilor.

Da, ambarcațiunea căzuse, odată cu ei.

Dar vrăjitorul care o comanda își revenise imediat și făcuse astfel încât, prin intermediul artei sale, să țină luntrea în văzduh.

Acum șalupa plutea în aer, la vreo zece stânjeni deasupra lor (nu chiar deasupra lor, ci într-o parte, încât se puteau privi reciproc), iar marinarii se uitau la ei de sus, hlizindu-se. Singurul care părea speriat cu adevărat era Bazambik, care se ținea zdravăn de banchetă și nu îndrăznea să privească în jos.

Vraciul în alb le strigă, binevoitor:

— Ați fost niște concurenți pe cinste. M-am distrat de minune. Însă, oricât de plăcută ar fi compania voastră, trebuie să ne vedem de drum. Nu știu care dintre voi a conceput capcana asta, dar îi transmit felicitările mele. Păcat că faceți parte din tabăra sortită să piardă. Însă eu sunt dispus să vă primesc în tabăra învingătorilor. Sigur, n-o să vă aștept o veșnicie, așa că ar fi bine să vă hotărâți iute…

Apoi șalupa se ridică încet și pluti până la celălalt mal al râpei, după care dispăru din vedere…

— Ar trebui să pornim și noi la drum, oftă Taravik. Ți-am spus

eu că individul ăsta e parșiv. Oricum, ți-ai jucat rolul foarte bine și puțin a lipsit să nu câștigăm…

Cunoșteau bine râpa aceea și drumurile din zonă, pentru că nu era prima oară când făceau saltul în abis. Era însă prima oară când nu scăpaseră de urmăritori.

O luară încetișor pe o cărăruie care îi scoase din râpă și-i duse la drumul mare ce ducea spre Cambeea.

Ajunseseră în câmpie tocmai la timp, pentru că seara se lăsase iute, așa cum se întâmplă în pustiu. Luna arunca o lumină ofilită, menită să accentueze umbrele deșertului, dar suficientă pentru a vedea drumul și a-și vedea de drum.

Taravik era prea obosit ca să-i ardă de vorbă, iar Kostik era atât de supărat pentru că nu-i reușise trucul cu aruncatul în râpă, încât scotea mormăituri pe care, probabil, nu le înțelegea nici el.

Așa că parcurseră restul drumului până în Cambeea fără să discute.

Când ajunseră în fața porților, era miezul nopții.

Adică timpul în care parcurseseră distanța aceea era excelent, reprezenta un nou record personal, își spuse Taravik, și în mod normal ar fi sărbătorit evenimentul…

Însă acum era miezul nopții și erau posomorâți.

Șeful paznicilor le ieși în întâmpinare, le aruncă o privire, ca și cum ar fi vrut să se convingă că erau chiar ei, apoi deschise o poartă mai mică și le spuse:

— Duceți-vă în piața mare. Trimisul din Terimeea vă așteaptă acolo.

Cei doi se strecurară pe portiță și merseră în liniște pe străzile întunecate. Cunoșteau orașul, pentru că fuseseră de numeroase ori acolo, așa că ajunseră fără nicio dificultate în piață.

Văzură de departe magistratul care-i aștepta: stătea așezat în fața clădirii sfatului orășenesc, la o masă pe care se afla un felinar aprins. Era singura lumină din întreaga piață.

— Ați venit chiar la ora pe care a prevăzut-o Iatganul, le spuse concitadinul lor, în loc de salut. Dați-mi pergamentul, să vă pun pecetea pe el.

Taravik scoase documentul din sân, magistratul trânti pe el sigiliul, apoi, fără să mai scoată un cuvânt, se pregăti să se ducă să se culce.

— O singură întrebare, strigă după el Kostik.

Terimeeanul se întoarse.

— Când a ajuns aici ambarcațiunea latganilor?

— Cu puțin înainte de a se însera.

Apoi magistratul își văzu de drum.

— Adică, mormăi pegasul, nenorocitul ăla a ajuns aici înainte ca noi să fi ieșit din râpă... Acum ce facem?

— Ne întoarcem acasă, mormăi Taravik. Ce vrei să facem? Să rămânem aici, să tragem un pui de somn și să ajungem acasă poimâine, să spună toată lumea că nu suntem în stare de nimic?

— Ai dreptate, spuse resemnat Kostik. Putem să întârziem o clipă, să beau și eu un pic de apă? Că m-a uscat soarele de tot...

Taravik făcu un gest ce voia să spună „n-ai decât, ești invitatul meu”, iar pegasul se repezi la fântâna din mijlocul pieței și începu să bea hulpav, zgomotos.

După care se duseră la poarta cetății. Străjerii se grăbiră să-i lase să iasă, apoi zăvorâră totul în urma lor.

Taravik urcă în șa, iar pegasul o luă la goană, sub lumina liniștitoare a lunii.

— Acum, că am terminat cu emoțiile și cu grijile, e momentul să afli cum s-au terminat pățaniile nefericitei Mirandolina, spuse încântat Kostik.

Drept răspuns, auzi sforăiturile lipsite de orice muzicalitate ale lui Taravik, care adormise de îndată ce încălecase.

— Ce păcat, oftă Kostik. O poveste atât de frumoasă, atât de potrivită pentru vreme de noapte, și n-am cui s-o spun...

Apoi, pentru că trebuia să vorbească în timp ce gonea, se apucă să recite tabla înmulțirii pergoleze. Pergolezii nu numără folosindu-și doar degetele de la ambele mâini, ci și pe cele de la picioare, așa că ei au denumiri pentru numerele de la unu la douăzeci, iar aritmetica lor se deosebește de cea a popoarelor învecinate, tabla înmulțirii fiind mai lungă și mai complicată. Adică reprezintă un exercițiu logic tocmai potrivit pentru un pegas care gonește prin noapte și n-are cu cine să schimbe o vorbă...

4

Taravik și Kostik ajunseră în orașul lor natal după ce se lăsase înserarea. Predară pergamentul ștampilat (care dovedea ca ajunseseră în Cambeea) comandantului gărzii și aruncară o privire pe un alt pergament, prins de poarta cea mare a cetății,

în care era proclamată victoria „echipajului șalupei latgane”, fără a fi menționat numele conducătorului învingătorilor.

Același pergament anunța că Taravik și Kostik ieșiseră pe locul al doilea, în timp ce restul concurenților abandonaseră competiția (cu excepția lui Grandik, despre care se spunea, simplu, că dispăruse în timpul întrecerii).

Dedesubtul respectivului pergament fusese prinsă o plăcuță din lemn, pe care fuseseră gravate cu fier înroșit traseele pe care urma să le parcurgă șalupa latgană, precum și tarifele pentru diferitele servicii. Tarifele erau mici, timpul prevăzut pentru parcurgerea diferitelor distanțe era și mai mic... Taravik oftă, prevăzând vremuri grele pentru el și ceilalți curieri. Nu puteau face față unei asemenea concurențe.

Apoi îl duse pe Kostik la grajdurile municipale, iar el merse acasă, unde Marieța îl aștepta îngrijorată. Nu apucă să-i povestească mare lucru, pentru că adormi de îndată ce se așeză pe pat și dormi fără încetare două zile la rând.

În timpul acesta, viața își vedea de mersul ei.

Lumea se strângea în târg, vindea și cumpăra, ciobanii mulgeau vitele, țăranii săpau în grădină și udau plantele, meșteșugarii făceau tot felul de obiecte...

...iar latganii tocmiră meșteri pricepuți care să construiască locuri de popas în pustiu.

Prevăzură șase curse, care legau Terimeea de principalele orașe din vecinătate (câte una pe zi, dus și întors). Spre deosebire de alți curieri, șalupa putea să transporte și trei, patru pasageri. Având în vedere că totuși condițiile oferite de ambarcațiune nu erau prea grozave, vraciul îmbrăcat cu veșmântul cel alb se gândi să ofere acestor pasageri (evident bogați și pretențioși) posibilitatea ca, din când în când, să-și dezmorțească membrele, să bea o infuzie aromată de mentă și să guste câteva prăjituri proaspete și gustoase, și, mai ales, să-și poată goli măruntaiele fără să se holbeze nimeni la ei.

Tocmise echipele de meșteri de îndată ce se întorsese de la Cambeea, le dăduse fiecăreia câte un avans consistent, iar muncitorii care aveau să amenajeze traseul ce urma să fie străbătut chiar în ziua aceea porniseră la drum încă dinainte de apariția zorilor, însoțiți de cârduri de catâri încărcați cu hrană și materiale.

Trebuiau să termine treaba înainte de lăsarea serii, pentru ca

atunci când șalupa avea să treacă pe traseul respectiv, împreună cu primii mușterii, să găsească totul pregătit.

Unul dintre locurile de popas urma să fie ridicat în apropierea mormântului lui Blokan. Dar corabia latganilor avea să treacă pe acolo abia în a șasea zi, așa că meseriașii porniră la drum după vreo trei zile, adică după ce Taravik se trezise și revenise în lume.

Când ajunseră lângă ruine, meșterul ce conducea echipa de constructori (un individ ce se remarcase prin aceea că-și făcea temeinic treaba, numit Borovik) își împărți oamenii astfel încât să poată termina cât mai iute tot ce aveau de făcut. Unii se apucară să construiască o terasă din piatră, înconjurată pe două laturi de ziduri, care să apere adăpostul de vânturile pustiei. Pe terasa aceea urma să fie ridicat un cort mare și răcoros, plin cu covoare moi. Alături avea să fie ridicată o magazie în care să fie păstrate butoaie cu apă, rezerve de alimente, cărbuni pentru gătit și alte diferite lucruri.

Borovik își exprimase temerea, ca și alți șefi de echipă, că lucrurile acelea prețioase, lăsate nepăzite în mijlocul pustietății, aveau să dispară în scurt timp. Însă vrăjitorul latgan îl liniștise, asigurându-l că nimeni nu avea să încerce să-i fure bunurile.

Nu trebuie niciodată să-ți contrazici clientul, mai ales când e evident că n-are dreptate. Borovik știa bine această regulă, așa că se mulțumise să dea liniștit din cap – își făcuse datoria, îi atrăsese atenția clientului, de aici încolo nu mai era treaba lui.

După ce pusese toți oamenii la treabă, își aminti că uitase un lucru important: latganul insistase ca fiecare loc de popas să aibă o latrină. Chestia asta i se păruse lui Borovik cel puțin ciudată, pentru că locuitorii deșertului erau obișnuiți să-și facă nevoile printre stânci, fără să se sinchisească că putea să le vadă cineva bijuteriile de familie (pentru că, având în vedere densitatea populației din pustiu, șansele să se întâmple așa ceva erau extrem de mici). Însă latganii erau locuitori ai cetăților și aveau alte obiceiuri, deci nu exista niciun motiv să refuze o muncă simplă și aducătoare de bani buni.

Așa că se uită în jur, văzu ce avea de făcut fiecare lucrător și-l alese pe singurul disponibil, care, întâmplător, era și cel mai potrivit pentru munca respectivă.

Era vorba de Tarabilius, un sclav puternic, din neamul raneilor. Tarabilius fusese soldat și luptase din răsputeri

împotriva calomeilor, atunci când aceștia îi cotropiseră țara. Fusese capturat, dar evadase și continuase să lupte. Ca urmare, când fusese prins din nou, i se tăiase limba. Și se pare că fusese torturat atât de groaznic (calomeii erau specialiști în arta torturii, toată lumea știa asta, manualele pentru soldații din întreaga lume recomandau sinuciderea în cazul în care exista pericolul să fii capturat de ei), încât se țicnise. O țicneală blândă, care nu-i micșora prea mult valoarea ca sclav: executa întocmai tot ce i se cerea, dar nu avea inițiativă. Adică era potrivit pentru muncă brută, nu și pentru cea care necesita participare afectivă sau găsirea de soluții. Borovik îl cumpărase din târgul de sclavi pentru o sumă de nimic. Fusese convins că făcuse o afacere bună și convingerea îi fusese confirmată pe deplin.

Așa că Borovik îi explică pe îndelete ce dorea de la el: să se ducă la oarecare distanță de locul de popas (pentru ca mirosul latrinei să nu strice odihna clienților) și să sape o groapă adâncă. Doar atât. Căci după ce el avea să sape groapa, aveau să vină alții care să întindă deasupra ei niște scânduri și s-o închidă între pereți din pânză, menită să asigure intimitatea celor doritori să folosească latrina.

Tarabilius pricepuse ce avea de făcut, sarcina nu se deosebea prea mult de ceea ce i se dădea de executat de obicei, anume să sape gropi, să spargă butuci, să taie copaci și să care pietre.

Îl deranjase caracterul nu prea definit al locului în care trebuia să sape: la o distanță suficient de mare pentru ca mirosul latrinei să nu-i supere pe clienți.

Nu spusese nimic (în urma torturii rămăsese cu o spaimă cumplită la ideea de a-și întreba ceva stăpânul sau de a-l contrazice în vreun fel), dar în timp ce mergea prin deșert cu hârlețul pe umăr, încerca să aprecieze care ar fi distanța optimă la care trebuie să se afle o latrină de casă. În primul moment, încercase să țină seama de direcția din care ar fi bătut vântul și de puterea cu care ar fi bătut. Apoi de intensitatea cu care se răspândea mirosul în deșert și de influența căldurii asupra împrăștierii duhorii, precum și de efectul de amplificare a putorii în condițiile umidității reduse. Descoperi că erau prea multe elemente de luat în calcul, așa că renunță curând, pentru că îl apucase durerea de cap.

În timp ce mergea așa, fără nicio țintă, străduindu-se să evite

să se gândească la momentul în care avea să-i explice stăpânului său de ce nu săpase blestemata aia de groapă, văzu în fața sa o denivelare, o adâncitură destul de mare.

Undeva, în mintea sa de sclav – adică de persoană care încearcă să scape de sarcini cu un efort minim – apăru o idee care i se păru, pentru moment, foarte ademenitoare: groapa aia era săpată în mare parte, era suficient s-o adâncească un pic și să-i aranjeze marginile, ca să pară că era în totalitate rezultatul muncii sale...

Da, o idee foarte bună. În plus, putea să lenevească puțin, pentru că nu trebuia să se grăbească să-și termine prea repede treaba, ca să nu dea de bănuit – sau să nu-i treacă stăpânului prin cap că putea să muncească mult mai mult și mai iute decât până atunci.

Se plimbă în jurul gropii, se uită la ea din toate părțile... și ideea îi plăcu din ce în ce mai mult.

Așa că se apucă de treabă.

Sări în groapă și începu să sape. Pământul era afânat, hârlețul intra fără nicio greutate, munca mergea strună.

La un moment dat, lama hârlețului scoase un zăngănit. Tarabilius crezu că dăduse de o piatră și începu să scotocească prin solul nisipos cu degetele, ca să găsească pietroiul și să-l arunce afară din groapă.

Spre surprinderea sa, nu găsi o bucată de rocă.

Descoperi o mână.

O mână de om.

Adică, mai bine zis, mâna unui schelet.

Tarabilius era țicnit, nu prost. Mâna aceea era foarte ciudată. Nu semăna cu o mână obișnuită de schelet. În cariera sa de soldat văzuse nenumărate cadavre, aflate în diferite faze de descompunere. Avusese de-a face și cu schelete curățate de carne, așa că știa foarte bine că oasele erau ținute la un loc de zgârciuri, carne și piele și că, în lipsa acestora, se împrăștiau.

Falangele și celelalte oase ale mâinii găsite în groapă zăceau laolaltă, într-o anumită ordine, așa cum stătuseră și pe vremea când fuseseră învelite în țesut.

Nu, își spuse el, după ce se uită atent, nu era o mână mumificată. Oasele nu erau acoperite de un strat subțire de piele uscată. Erau curățate de trecerea vremii, albe și uscate.

Mâna aceea părea că-și menținea forma printr-o voință

proprie.

Ciudat…

Și mai ciudat era că pe degetele acelea alcătuite doar din oase se găseau trei inele – inele de aur, groase, grele, împodobite cu pietre prețioase.

Erau bijuterii scumpe, valoroase.

Văzuse asemenea lucruri cândva, într-o altă viață, în care fusese un om important. Sau, mai bine zis, în visele cumplite care-i bântuiau viața de rob, făcându-i-o insuportabilă pentru că-i aminteau de posibilitatea să fi fost cândva liber…

Ce trebuia să facă?

Să le dea stăpânului său? Zgârciobul avea să le ia pur și simplu, ca și cum i s-ar fi cuvenit, fără să-i dea nimic în schimb.

Să le ascundă? Nu prea avea unde… iar dacă le vedeau ceilalți sclavi, fie aveau să i le fure, fie aveau să-l denunțe stăpânului (din răutate sau ca să dovedească că erau ascultători, supuși și preocupați de binele proprietarului) și acesta avea să-l acuze că le furase de undeva (pentru că, între noi fie vorba, cum altfel putea să facă rost un sclav de asemenea bogății?). În primul rând, stăpânul avea să-i confiște inelele. Apoi avea să fie interogat (cum să interoghezi un mut care nu putea să spună nimic în apărarea sa?) și, bineînțeles, avea să fie torturat…

Gândul la tortură îi aminti de suferințele îndurate și-și făgădui să nu mai treacă niciodată prin așa ceva.

Cel mai bine era să fugă. Să încerce să ajungă în Camodochia și să dăruiască inelele conducătorului tribului. Acesta o să-i dăruiască, la rândul lui, o bucată de pământ și o nevastă (vreuna dintre văduvele mai urâte, care nu reușise să-și mai găsească un soț) și avea să ducă în continuare o viață amărâtă – dar care ar fi fost una paradiziacă în comparație cu existența de sclav pe care o ducea în momentul acela.

I se păru o idee grozavă.

Decise, pentru moment, să nu se gândească la modul în care avea să ajungă în Camodochia, ca să nu-i piară și ultima fărâmă de curaj.

Scoase inelele de pe mâna scheletică și aruncă oasele pe pământ. Acestea se amestecară între ele de îndată ce atinseră solul, ca și cum fuseseră ținute la un loc de cine știe ce putere a bijuteriilor.

Tarabilius se uită la inelele din palma sa. Avea să le ascundă în punga ce-i atârna la brâu, în care erau cele câteva lucrușoare pe care stăpânul îi permisese să le dețină: un amnar și o bucată de iască, o cârpă, un idol mic din piatră... Și avea să spere că n-o să-l pună nimeni să arate ce avea în pungă.

În timp ce se uita la bijuterii, o rază de soare păru să se abată din drumul său ca să se reflecte într-un mod special în pietrele prețioase. Iar aurul sclipi și el într-un mod deosebit, de parcă ar fi căpătat un soi de viață – dacă un metal putea avea viață.

Tarabilius simți un imbold puternic să-și pună inelele pe degete și i se păru un lucru normal să facă asta. Pierduse totul și-i rămăsese mai nimic. De ce și-ar refuza o plăcere pe care s-ar putea să n-o mai simtă niciodată?

Luă bijuteriile în mâna stângă. Le privi pe îndelete, atent, și decise cum avea să-și împodobească mâna de sclav, plină de bătături. Pe degetul mijlociu avea să pună inelul cel mai gros, cu o pecete mare, ce înfățișa un călăreț cu sabia ridicată deasupra capului. În jurul peceții erau montate patru pietre mari, galbene. Pe degetul inelar era locul inelului cu piatră albastră, în jurul căreia stătea încolăcit un șarpe de aur (a cărui coadă alcătuia însuși inelul). Iar arătătorul avea să fie împodobit de inelul cu piatră roșie ca sângele abia coagulat...

Prinse între degete inelul cu pecete și-l împinse pe degetul mijlociu.

I se păru, pentru o clipă, că aude un chicotit încântat. Avea halucinații, își spuse Tarabilius, lucru care nu-l surprindea, pentru că i se mai întâmplase și altă dată. Cine să chicotească aici, în mijlocul pustietății?

Luă apoi inelul cu piatră albastră.

Se pomeni că, în timp ce-l punea pe degetul inelar, rostea cuvinte pe care nu le înțelegea, cuvinte despre care știa totuși că aparțineau unei limbi dispărute cu sute, poate mii, de ani în urmă...

Cumva, ar fi vrut să-și scoată inelele de pe degete, să le arunce în nisip, să iasă grabnic din groapă și să fugă unde vedea cu ochii... dar ceva îl împinse să-și potrivească pe deget cel de-al treilea inel.

În clipa în care termină, iar mâna îi era împodobită cu bijuterii precum fusese aceea a scheletului, se pomeni că ridică brațul deasupra capului, ca și cum ar fi arătat lumii întregi că inelele îi

aparțineau. În momentul imediat următor avu impresia că de undeva, din cer, se abătu asupra sa un fulger tăcut – un fulger la fel de mut ca și el – ce-l izbi în moalele capului și-l făcu să-și piardă cunoștința.

Doar o fracțiune de secundă, pentru că atunci când își reveni era tot în picioare, nu apucase să se prăvălească pe fundul gropii.

Când își reveni însă, nu mai era Tarabilius, sclavul.

Era – știa că este, fără să se întrebe de unde – Inutomeh cel mare, regele atotputernic și vrăjitorul atotștiutor.

Reușise!

Se întorsese.

Avea un trup.

De data asta nimerise peste un individ care se comportase omenește, nu mai avusese parte de un tâmpit care-i cerea voie…

Avea un trup.

Îl cercetă cu nesaț, îl parcurse privindu-l din interior, apoi părăsi pentru o fracțiune de secundă trupul acela și-l privi și din exterior.

Era un trup puternic, sănătos. O gazdă bună.

Nu era un corp perfect. Descoperi că-i lipsea ceva, dar nu-l deranja acea lipsă, pentru că putea s-o compenseze în multe feluri.

Pentru început, decise să exerseze cunoașterea, controlul și manevrarea acestui trup pe care și-l dorise și pe care îl așteptase atât de mult timp.

Ieși din groapă și începu să-și cunoască gazda și posibilitățile ei.

Dacă ar fi trecut cineva prin apropiere, ar fi crezut că Tarabilius se țicnise și mai mult.

Pentru că sclavul sărea, se apleca, se îndoia, ridica stânci, stătea într-un picior, în mâini și făcea tot felul de trăsnăi fără niciun fel de logică aparentă.

Apoi Tarabilius păru mulțumit de rezultatul exercițiilor sale și rămase nemișcat un timp. Își ridică mâinile deasupra capului, își îndreptă fața către cer, deschise gura și păru că strigă ceva către acesta și întregul univers. Un strigăt neauzit sau care nu putea fi auzit decât de cei care trebuiau să-l audă.

După care își lăsă mâinile în jos și se îndreptă spre tabăra

muncitorilor. Se opri la marginea ei și se uită curios la cei care trudeau.

— Ai terminat de săpat groapa? îl întrebă Borovik. Unde ai lăsat hârlețul? Nu cumva l-ai pierdut!

Sclavul nu se osteni să-i răspundă în vreun fel (printr-un semn sau printr-un muget de neînțeles, ca de obicei) și se mulțumi să se holbeze la el.

Apoi văzu în spatele lui Borovik butoiul cu apă și se duse agale către aceasta. Luă căușul atârnat de el, îl umplu cu lichid și sorbi, mai întâi plin de curiozitate, după aceea cu poftă.

— E bună apa, chiar dacă e caldă, spuse el. Uitasem cât de bună e…

Glasul său sunase bizar – era cumva… ruginit, un glas nefolosit de multă, multă vreme, un glas amorțit…

Borovik remarcă faptul că sclavul vorbise fără să-și miște buzele. Și că sunetele veniseră de undeva, de deasupra umărului stâng al lui Tarabilius, adică, dacă era să dea crezare învățăturii mamadeilor, din locul în care sălășluiește demonul fiecărui om.

Se sperie un pic și aruncă o privire în jur.

Și ceilalți muncitori – care nu erau sclavi, ci oameni liberi, meseriași înscriși în registrul cetății, care lucrau pentru el în baza unui contract oficial – păreau speriați.

Nu era de mirare. Nu vedeai (sau, mai bine zis, nu auzeai) în fiecare zi un sclav mut care începea să vorbească așa, din senin…

— Borovik, nu-i a bună, șopti Matravik, un tip mai în vârstă, care știa o grămadă de chestii, pentru că lucrase multă vreme pentru preoții din templul lui Baakthis (și se zvonea că ar fi vrut, sau că voia încă, să treacă în rândul prelaților). Sclavul tău se comportă ciudat. Ca și cum n-ar fi el însuși. Ca și cum l-ar poseda un demon…

— Taci, moșule, îl puse la punct Matracik, vărul primar al lui Matravik (mai tânăr cu câteva zile decât acesta și tare mândru de asta). Tu nu vezi ce inele poartă pe degete mutul? Cine știe unde le-a găsit sau de la cine le-a furat… Poate că bijuteriile erau blestemate, poate că bogăția i-a luat mințile… Eu zic să-i luăm inelele, ca să-i facem un bine și să revină la normal.

Se strânseseră cu toții în jurul lui Borovik și se holbau la Tarabilius, mai degrabă mirați și îngrijorați, decât speriați.

Mutul mai bău un căuș cu apă, apoi privi atent și celelalte lucruri din jur. Nu-și ascundea mâna cu inele, de parcă nu i-ar fi păsat că-i văzut.

— Bine, spuse Borovik, după ce se gândi un timp la spusele lui Matravik. Poate că ai dreptate cu inelele. Și mie mi-ar fi luat mințile o asemenea bogăție... Dar nebunia nu poate face un mut să vorbească. Așa că, până la urmă, înclin să cred că are dreptate vărul tău: probabil că-l posedă un demon. Știm cu toții că prin pustiu colindă asemenea divinități minore, răutăcioase și dornice să-și bată joc de oamenii mai neajutorați. Eu zic să-l legăm pe sărmanul Tarabilius și să-l ducem într-un templu, ca să-l îngrijească preoții și să scoată demonul din el.

— Și să-i luăm inelele alea, să le vindem unui neguțător de bijuterii și să împărțim banii între noi, spuse cu lăcomie în glas Matracik.

— Pentru ce să împărțim banii? se miră sincer Borovik. E sclavul meu, iar legea spune că tot ce agonisește un sclav aparține stăpânului său...

— Atunci n-ai decât să-l legi singur, dacă-i sclavul tău, îi replică plin de răutate Matracik. Să vedem dacă o să te descurci...

Borovik rămase un timp pe gânduri, nefiind sigur cum să procedeze. Pe de o parte, nu vedea de ce ar trebui să împartă banii cu toți terchea-berchea. Pe de altă parte, s-ar putea să aibă nevoie de ajutor... Dar dacă avea de-a face cu un demon, la ce i-ar fi fost de folos o șleahtă de meseriași?

Așa că decise să se lămurească mai întâi cu cine avea de-a face și abia după aceea să vadă ce avea de făcut.

— Tarabilius, dragul meu, ce-i cu tine? întrebă el, cu glas mieros. Ce ți s-a întâmplat? Te-a bătut soarele în creștet și te-ai încins, de bei atâta apă pe nemâncate?

Sclavul se întoarse către el și-l privi plin de curiozitate disprețuitoare, așa cum te uiți la o gânganie bizară, înainte s-o strivești sub talpă, apoi întrebă:

— Nu m-ai recunoscut? Nu m-ați recunoscut niciunul dintre voi?

— Sigur că te-am recunoscut, replică enervat Matracik. Ești Tarabilius cel mut, sclavul lui Borovik. Și, apropo de asta, dacă ești mut, cum de vorbești?

— Probabil că-i ventriloc, își dădu cu părerea Matravik. Nu-mi

dau seama de ce și-a ascuns talentul ăsta până acum și a preferat să sape gropi, în loc să ducă o existență plăcută de artist de circ…

— Probabil pentru că-i nebun, decise atotștiutorul Matracik. Ce te aștepți de la un nebun? Cum să știe un nebun ce-i bine pentru el și pentru stăpânul lui?

— Bine că le știi tu pe toate! se enervă Borovik. Și ai grijă cum vorbești despre sclavul meu, că, dacă mă scoți din sărite…

Poate că meseriașii s-ar fi certat mult și bine, dacă sclavul cel mut n-ar fi răcnit furios, cu glas tunător, ce păru că răsună peste întregul pustiu, făcându-i pe toți să tacă, speriați:

— Chiar nu m-ați recunoscut niciunul?

Glasul acela dezvăluise o furie indescriptibilă, dar și o dezamăgire cumplită. Meseriașii se uitau la mut tremurând, pricepând în sfârșit că aveau de-a face cu o făptură mult mai puternică decât sclavul Tarabilius.

În cele din urmă, Matracik, pe care îl mânca limba și care era suficient de nătărău ca să nu-i pese de urmări, spuse cu obrăznicia sa obișnuită:

— Nu te-am recunoscut. Cine ești, de te-ai aștepta să fii recunoscut de niște oameni simpli, de la marginea lumii, ca noi?

— Sunt Inutomeh, răspunse mutul cu tonul pe care-l folosesc învățătorii când vor să ajute un elev mai încet la minte.

Meseriașii se priviră între ei, iar Borovik răspunse în numele tuturor:

— N-am auzit niciodată acest nume. Nu înțelegem ce înseamnă el pentru tine, nici în ce chip poți să vorbești. Aș zice, Tarabilius, că-i momentul să încetezi cu asemenea șarade și să-ți vezi liniștit de treabă…

— Să vă între bine în cap, se răsti mutul. Nu sunt Tarabilius ăla de care tot pomeniți. Folosesc pentru moment trupul său, dar eu sunt marele rege Inutomeh, cel mai puternic vrăjitor al tuturor timpurilor! Eu sunt regele din Takumeh! Îngenuncheați în fața mea și temeți-vă! M-am întors din lumea morților ca să-mi iau regatul în stăpânire!

— Mărite, spuse Borovik, dacă trebuie, o să îngenunchem în fața ta. Și ne temem, pentru că nu-i lucru curat în toată treaba asta. Însă cred că ai greșit adresa. Nu numai că n-am auzit niciunul dintre noi de un rege – fie el mare sau mic – pe care să-l cheme Inutomeh, dar n-am auzit nici de vreun regat care să se

numească Takumeh. Să ne fie cu iertare, că suntem oameni simpli și proști, dar cred că vorbești în dodii, Maria Ta!

— Ce-l tot mărești atâta, se rățoi Matracik. Nu-i decât un sclav nebun și ventriloc. Nu vezi că spune tot felul de aiureli? Dacă ar fi fost cu adevărat un rege revenit pe lumea noastră ca să-și reocupe tronul, nu crezi că ar fi fost vorba de un rege și de un regat de care să fi auzit și noi?

Bărbatul mut care pretindea că este un rege reîntors din lumea morților se înfurie vizibil. Figura i se strâmbă, iar ochii i se bulbucară, amenințând să-i iasă din orbite.

— Tăceți! Toți! Imediat! Să nu mai îndrăzniți să scoateți o vorbă fără învoirea mea! Iar tu, obraznicule, spuse el, adresându-i-se lui Matracik, ține-ți gura până nu mă înfurii mai rău! Să nu vă clintiți, să nu respirați până nu vă permit!

Lucrurile se precipitară. Fără să-și dea seama, toți meseriașii înlemniră și-și ținură răsuflarea. Cu excepția lui Matracik, care se apucase cu mâna de buze și le strângea din răsputeri. După care înlemnise și el, ca toți ceilalți.

Sclavul cel mut se gândi un timp, plimbându-se nervos de colo-colo. Apoi se lumină la față și se întoarse către meseriașii care se învinețiseră la față:

— Poate că nu-i vina voastră. Poate că a trecut prea multă vreme, unele lucruri au fost uitate, unele denumiri s-au schimbat…

Apoi păru că-și dă seama că exista pericolul să nu mai aibă cu cine să discute și făcu un semn de lehamite cu mâna:

— Vedeți ce puteți să pățiți dacă mă supărați? Bine, vă dau voie să respirați, cu condiția să nu mai spuneți prostii.

Meșteșugarii începură să gâfâie, îngroziți. De data asta, până și lui Matracik îi trecuse cheful de comentarii.

— De unde sunteți voi, oameni buni? se interesă sclavul cel mut, vorbind fără să-și miște buzele.

Explică-mi tu, că pari mai inteligent, i se adresă el lui Borovik.

Omul începu să-i explice din ce oraș erau, cu cine se învecina statul lor, se apucă să-i povestească despre imperiul latganilor, despre războaiele acestuia cu alte state și imperii…

Și vorbi, și vorbi, în timp ce Tarabilius stătea și se uita la el. În cele din urmă, Borovik termină cu explicațiile sale haotice, iar regele întors din lumea morților mărturisi, uluit:

— N-am auzit niciodată de o asemenea țară. N-am auzit de

orașul vostru pârlit.
— Mărite rege, își permise să intervină Matracik (pe care, evident, îl mânca undeva, dar care învățase totuși că trebuie să fie politicos), poate că nu v-ați întors în locul potrivit și regatul domniei tale se află într-un alt colț al lumii, unde lumea știe cine ați fost și așteaptă cu nerăbdare întoarcerea Mariei Tale…
Măritul rege fu gata să se enerveze din nou, apoi se stăpâni și spuse cu năduf:
— Cum să nu mă întorc în locul potrivit, din moment ce am făcut rost de un trup nou la doi pași de locul în care sunt înmormântat?
De data asta, meseriașii se priviră ușurați: găsiseră o explicație.
— Adică vreți să spuneți că sunteți cel pe care noi îl știm sub numele de Blokan și care și-a avut mormântul în locul în care acum se află ruinele acelea? întrebă Borovik și arătă spre coloanele din apropierea lor.
— Monumentul ăsta n-a fost ridicat pe vremea mea, spuse cu mâhnire Inutomeh. Blokan al vostru trebuie să se fi născut la mult timp după ce am murit…
Apoi regele se lumină la față:
— Cum spuneam, poate că denumirile s-au schimbat… Orașul Zaaroba, capitala regatului Takumeh, capitala mea, se afla în vecinătate. Mormântul meu a fost clădit la două leghe de capitală, spre sud. Deci orașul meu se găsește la două leghe spre nord de locul în care ne aflăm! V-ați lămurit? Hai, Spuneți-mi cât mai degrabă cum se cheamă acum orașul meu iubit!
Meseriașii se priviră între ei, se îndemnară din priviri să răspundă… și, în cele din urmă, Borovik îndrăzni să zică:
— Maria Ta, în nord se întinde deșertul. O săptămână de mers nu întâlnești decât nisip purtat de vânt și pietre sterpe. Nu numai că nu-i niciun oraș, nu numai că nu-s nici ruinele vreunuia, dar locul nu-i propice vieții, așa că-i greu de crezut să fi fost cândva vreun oraș acolo. Poate, cel mult, vreo așezare de-o clipă, alcătuită din corturi din piele de cămilă, a nomazilor pustiei…
Inutomeh îl privi cu ciudă, ca și cum omul l-ar fi contrazis fără niciun motiv:
— Ce mă iei pe mine cu aiurelile astea, cu așezarea de corturi a nomazilor! Zaaroba era un oraș imens, plin de turnuri,

minarete și zigurate înconjurate de grădini înmiresmate! Fusese ridicat pe malurile fluviului Zaarob, de la care își luase numele. Peste fluviu fuseseră aruncate șapte poduri mărețe, ca să poată trece negustorii din întreaga lume cu mărfurile lor...

Poate că orașul a dispărut, că asta-i soarta orașelor și a tot ce construiesc oamenii, dar fluviul... fluviul trebuie să fi rămas.

— Mărite rege, se amestecă în vorbă și Matracik, după cum v-a spus prietenul meu, nu-i niciun fluviu pe aici. Nici măcar un râu, nici măcar un amărât de pârâu. Nu-s decât pietre și nisip. Poate că vor fi fost cândva pe aici ape și orașe, grădini și poduri, dar acum nu-i decât pustiu.

Regele din vechime rămase un timp pe gânduri, apoi se lumină din nou la față:

— Deși îmi vine greu să cred, pot totuși accepta ideea că timpul nu iartă nimic. Încerc însă să-mi dau seama cât a trecut din momentul în care am părăsit această lume. Iată, pe vremea mea, pe valea fluviului Hatti – ăsta se afla undeva, la sud-vest de regatul meu... mai există încă fluviul ăla, care se varsă în mare printr-o deltă plină de bălării și de pești?

— Da, Maria Ta, există și se cheamă tot așa, se grăbiră să-i spună meșteșugarii, încântați că puteau să-i răspundă afirmativ măcar la o întrebare.

— Deci... pe valea fluviului Hatti ajunsese la putere o dinastie căreia îi trecuse prin cap că poate să ajungă nemuritoare ridicând monumente menite să reziste trecerii timpului. Au reușit nebunii ăia să-și ridice piramidele?

— Da, Maria Ta, îi răspunse imediat Matracik. A trecut vremea peste ele, oamenii le-au furat o mare parte din învelișul de marmură, dar monumentele rezistă încă. Sunt considerate o minune a lumii noastre.

— Hmmm... până și piramidele au simțit trecerea timpului, orașele au dispărut, fluviile au secat, lumea s-a schimbat din temelii... și, cu toate acestea, eu am reînviat și-mi vreau moștenirea! Ce ironie a sorții, nu-i așa? Vreau să devin regele unor oameni care n-au auzit de mine, care nu știu cât de puternic și de nemilos am fost. Însă nu-i nimic, vor afla și se vor teme de mine. Își vor dori să facă parte din tabăra mea, pentru că soarta celor care fac parte din tabăra adversă va fi jalnică!

Regele Inutomeh se plimbase de colo-colo, negăsindu-și astâmpărul, prin fața meseriașilor, care rămăseseră țepeni,

neîndrăznind să se miște, ca să nu-l supere și să-i lase iarăși fără răsuflare.

La un moment dat, păru că simțurile îi fuseseră biciuite de ceva anume, pentru că se opri și se duse drept la magazia în care muncitorii îngrămădiseră lăzile cu bunurile vrăjitorului latgan. Se uită la lăzi, le pipăi, după care rânji cu oarecare tristețe:

— Nu mi-am revenit pe deplin… Puterile mele sunt încă slabe, dar mi le voi întări în curând…

Apoi regele descoperi adăpostul ridicat de Borovik și de oamenii săi. Văzu umbra plăcută, covoarele moi… intră în adăpost și se așeză cu picioarele încrucișate, scoțând un geamăt de plăcere.

Apoi le făcu semn celorlalți să ia și ei loc. Oamenii se așezară acolo unde se aflau, în praful drumului din fața umbrarului, fără să se sinchisească de bătaia soarelui. La urma urmei, munciseră până atunci sub razele arzătoare, ca de obicei.

— Văd că nimeni nu-și mai aduce aminte de mine, nici de regatul meu, spuse cu tristețe Inutomeh. Asta demonstrează cât de trecătoare sunt bunurile lumești. Asta demonstrează cât de trecătoare e faima. Tot ce ai agonisit într-o viață se irosește cât ai clipi și în urma ta nu rămâne decât praf și pulbere…

Meseriașii se mulțumiră să scoată mormăieli aprobatoare. Într-un fel ciudat, îl compătimeau pe cel întors din mormânt doar ca să descopere că nu-l aștepta nimic: nici bunuri, nici glorie, nici amintire. În același timp, se temeau de furia lui, care avea să izbucnească mai devreme sau mai târziu, și erau îngroziți la gândul că furia aceea putea să se reverse și asupra unor victime nevinovate ca ei…

— Simt nevoia să-mi amintesc cine am fost, pentru că, descoperind că amintirea mea s-a șters din mințile oamenilor, încep să mă îndoiesc că am existat cu adevărat… De aceea vă voi spune povestea mea, ca să mă înțelegeți. Ascultați cu atenție.

Oamenii dădură din cap, fără să se gândească să se opună. Nu-și dădeau seama, dar mințile lor fuseseră subjugate de Inutomeh și îndeplineau întocmai ordinile lui, fie că fuseseră rostite, fie că fuseseră doar gândite.

— Cu multă, multă vreme în urmă – atât de multă încât deocamdată nu pot să număr anii care s-au scurs de atunci –

exista un rege fericit. Se numea Inutotah și stăpânea un regat întins de-a lungul unei văi fertile, regat numit Takumeh. Supușii săi erau bogați, puteau să-și plătească dările fără niciun efort și să le rămână și lor suficient de mult ca să trăiască în belșug. Regele își gospodărea cu grijă veniturile, gândind că bunăstarea supușilor ducea la bunăstarea conducătorului. Construia drumuri și diguri pentru irigații, poduri și cetăți de pază la graniță, asigura ordinea și liniștea supușilor săi. Era drept și iertător, iar oamenii îl iubeau. Strânsese o grămadă de învățați la curtea sa și în palatul său era găzduită una dintre bibliotecile celebre din vremea aceea. Se înțelegea bine cu vecinii, pentru că nu râvnea la nimic ce aparținea altora și se pricepea să apere ceea ce îi aparținea lui. Ca urmare, regatele alăturate încheiaseră alianțe cu statul său, pentru că regele Inutotah era om de onoare și-și respecta întotdeauna cuvântul. Se părea că nu numai oamenii îl iubeau, ci și zeii, pentru că aceștia îi dăruiau vreme bună și plină de rod, pace și negoț fructuos, împăcare între supuși și mulțumire sufletească. Regele se căsătorise cu fiica unui rege la fel de înțelept ca și el, iar alianța dintre statele lor adusese vremuri fericite în toată regiunea.

Deși fusese o căsătorie politică, regele și regina descoperiseră că aveau suflete pereche, ca urmare se iubiseră și aflaseră împreună o fericire pe care puțini oameni o găsesc…

Inutomeh se opri din povestit, iar pe obraz i se scurse o lacrimă grea, ca durerea provocată de aducerile aminte.

— Dar nu despre regele Inutotah vreau să vă povestesc, ci despre fiul său, Inutomeh. Născut din iubire și înconjurat de iubire, prințul avusese parte doar de fericire. Cei mai mari savanți și filozofi ai vremurilor sale îl învățaseră tot ce știa neamul omenesc. Generali din întreaga lume îi arătaseră ce înseamnă tactică și strategie, cum se mânuiesc armele de toate felurile și cum se câștigă încrederea soldaților, astfel încât aceștia să fie gata să-și dea viața pentru tine în bătălie. Artiști din întreaga lume îi bucuraseră simțurile cu priceperea lor. Supușii îl prețuiau și-l considerau un fiu demn de tatăl său, așa că atunci când regele și regina au murit, la o vârstă înaintată, oamenii i-au jelit așa cum se cuvenea, ca pe niște conducători buni și cu suflet mare, dar nu au fost îngrijorați, pentru că știau că pe tron va urca un rege la fel de bun ca și părintele său.

Regele tăcu din nou, apoi oftă:

— Poți să-ți dai seama cât de fericit ai fost, dar niciodată nu-ți dai seama cât de fericit ești. Pentru că, atunci când o ai, fericirea ți se pare o stare normală care o să dureze până la sfârșitul lumii. Abia după ce a dispărut începi să-ți dai seama ce ai pierdut. Doar după ce ai irosit-o înțelegi că a fost o stare trecătoare și că viața nu are doar o față…

Inutomeh privi cerul, pe care începuseră să se strângă stele, ca găinile ce se adună pe înserat în curtea lor, și-și continuă povestea:

— Deci prințul urcase pe tron și toată lumea se aștepta să urmeze măcar vremuri la fel de bune ca pe timpul tatălui său, dacă nu mai bune. Iar mersul lucrurilor dădea dreptate așteptărilor. Recoltele erau bune, negoțul aducea venituri bogate, meșteșugarii umpleau piețele cu produsele lor și toată lumea recunoștea că țara nu se mai bucurase niciodată de un asemenea belșug…

Însă, după cum v-am spus, fericirea nu durează până la sfârșitul lumii. Poate că zeii vor să ne amintească faptul că bucuriile vieții ne sunt dăruite din mila lor și că starea noastră naturală este cea de suferință, poate că în prostia noastră facem sau spunem lucruri ce-i supără pe stăpânii destinelor noastre și ei hotărăsc să se răzbune… Motive sunt multe și doar rareori explicațiile sunt evidente… Poate că supărarea zeilor e justificată. Oamenii sunt trufași și li se pare că li se cuvine totul. Rareori – și, de obicei, când e prea târziu – își dau seama că existența lor depinde de soartă, de jocul de zaruri al stăpânilor lumii, că suferința lor e un motiv de amuzament pentru zeii nemuritori și nepăsători. Totul e nimicnicie, totul e sortit uitării și menit să dispară de pe fața pământului. Din pulbere am fost făcuți și în pulbere aveam să ne întoarcem, gemu regele, îndurerat. Trufia ne face să credem că suntem egalii zeilor, iar când năpasta se abate asupra noastră, suferim mai mult decât am face-o dacă am fi înțeles corect mersul lucrurilor.

Glasul lui căpătase nuanțe stridente, ca și cum ar fi fost gata să înceapă să urle, de furie sau de durere. Ca și cum ar fi înțeles anumite lucruri prea târziu, iar acum regreta că le înțelesese… Apoi regele rămase tăcut, cu capul plecat, mult timp, de parcă ar fi uitat unde se afla. Sau, poate, obișnuința de a fi singur și de a vorbi de unul singur, fără să aibă cine să-l asculte, căpătată după milenii petrecute în mormânt, îl făcuse să nu mai știe să

poarte o conversație normală. Borovik se întrebă în sinea sa (tremurând la gândul că regele reînviat ar fi putut citi ceea ce-i trecea prin cap) dacă Inutomeh se țicnise stând atâta vreme în lumea morților sau dacă nu cumva căpătase o doză de nebunie de la cel căruia îi luase trupul.

În cele din urmă, Inutomeh clătină din cap puternic, ca și cum ar fi vrut să scuture din minte anumite amintiri, privi din nou luna, care crescuse pe cer ca și cum s-ar fi hrănit cu bezna deșertului, și-și continuă povestea:

— Regele cel nou se dovedise înțelept în tot ceea ce făcea. Iar zeița norocului părea să se fi îndrăgostit de el. Căci atunci când Inutomeh a hotărât că venise timpul să se căsătorească, a găsit de îndată o regină potrivită pentru el și pentru regatul său: o prințesă frumoasă și înțeleaptă, singura fiică unui rege puternic din vecinătate, care voia să-și lase regatul moștenire nepotului pe care avea să i-l dăruiască odrasla sa. Și totul părea să vestească un viitor fericit, toți păreau convinși că vor urma vremurile de aur, despre care se vorbea în cânturile din vechime…

Iar când regina dădu naștere unui prinț zdravăn și vioi, bucuria celor două regate care aveau să alcătuiască în curând un imperiu puternic a fost atât de mare, încât nici nu putea fi descrisă.

— Mi-e greu să vă explic starea mea de spirit de atunci, spuse Inutomeh, cu alt ton, unul prin care se implica emoțional, vorbind despre el însuși, nu despre o poveste din vechime. Mi-e greu să cred că am avut cu adevărat parte de atâta bucurie și că nu-i vorba doar de închipuirea mea. Credeți-mă, nu există nimic mai prețios decât iubirea, chiar dacă te bucuri de ea doar un timp limitat.

Apoi tăcu o clipă, după care reveni la tonul detașat, de mai înainte.

— Dar, vai, probabil că norocul regelui o făcuse geloasă pe zeița care-i dăruise până atunci numai reușite; sau poate că acesta-i mersul lumii și după vremuri bune vin vremuri îngrozitoare, pentru ca echilibrul sorții să fie păstrat. Însă, indiferent de motiv, asupra regatului Takumeh și a tuturor statelor din jur se abătu o molimă îngrozitoare, care ucise în câteva zile mai mult de jumătate dintre locuitori.

Regina și prințul au fost printre primele victime ale epidemiei.

Poate vă închipuiți că pierderea lor m-a zdruncinat atât de puternic, încât mi-am pierdut mințile și am încercat să-i readuc, prin intermediul magiei, din lumea morților.

Nici vorbă de așa ceva. Durerea pe care am simțit-o a fost atroce, dar n-am avut timp să sufăr. Molima a dat peste cap mecanismul funcționării statului. Cineva trebuia să aibă grijă ca supraviețuitorii să facă ceea ce era nevoie în acele momente: să strângă și să ardă cadavrele, să aprovizioneze orașele, să stârpească jafurile și răscoalele… Un conducător nu are timp de suferință și de jelit în vremuri de restriște.

Așa că am plâns după fericirea pierdută doar în puținele clipe în care îmi permitea datoria.

Apoi lucrurile s-au complicat și mai mult.

Profitând de haosul produs de molimă, un vrăjitor venit din țările de dincolo de mare a cucerit puterea în Galereea, o țărișoară măruntă de pe litoral. Folosindu-și talentele oculte și beneficiind de faptul că oamenii erau prea descurajați de tragedia pe care o înduraseră ca să mai aibă chef să lupte împotriva unor forțe pe care nu le înțelegeau, vrăjitorul Akulim… Ați auzit vreodată de el? întrebă regele întors din cealaltă lume.

— N-am auzit niciodată, Maria Ta, îl asigurară de îndată meseriașii.

— Nu-i niciun basm, nicio legendă legate de numele lui? insistă Inutomeh.

— Nimic, Maria Ta!

— Bine. Atunci, să revenim la povestea noastră. Akulim convinsese locuitorii din Galareea să-l proclame rege, făgăduind că va opri răspândirea bolii. Recunosc că își respectase făgăduiala. Cunoștințele sale medicale erau extraordinare, iar magia folosită de el nu semăna cu ceea ce se văzuse în partea aceea a lumii. Adusese liniște și alinare în oraș, iar locuitorii îi erau recunoscători. La urma urmei, nimănui nu-i pasă de mijloacele folosite de cel care ți-a salvat familia de la moarte. Dacă vrăjitorul de peste mări s-ar fi oprit atunci, ar fi rămas în istorie drept un mare binefăcător. Dar, fie că avusese gânduri ascunse de la început, fie că puterea i se urcase la cap, Akulim a dorit să cucerească toate țările din zonă. Molima se potolise, oamenii își îngropau și-și jeleau morții, nimeni nu avea chef de un rege străin și, în general, lumea considera că nu era momentul potrivit pentru războaie și cuceriri. De parcă indivizii

care porniseră la cotropiri dăduseră dovadă vreodată de decență și respectaseră vreodată suferința altora! Oricum, pretențiile lui Akulim au indignat pe toată lumea, iar regii din apropierea mării au alcătuit o coaliție menită să-l izgonească pe venetic. Și-au strâns trupele și au pornit „să-l arunce în marea de dincolo de care venise”, după cum spuneau conducătorii acelei alianțe.

Din nefericire, conducătorii aceia ignoraseră puterile vraciului. El a început prin a abate asupra armatei inamice negură și uragane, încât trupele s-au risipit și s-au rătăcit prin locuri pe care ar fi trebuit să le cunoască foarte bine. Apoi soldații rămași au fost cuprinși de o panică atât de cumplită, încât și-au ucis comandanții care încercau să-i împiedice să fugă.

În cele din urmă, oastea vrăjitorului a pornit la atac. Din ea făceau parte căpcăuni, uriași, animale îngrozitoare, de care nu mai auzise nimeni, precum și soldați monstruoși, oameni cu trei mâini și cu două capete, mult mai înalți și mai puternici decât cei obișnuiți. Nimeni nu știa de unde strânsese vrăjitorul Akulim armata aceea, dar soldații alianței au depus armele de îndată ce au zărit-o. Iar orașele își deschideau porțile, unul după altul, și-i jurau credință veșnică lui Akulim.

O clipă, m-a bântuit gândul să-i cedez puterea vrăjitorului, să renunț la regat și la puterea lumească, să mă retrag în munți, ca un schimnic, și să-i jelesc în liniște pe cei dragi. Dar atunci a sosit o delegație din regatul socrului meu. Și el, și soacra mea muriseră din cauza molimei. Iar locuitorii regatului considerau că statul fusese moștenit, conform înțelegerii de la căsătorie, de către fiul meu; dar, întrucât murise și acesta, regatul îmi revenea mie, pentru că legea, în indiferența ei față de durere, prevede nu numai că fiul își moștenește părintele, ci și că tatăl își moștenește fiul…

Oamenii aceia, amenințați de haos și războaie civile, veniseră la mine ca la ultima lor salvare. Și atunci, emoționat de încrederea lor, am hotărât să lupt împotriva lui Akulim.

Cum puteai să lupți împotriva unui vrăjitor?

Doar prin vrăjitorie.

Am căutat în biblioteca palatului tomurile despre ocultism și le-am studiat în grabă. Iar ceea ce am descoperit m-a umplut de încredere.

Akulim nu era atât de puternic pe cât crezusem. Vrăjile

folosite de el erau cele dintr-un manual pentru începători. Numai că un asemenea manual se găsea greu (pentru că erau doar patru sau cinci în întreaga lume), iar deținătorul unei asemenea cărți era cu adevărat puternic față de cei care nu aveau niciun fel de cunoștințe vrăjitorești.

M-am mulțumit să învăț în grabă tot ce-mi trebuia ca să contracarez puterile vraciului venit de peste mare, am mai căutat într-un volum descântece și blesteme de care Akulim nu avea habar și, astfel pregătit, i-am ieșit în întâmpinare cotropitorului, însoțit doar de un grup redus de oșteni.

L-am așteptat la granița regatului meu cel nou, pe o înălțime de pe care puteam să supraveghez drumurile dinspre mare.

N-am avut mult de așteptat.

S-a auzit mai întâi o zarvă mare, de parcă s-ar fi apropiat un stol imens de gâște. Apoi zarea s-a întunecat, pentru că la orizont s-au ivit – cât vedeai cu ochii – dihănii uriașe, ce păreau că se înalță până la cer.

Știam că nu existau în realitate, că erau iluzii perfect construite, menite să-i sperie pe cei care ar fi îndrăznit să opună rezistență.

Și am rostit o contravrajă, care să înlăture efectele vrăjii lui Akulim.

Peste câmpia din fața mea s-a așternut tăcerea.

Dihăniile uriașe au dispărut, iar pe drumul ce se întindea către mare a rămas un singur călăreț.

Vrăjitorul a înțeles într-o clipă că avea de-a face cu cineva mai puternic decât el, dar nu s-a dat bătut. A încercat alte și alte vrăji: a chemat în ajutor șopârle zburătoare, care scuipau foc – le-am transformat în cenușă ce-a fost spulberată de vânt; a scos din nimic o armată nenumărată, îmbrăcată în zale de bronz și înarmată cu lănci de șapte stânjeni – am aruncat asupra ei o oaste la fel de numeroasă, compusă din giganți înarmați cu topoare mari cât o căruță, care au măcelărit fără osteneală armata vrăjitorului; a încercat să aducă uragane și cutremure, să întunece ziua, ascunzând lumina soarelui – am contracarat de îndată orice inițiativă a sa.

Și, după ce m-am plictisit de joaca aceea de-a pisica și șoarecele, am aruncat asupra lui un blestem care i-a înlemnit mâinile și gura, împiedicându-l astfel să-și mai folosească arta.

Atunci – doar atunci – m-am apropiat de el și, fără să descalec

de pe armăsarul meu de rasă, am scos sabia din teacă și i-am zburat capul de pe umeri.

Și așa s-a terminat cu vrăjitorul și cu încercarea sa de a cuceri pământurile noastre. Pacea a revenit, iar oamenii, ca niște câini bătuți, au început să-și lângă rănile.

Încetul cu încetul, durerile s-au potolit, viața și-a continuat cursul, lumea a început din nou să construiască, să cultive, să se bucure de viață, să întemeieze familii și să aibă copii…

Încercam să fiu tot timpul ocupat, ca să nu am timp să mă gândesc la ceea ce pierdusem și nu aveam să mai recapăt niciodată.

Și mi-a trecut prin minte că, dacă un vrăjitor mărunt și fără o cunoaștere aprofundată a artei putuse să devină atât de periculos, atunci unul cu adevărat priceput ar putea să ne pună călcâiul pe grumaz fără nicio greutate.

Am încercat să-i găsesc pe acei profesori ai mei care studiaseră științele ascunse, dar am descoperit că timpul și epidemia îi ștersese pe toți din lumea celor vii. M-am străduit să descopăr în țări îndepărtate maeștri care să mă ajute să mă împotrivesc vreunui cuceritor școlit în ale magiei. N-am găsit niciunul demn de încredere.

Atunci am început să studiez eu însumi tomurile găsite în biblioteca alcătuită de părintele meu.

Încetul cu încetul, puterile mele au devenit tot mai mari, iar priceperea și cunoștințele mele le-au depășit pe cele ale vechilor maeștri.

Am căutat și alte tomuri, am discutat cu învățați din alte țări, am făcut eu însumi experiențe pe care nu îndrăznise nimeni să le facă.

Și am descoperit taine neștiute de nimeni altul.

Iar odată cu știința am căpătat ambiții pe care nu le avusesem. Pentru că știam, pentru că puteam să fac lucruri la care nu se gândise nimeni. Aveam să aduc oamenilor vremurile de aur ale fericirii și împlinirii.

Am început prin a alcătui o armată invincibilă, alcătuită din voluntari care-mi erau credincioși. Îi numeam „capete-de-berbec”, pentru că purtau pe cap coifuri masive de bronz, împodobite cu coarne mari, răsucite precum cele de berbec. Soldații mei atacau în formație strânsă, alergând cu capetele plecate – protejați de armuri de bronz și de vrăjile mele – spre

inamic, izbind cu coarnele în scuturi și armuri și doborând totul în calea lor.

Am mai alcătuit un corp de administratori cinstiți și devotați statului… apoi am început să cuceresc statele din jurul regatului meu, impunând legile gândite de mine.

Continuam să studiez arta magiei, pentru că descoperisem undeva, într-un tom găsit întâmplător în ruinele unui palat ce fusese jefuit cu mulți ani în urmă, că exista o soluție pentru obținerea nemuririi.

Am căutat să găsesc confirmarea celor din tomul unic, am cerut părerea unor mari învățați și am studiat inscripțiile din ruine provenind din vremuri imemoriale.

Iar concluzia a fost una singură: da, în volumul acela unic se spunea adevărul.

Exista o metodă de a deveni nemuritor, adică de a reveni în lumea celor vii după ce ai pătruns dincolo de hotarul dintre lumi.

Pentru asta trebuia să îndeplinești o mulțime de lucruri și, mai ales, trebuia să ai răbdare.

Însă, din moment ce știam cum să mă întorc din lumea morților, nu mă grăbeam în niciun fel să mă duc spre ea. Așa că, din clipa în care am aflat ceea ce mă interesa, mi-am dedicat toată energia întăririi statului pe care-l construisem.

Am fost, după toate criteriile omenești, un rege bun, care merita să rămână în amintirea urmașilor. Iar atunci când a venit momentul să părăsesc lumea aceasta, am făcut tot ce era necesar întoarcerii mele. Și acum voi îmi spuneți că nimeni nu-mi mai știe numele, că nimeni n-a auzit de regatul meu și de capitala sa… Și atunci, vă întreb cu mâhnire dacă a meritat să mă întorc din lumea de apoi…

— A meritat, Maria Ta, spuse o voce calmă. Noi știm cine ești și te-am așteptat răbdători.

Regele reînviat întoarse capul către locul din care venise glasul. Odată cu el se întoarseră și meșteșugarii aflați sub vraja lui.

Sub lumina puternică a lunii se vedea că locul de popas pregătit de Borovik și de meseriașii lui fusese înconjurat de vreo sută de indivizi înarmați până-n dinți, călare pe dromaderi negri ca miezul nopții.

Veșmintele lor largi, de culoare albastră, precum și turbanele înfășurate în jurul creștetului și care le acopereau partea

inferioară a feței, arătau că bărbații aceia făceau parte din tribul barobarilor.

Meșteșugarii încremeniră de spaimă, dar teama li se împuțină când văzură că barobarul care vorbise sărise de pe cămilă și-și descoperise fața, lăsându-l pe cel ce locuia în trupul sclavului mut să-i vadă trăsăturile.

De undeva, din interiorul lui Tarabilius, o voce exclamă surprinsă:

— Kaduteh! Prin ce minune ai supraviețuit?

— Maria Ta, eu sunt al o sută șaptezeci și treilea purtător al acestui nume, urmaș peste ani al nevrednicului tău slujitor din timpul vieții tale. Noi nu te-am uitat și am știut că o să te întorci. Avem totul pregătit pentru întoarcerea ta deplină și pentru refacerea puterilor Mariei Tale. Ți-am auzit chemarea și ne-am grăbit să-ți răspundem.

5

Taravik se odihnise cât se odihnise, apoi se plictisise să lenevească. Un bărbat trebuia să-și câștige pâinea cu sudoarea frunții și să stea cât mai puțin acasă. Așa că ieși în oraș, să vadă care mai e mersul lumii și să caute ceva de lucru. Nu pentru că ar fi avut nevoie de câștig – banii pe care-i avea la Morbik îi ajungeau ca să trăiască bine un timp îndelungat – ci pentru că nu putea sta locului. Și simțea nevoia să fie în centrul atenției, să fie apreciat și lăudat, așa cum se întâmpla când ducea la capăt vreo misiune periculoasă.

Se duse direct în bazar, la negustorii pentru care lucrase până atunci. Negustori de parfumuri și de pietre prețioase.

— Bravo, Taravik, îi spuse Bornilik, unul dintre clienții săi obișnuiți. Ai fost singurul care ai apărat onoarea orașului. Nici nu mă așteptam la altceva din partea ta. Bravo!

— Ai ceva pentru mine? îl întrebă Taravik, măgulit.

— Deocamdată n-am nimic. Știi, latganii au organizat curse regulate, în fiecare zi se duc în alt oraș…

— Am auzit…

— Și e mai ieftin să-mi trimit pachetele prin intermediul lor. Și ajung mai iute. Și mai sigur. Nu știu dacă ai aflat, dar niște golani din Palakinta au încercat să jefuiască barca…

— Bănuiesc că-și blestemă și acum ideea, mormăi Taravik.

— He, he, se hlizi Bornilik, sunt convins! Uite ce vreau să-ți

spun: Iatganii au pus mâna pe curieratul către orașele principale. Nici măcar tu nu poți să le faci concurență. Dar mai sunt și alte orașe, mai apar și situații de urgență când nu poți să aștepți o săptămână, până când șalupa o să plece într-o anumită direcție, ca să-ți trimiți pachetul unde ai trebuință... Așa că eu zic să ai răbdare, că o să se găsească și pentru tine o bucată de pâine...

Cam același lucru îi spuseseră și alți mușterii.

Taravik nu putea să facă altceva decât să le mulțumească pentru bunăvoință și să-i asigure că va fi întotdeauna gata să plece în cursă, în timp ce-i înjura copios în gând.

Își aminti că Morbik îi pomenise de un drum lung și bine plătit. Se duse la bancher, care îl primi în timp ce număra fișicuri cu monede, ca de obicei.

— Da, afacerea e valabilă, dar ți-am spus că mai ai de așteptat, mormăi Morbik, în timp ce muta bani zăngănitori dintr-o pungă în alta. Când o să vină timpul, poți să fii sigur că o să te anunț. Ai încredere în mine, dacă nu era o chestie sigură, nici nu-ți pomeneam de ea.

Și-i făcu semn să-l lase în pace, că avea treabă.

Pe Taravik îl copleșise oboseala după atâta umblet zadarnic, îl năpădise amărăciunea văzând cât conta că-și riscase viața de nenumărate ori pentru clienții săi, pe care, în naivitatea sa, îi considerase mai degrabă prieteni decât mușterii. Recunoștință, amiciție – vorbe goale în lumea afacerilor, își spuse el, simțind un gust de fiere în gură, pe care nu putea să-l scuipe, oricât de mult se străduia.

Intră într-o cârciumă, cu gândul să-și clătească gura cu un vin dulce și aromat.

Prăvălia era plină, ca de obicei, iar printre clienți se aflau o mulțime de cunoscuți, care-l primiră cu bucurie și-l poftiră să se așeze la masa lor.

— Trăiască Taravik, cel mai priceput curier din lume! strigă Gondimirk, meșter olar în timpul liber și bețiv de soi în rest (care moștenise un atelier ce funcționa mai bine când nu dădea el pe acolo, așa că familia îi oferise o sumă frumoasă, plătibilă zilnic, ca să vină cât mai rar pe la atelier); evident, Gondimirk era deja beat, dar avea o beție veselă și generoasă, așa că hangiii îl primeau cu bucurie. Vino, dragul meu Taravik, să bei un pahar cu noi!

Taravik rânji, văzând amabilitatea sinceră a lui Gondimirk; se lăsă să cadă pe un scaun – care trosni din toate încheieturile sub greutatea sa – apoi sorbi o gură de vin. Însă, într-un mod ciudat, vinul i se păru acru și, în același timp, amar, de parcă ar fi fost un amestec de oțet cu pelin. Înghiți lichidul cu greu, apoi lăsă bărdaca pe masă.

Să fi fost o glumă proastă?

Trase cu coada ochiului la cei din jur – nimic suspect, comesenii își vedeau de băutura lor și de poveștile pe care le începuseră înainte de sosirea sa. Gondimirk bea de zor și nu-l mai băgă în seamă, lovit pentru moment de o melancolie blegoasă...

Decise să mai aștepte un pic, apoi să comande altă stacană, cu alt soi de vin. Poate că acela o să aibă un gust mai plăcut... Până atunci, trase cu urechea la ce pălăvrăgeau cei din jur.

— Balamik se hotărâse să-și verifice afacerile din Parameea doar ca să fugă o zi de acasă, explica un individ gras și chel. Se certase cu nevastă-sa – o știți cu toții pe Angaleea, așa că înțelegeți cum stau lucrurile...

— Cu Angaleea nu te cerți, îl corectă un tip slab, cu părul cărunt. Ea se ceartă cu tine. Ea se ceartă cu toată lumea. Se zice că a încercat să se certe și cu zeii, iar Khator cel negru a lăsat-o să-și termine tirada, apoi i-a înlemnit limba...

— Aha, se vârî în vorbă un bărbat roșcat, cu barbă, dar fără mustață. De atunci a apărut expresia „limbă de lemn”...

Hohotiră cu toții un timp, apoi slăbănogul continuă:

— Vezi că știi? Oricum, Angaleea s-a tăvălit pe jos, cerând îndurare prin mugete ininteligibile. A fost atât de caraghioasă, încât statuia zeului s-a zguduit de râs, iar Khator a iertat-o. N-a fost nevoie să-i spună ce-o să pățească dacă mai îndrăznește încă o dată să fie obraznică. Oricum, din ziua aia a fost de două ori mai certăreață cu oamenii. Așa că îl înțeleg pe Balamik.

— Fiți convinși, își continuă explicațiile individul cel gras, că știu din sursă sigură că Balamik nu intenționa să-și verifice afacerile cu adevărat. Le controlase cu vreo șase luni în urmă, când fusese în Parameea cu treburi serioase, iar de prăvăliile lui de acolo se ocupa fiul răposatului său frate, pe care-l considera om de încredere.

— Despre chestia asta cu oamenii de încredere pot să vă spun niște povești de să vi se zburlească părul pe cap, mormăi

Gondimirk, lăsând pentru o clipă stacana pe masă.

Dar, după ce se gândi câteva secunde, ajunse probabil la concluzia că stacana era mai interesantă decât povestea, pentru că trase o dușcă zdravănă și uită complet că intenționase să istorisească ceva.

Spre lauda mesenilor, trebuie să recunoaștem că știau cine plătea băutura, așa că se întrerupseseră din pălăvrăgit ca să asculte ce avea de spus cel ce le era gazdă. Dar, văzând că lui Gondimirk îi trecuse pofta de povestit, își reluară conversația din punctul în care fusese întreruptă.

— A tulit-o de acasă în zori (considerând că merită să se trezească înainte să se lumineze de-a binelea, în schimbul unei zile fără Angaleea) și s-a urcat primul în șalupa latganilor, ca să fie sigur că are locul rezervat, spuse plin de sine grăsanul cel chel. Și a stat liniștit la taclale, în timp ce corăbioara plutea pe deasupra deșertului, iar când lumea se pregătea să se așeze la masă, pentru gustarea de dinainte de prânz, au ajuns cu bine în Parameea. Așa că Balamik a fugit iute spre locuința nepotului său, să-l prindă la masă, pentru că aerul rece al deșertului îi făcuse o foame de nedescris…

— Las-o mai moale cu născocirile, se rățoi slăbănogul. Care aer rece al deșertului? De cum răsare soarele, aerul din pustiu e fierbinte ca acela dintr-un atelier de sticlărie. Noaptea, da, e rece de-ți îngheață măduva în oase. Cât despre Balamik fugind să prindă lumea la masă, asta-i o născocire, individul ciugulește două fărâmituri de pâine pe zi și un pahar cu lapte. L-am auzit eu cu urechile mele spunând că ar fi fericit dacă n-ar fi obligat să mănânce…

— Și tu ce sari așa, de parcă te-a mușcat un câine de buci? se vârî în vorbă și roșcatul. Scamarik povestește frumos, e o adevărată plăcere să-l asculți, ce dacă înflorește și el lucrurile un piculeț? Spune mai departe, Scamarik, nu te lua după prostul ăsta.

— Pe cine faci prost? răcni slăbănogul, ridicându-se în picioare.

— Pe tine, îi răspunse calm roșcovanul și-i trânti un pumn în gură, de-l făcu să cadă lat pe podea.

Cârciumarul veni imediat, îl ridică de pe jos și-l așeză pe scaun, cu capul pe masă. În același timp, două slujnice umplură toate bărdacele de la masă, fie cu vin, fie cu bere, după voia

mesenilor. Taravik profită de ocazie și-și schimbă bărdaca. Ceru niște bere. În ciuda faptului că toți ceilalți sorbeau cu poftă și lăudau băutura, lui nu-i plăcu cu niciun chip.

După ce-și goliră stacanele, iar servitoarele se grăbiră să le umple din nou, mesenilor li se făcu iarăși chef de povești, așa că roșcovanul fu aprobat de toți ceilalți când zise:

— Scamarik, dragule, spune-ne cum s-a terminat povestea lui Balamik. Deci a ajuns în Parameea și a fugit să-l prindă pe nepotul lui la masă…

— Da, își aminti grăsanul, chiar aici ajunsesem. Numai că în timp ce intra pe ușă, lui Balamik i-a venit chef să se țină de șotii, așa că a trântit ușa de perete și a răcnit în gura mare: „Control inopinat! Credeai că scapi, nenorocitule?” Nepotul lui, când l-a văzut și l-a auzit, a dat ochii peste cap și a căzut lat, iar nevastă-sa și fiul lui cel mai mare (care își ajuta părintele în afaceri) s-au prăbușit cu fruntea pe podea și au început să se tânguie: „Iartă-ne, unchiule, dăm totul înapoi, cu dobândă! Am fost niște tâmpiți și am crezut că n-o să ne prinzi niciodată!” Balamik a stat până spre seară, când șalupa a pornit spre casă, și a verificat totul. A făcut ordine în afaceri, și-a recuperat paguba, le-a tras o chelfăneală zdravănă vinovaților…

— Păi ziceai că nepotu-său căzuse lat, se vârî în vorbă slăbănogul cel cârcotaș, care își revenise după pumnul primit.

— Căzuse, că leșinase de emoție, dar nu murise, că avea inima zdravănă, se grăbi să-i explice Scamarik (care se pare că era expert în explicații). Deci, cum vă spuneam, a făcut ordine, dar în timp ce pluteau spre casă, lui Balamik i-a venit o idee: dacă și alți nepoți profitau de faptul că unchiul lor se afla la distanță și-și făceau de cap? Așa că s-a gândit să profite de cursa de a doua zi a șalupei și să controleze ce se întâmpla cu afacerile lui și în alte părți. Plus că asta însemna încă o zi departe de Angaleea…

— Oameni buni, nu vă dați seama că șmecherul ăsta își bate joc de voi? se indignă slăbănogul. Scamarik face reclamă latganilor – o reclamă nerușinată!

— Și ce dacă? îi replică dezarmant Gondimirk. Știm cu toții că Scamarik face reclamă oricui îl plătește. Însă povestește atât de frumos, că ai impresia că e vorba de lucruri petrecute aievea…

— Povestea lui Balamik e adevărată, se apără Scamarik. L-am întâlnit aseară. Tocmai se întorsese din Alunta și era foarte

supărat. Nepoții lui profitaseră de sufletul lui bun și încercaseră să-l jefuiască. Dacă n-ar fi existat corabia latganilor, care să-l ducă iute până în orașele alea (în care ar fi ajuns doar după trei, patru zile de mers călare pe o cămilă, și numai în sezonul când merg caravanele într-acolo), n-ar fi aflat niciodată adevărul. Sigur că am înflorit un pic povestea, că așa se procedează când faci reclamă cuiva, dar n-am exagerat nimic.

De aici încolo, lucrurile o luară razna.

Slăbănogul cel scandalagiu spuse furios:

— Reclamă faci în târg și străinilor le spui povești pentru care ești plătit, nu spurci cu ele bucuria prietenilor!

Pe Scamarik îl mâncă limba și spuse ceva despre prieteni de conjunctură, care-și amintesc de tine doar când faci cinste.

— Ce-ai zis? mârâi amenințător slăbănogul.

— Ceea ce ai auzit foarte bine. Sau ai surzit pentru moment, așa cum faci când ți se amintește că ai de plătit vreo datorie?

Slăbănogul nu mai stătu pe gânduri și-i dădu cu stacana în cap. Vasul de lut se sparse imediat, iar Scamarik nu păți mare lucru, în afară că fu udat din belșug cu vin, spre amuzamentul celor din jur. Numai că slăbănogul nu a fost mulțumit de ceea ce pățise adversarul său, așa că înhăță de pe masă o altă stacană și-i dădu și cu asta în cap lui Scamarik. Grăsanul se prăbuși cu țeasta printre blide, în uralele privitorilor. Toți erau încântați de spectacol, cu excepția celui căruia îi aparținuse cea de-a doua bărdacă. Acesta era tocmai roșcovanul care-l trimisese în lumea viselor pe slăbănog, cu câteva minute mai devreme. Așa că individul își repetă isprava, pocnindu-l din nou în bot pe slăbănog. Numai că acesta nu căzu cu capul pe masă, ca prima oară, ci ateriză pe o masă vecină, răsturnând blide și ulcioare. Cei de la masa aceea – niște cămilari zdraveni și lipsiți de simțul umorului – tăbărâră în grup peste cei de la masa lui Taravik, bătând fără discriminare pe toată lumea.

La început, Taravik stătuse liniștit. Nu prea înțelegea de ce erau toți atât de certăreți și de puși pe scandal, dar când un cămilar zdravăn și negricios îl apucă de gât cu o mână, iar cu cealaltă îi sparse în creștet un ulcior cu bere, îl apucară năbădăile și începu să-i pocnească pe toți cei care îi stăteau în cale.

După un timp, furia i se mai potoli – efortul fizic îi făcuse bine, descătușându-i energiile negative care se strânseseră în el – și

se uită în jur. Jumătate dintre combatanți zăceau pe podea, scoși din circulație. Restul se împărțise în două tabere, după criterii nu prea clare. Oricum, cămilarii și o parte dintre clienți îi împinseseră într-un colț al cârciumii pe prietenii lui Taravik și pe ceilalți mușterii și se pregăteau de asaltul final. Spărseseră o masă grea, din scânduri groase, și-și făcuseră din bucăți un soi de bâte grele, tocmai bune de crăpat țeste cu ele.

Taravik își aminti că a doua lui meserie era cea de caftangiu contractual. Decise să nu-și facă meseria de rușine și năvăli asupra dușmanilor, făcând prăpăd în rândurile lor. Lucra metodic: un pumn în cap, un șut în boașe, iar adversarul cădea lat, lăsând loc unei alte victime.

După un timp, decise că distracția devenise cam monotonă și se hotărî să plece. Îl văzu în colț pe Gondimirk – cherchelit și râzând de unul singur – care nu părea să fie conștient de pericolul care-l amenința.

Își spuse că era bine să-l ia cu el și să-l scoată la plimbare.

Următoarele zece minute au fost neclare pentru toată lumea: un vârtej de lovituri, de urlete fioroase, de văicăreli îndurerate și de îndemnuri la luptă, adică un zgomot asurzitor care îți nimicea puterea de judecată.

Taravik își spuse că era mai bine să nu gândească, pentru că așa ceva era imposibil în balamucul ăla. N-a fost nevoie să se străduiască prea mult – oricum chestia cu gânditul era obositoare – și se repezi apoi în vâltoare, împărțind lovituri în dreapta și-n stânga, încasând și el o grămadă de pumni în cap și o mulțime de lovituri de ciomag în spinare. Dar, în cele din urmă, reuși să ajungă la Gondimirk, îl înhăță de brâu și-l trase după sine spre ușa cârciumii.

Surprinzător, dar tentativa sa de evadare a fost încununată de succes, pentru că fusese singurul căruia îi trecuse prin minte să părăsească încăperea – ceilalți erau prea încântați de bătaie ca să plece atât de devreme.

Odată ajunși în stradă, Gondimirk păru că se trezește și că redevine lucid. Se uită la el și-i spuse cu o voce destul de inteligibilă:

— Să ai încredere în viitor. Totul o să fie bine. Eu beau și ascult. Toți cred că nu înțeleg nimic. Ba înțeleg mai multe decât îmi doresc să înțeleg. Hai să bem ceva, că mi s-a uscat gura și mi s-a limpezit mintea. Și până nu mă zăpăcesc la loc, o să-ți

spun ceva.

Lui Taravik nu-i ardea să asculte sfaturile unui bețiv, dar nici nu se îndura să-l părăsească pe tip în mijlocul străzii. Îl conduse la un birt liniștit, se așezară la o masă, comandă câte o stacană cu vin – însoțitorul său era cunoscut de toți cârciumarii, așa că birtașul se grăbi să vină să-l servească personal – apoi trimise un băiat acasă la Gondimirk, ca să vină cineva, să-l ia și să-l ducă la culcare.

Până să sosească ucenicii din atelierul de olărie ca să-și preia meșterul, Gondimirk sorbi din vin – sorbi și Taravik și descoperi că băutura era gustoasă și aromată, așa că se întrebă dacă nu cumva împărțitul de pumni în dreapta și-n stânga avea vreo legătură cu faptul că-i dispăruse amăreală din gâtlej. Gondimirk se uită la Taravik cu o privire ce începuse să se tulbure, apoi începu să vorbească:

— Acum lucrurile par limpezi. Toți se grăbesc să-și trimită pachetele cu mărfuri cu șalupa latganilor. Toți știu că negustorul Bubulik a trimis un pachet în Casareea, să zicem. Toți știu, în același timp, că negustorul Bubulik vinde opale. Deci pachetul trimis în Casareea nu poate conține decât opale. Asta nu poate să însemne decât un singur lucru: cineva din Casareea vrea să cumpere opale. Păi cine ar vrea să cumpere o cantitate mare de opale? În Casareea nu-i decât un singur client serios: bijuterierul Morgantik, care creează chestii complicate și minunate, pe care le vinde regilor din sud, pentru sume imense… Deci orice negustor serios care are opale de vânzare ar trebui să profite de informație și să încerce să-și vândă marfa lui Morgantik, eventual cu un preț mai mic decât cel cerut de Bubulik. Tot ce ți-am spus e o chestie ipotetică, sunt convins că m-ai priceput. Deci: dacă Bubulik vrea să-i vândă opale lui Morgantik fără să afle concurența, n-o să-și trimită pachetul cu latganii, ci printr-un curier care o să plece noaptea, pe furiș. Iarăși deci: dacă concurența află că Bubulik și-a trimis opalele în Casareea, n-o să aștepte o săptămână, până la următoarea cursă a șalupei, ci o să trimită mărfurile în aceeași zi, printr-un curier curajos…

— Adică, spui tu, trebuie să am răbdare, că o să am de lucru din belșug? întrebă neîncrezător Taravik.

— Exact, numai că viitorii tăi clienți nu s-au lămurit încă de faptul că au nevoie de tine, dar n-o să dureze prea mult până să se lămurească, apucă să spună Gondimirk, înainte să soarbă din

vin.

Pentru că, după ce bău, privirea i se încețoșă, iar Taravik nu mai reuși să scoată de la el vreo vorbă inteligibilă. Noroc că imediat după aceea apărură ucenicii olari – tipi solizi și binevoitori – care își luară șeful pe sus și-l duseră acasă.

Taravik își termină vinul și plecă, după ce birtașul îi spuse că băutura fusese trecută pe numele lui Gondimirk, care avea cont deschis la el și plătea doar o dată pe lună.

Doar ca să se convingă – și numai de aceea – Taravik intră în mai multe cârciumi și bău câte o stacană zdravănă (uneori chiar două) de vin, ca să fie sigur că scăpase de amăreala din beregată. Nu-i era prea clar din ce motiv regăsise gustul plăcut al băuturii – dacă bătaia avusese vreun merit sau dacă spusele lui Gondimirk îi redaseră speranța în viitor și-l făcuseră să uite de amărăciunea dezamăgirii (dacă se gândea bine, parcă gustase din vin înainte să înceapă Gondimirk să vorbească, deci tot treaba cu bătaia fusese cea folositoare), dar nu-i păsa prea mult de cauză, ci se bucura de efect (temându-se, în același timp, că amăreală ar fi putut reveni).

Și tot așa, mergând din cârciumă în cârciumă, găsind pretutindeni un prieten cu care să schimbe o vorbă și gustând băuturile, se pomeni că ajunse în târgul de lângă zidurile cetății, cel din care îi cumpărase Marieței flori și zorzoane.

Îl cuprinse așa, un soi de amețeală plăcută, amintindu-și cât de încântată fusese femeia de gestul său și-și aminti și de spusele ei, care declanșaseră toată alergătura… „să-mi cumperi un ineluș oarecare, poate să fie de bronz”… și-și zise că nu-l dădeau banii afară din casă, dar nici atât de sărman nu ajunsese, încât să nu-și poată satisface un capriciu.

Se uită pe tarabele cu flecuștețe ieftine și găsi repede ceea ce căuta: un inel de bronz, cu o floare de aramă, împodobită cu bucăți de sticlă colorată. Se vedea că nu costa mult, dar avea o oarecare frumusețe naivă și sinceră, în ieftinătatea sa. Îl cumpără fără să stea pe gânduri și fără să se tocmească, lucru care nu-i stătea în obicei. Cumpără și o basma multicoloră, înveli inelul în ea și se duse liniștit acasă, fără să se mai oprească prin cârciumi.

Marieța tocmai se întorsese de la muncă, istovită, dar îi zâmbi, bucurându-se că-l revedea.

Atunci Taravik îi întinse darul, fără să scoată o vorbă.

Marieța luă surprinsă basmaua, își dădu seama că-i învelit ceva în ea, o despături cu grijă și găsi inelul. Începu să chicotească, de parcă ar fi fost o fetiță, apoi scăpă o lacrimă… după care se uită la el zâmbind ciudat și spuse cu un ton și mai ciudat:

— Mare măgar ești, măi Taravik, dar ai un suflet tare mare și de aia te iubesc…

După care își puse inelul în deget și-l răsuci în diferite feluri, admirându-l din toate direcțiile, de parcă ar fi fost împodobit cu nestemate adevărate.

— Ei bine, zise ea în cele din urmă, acum pot și eu să mă duc la slujbă cu un inel pe deget, că n-am îndrăznit să-l arăt cuiva pe celălalt…

— De ce? se miră Taravik. L-am câștigat în cel mai cinstit mod cu putință și ți l-am dăruit din tot sufletul.

— Adică acum e al meu, indiferent al cui o fi fost înainte?

— Da, o asigură Taravik.

— Și pot să fac ce vreau cu el?

— Păi dacă ți l-am dat ție, înseamnă că-i al tău, spuse Taravik, nedumerit. Dar credeam că-ți place…

— Sigur că îmi place, tăntălăule. Numai că nu pot să umblu cu el pe stradă sau să servesc la mese, în cârciumă, pentru că e inel de oameni bogați, care – cum să-ți explic – cere să se asorteze cu niște haine, cu o coafură, cu… nu știu cum să-i spun…

— Cu o anumită atitudine, o ajută Taravik, care mai reținuse și el câte ceva din prelegerile lui Kostik.

— Exact. În plus, mi-e frică să-l las aici, în camera asta de han, unde poate să între oricine…

— Păi… am putea să-l lăsăm în grija lui Morbik, își dădu Taravik cu părerea. Dar atunci nu prea ar mai fi al tău, dacă trebuie să-l vizitezi pe Morbik de fiecare dată când vrei să vezi inelul…

— Adică ai înțeles ce vreau să spun? Inelul ăsta nou e mult mai potrivit pentru mine, o să-l iau mâine la slujbă și or să moară toate fetele de invidie…

— Și cu celălalt ce-o să faci?

— Am o idee, dar o să te anunț după ce o să mă mai gândesc. Oricum, nu-i treaba ta. Ai zis că-i al meu și că pot să fac ce vreau cu el…

— Ai dreptate, cintezica mea. Nu-i treaba mea. Poți să faci ce vrei cu el.

A doua zi, după ce se trezi și descoperi că era singur – Marieța plecase deja la slujbă – Taravik se gândi la cele ce i se întâmplaseră cu o zi în urmă și ajunse la concluzia că nu avea rost să caute de lucru în calitate de curier (dacă se lua după spusele lui Gondimirk, trebuia să mai aștepte). Pe de altă parte, își aminti cât de bine se simțise după ce împărțise scatoalce în dreapta și-n stânga – și cum îi dispăruse amăreala din beregată după aceea – așa că își propuse să-și folosească talentul de caftangiu.

Se duse în piața centrală, se așeză într-un loc potrivit, la umbra unei arcade, și atârnă deasupra sa o tăbliță veche, pe care o păstrase întotdeauna printre lucrurile sale, indiferent de orașul în care îl aruncaseră talazurile sorții. Pe ea scria, cu litere mari, stacojii, ca să fie vizibile de departe:

CAFTANGIU CONTRACTUAL CALIFICAT
PLATA ÎN FUNCȚIE
DE DIFICULTATEA MISIUNII.

Se rezemă de arcadă și așteptă.

În piață era vânzoleală, oamenii umblau de colo-colo, cu treburi, dar aproape toți zăboveau câteva clipe, ca să citească ce scria pe tăbliță.

Unii chicoteau, dar cu grijă, să nu se supere individul cel zdravăn care stătea tolănit sub inscripție, alții deveneau brusc gânditori și păreau că-și fac socoteli complicate în timp ce mergeau mai departe încetișor...

— Maestre, șopti unul, aplecându-se spre Taravik, putem aranja ceva pentru ziua lui Morokan?

Adică peste trei zile, își spuse Taravik. Se ridică în capul oaselor și răspunse, tot în șoaptă:

— Sigur că putem. Despre ce-i vorba?

— Un derbedeu care vine noaptea și-i cântă sub fereastră chestii de amor cumnată-mii. Nu mă deranjează că-i face curte – e treaba lui și a ei – dar face o gălăgie de nu pot să închid ochii. Și cântă din trei în trei nopți, de mă apucă disperarea...

— Se vede că ești nedormit, că ești tras la față, îl compătimi Taravik. Sunt gata să te ajut. Păi o să ne întâlnim în ziua lui

Morokan, când se înserează, chiar în locul ăsta. De acord?

— E perfect. Să plătesc un avans, ceva?

— Nu-i nevoie! Suntem oameni de onoare, îl liniști Taravik.

— Și costul? întrebă viitorul client, puțin îngrijorat.

— Păi dacă o să fie singur, douăzeci de bănuți. Dacă o să aibă și însoțitori, câte zece bănuți în plus de persoană, spuse Taravik și, în clipa următoare, se temu că fusese prea lacom.

Dar individul rânji încântat și-l asigură că o să plătească bucuros, după ce o să scape de curtezanul cel gălăgios.

Și tot așa, oamenii treceau, citeau anunțul, se gândeau că ar putea să aibă și ei nevoie de un bătăuș, puneau întrebări, se interesau de tarife… și, în general, spuneau că vor să se mai gândească… dar nimeni nu făcea o comandă clară, cu banii jos.

La un moment dat, un individ între două vârste se opri în fața lui Taravik, trăgându-l după el pe unul ceva mai tânăr:

— Vezi că nu mint? Uită-te bine la el, ca să știi cine o să te cotonogească dacă nu-mi plătești datoria!

Grozav, își spuse Taravik, oamenii găsiseră deja o cale să se folosească de el fără să plătească nimic…

— Ești liber, meștere?

— Da, sunt, răspunse Taravik, uitându-se după cel care îi vorbise.

Vocea fusese ciudată, subțire, ca de copil…

Chiar era o voce de copil, pentru că în fața sa stătea un băiat de vreo zece ani, un băiat dolofan, dar bine îmbrăcat. Un copil de om avut.

Taravik îi făcu semn să se așeze lângă el, iar după ce puștiul se supuse, îl întrebă, încercând să rămână serios:

— Ai vreo comandă pentru mine?

— Da, îi răspunse băiatul. Vreau să-i tragi o bătaie zdravănă lui Murmurik. Pot să plătesc. Am bani și o să fac rost de mai mulți, dacă e nevoie.

— Și cine-i acest Murmurik, pentru care ești gata să-ți cheltui averea? se hlizi Taravik.

— E un coleg de școală. E mai mare decât toți copiii din clasă și ne bate pe toți, după cum are chef. Ne ia banii, mâncarea și lucrurile care îi plac.

— Și de ce nu-i spuneți învățătorului?

— I-am spus o dată, iar învățătorul l-a pedepsit. Iar după aia, Murmurik ne-a bătut rău de tot și ne-a amenințat că ne omoară,

dacă-l mai pârâm din nou…

— Nu te-ai plâns tatălui tău?

— Ba da, dar m-a sfătuit să mă descurc singur, pentru că, a zis el, „o să vină un moment în viață când n-o să mai pot să te ajut”. Așa că am luat în continuare bătaie, până am auzit pe cineva povestind de anunțul tău.

Și băiatul vârî mâna în buzunar, scoase câteva monede și i le puse în palmă lui Taravik.

— Uite cinci bănuți avans, mâine pe la prânz trec pe aici și-ți mai dau încă cinci. Te rog doar să-l snopești pe Murmurik în după-amiaza asta.

— Bine, spuse Taravik, încântat că totuși câștigase ceva bani pe ziua aceea.

Nu-și făcea iluzii că puștiul o să-i aducă a doua zi și restul, dar i se părea că făcuse o afacere bună. Așa că întrebă:

— Și unde pot să-l găsesc pe acest înspăimântător Murmurik?

— Își pierde vremea lenevind în fața cârciumii de după colț, îi răspunse băiatul (care, remarcă abia acum Taravik, nu-și spusese numele). O să-l recunoști ușor, e un tip înalt, roșcovan și plin de pistrui.

Apoi se ridică, îl salută demn, dând din cap, după care plecă. Un viitor stâlp al societății, își spuse Taravik.

Se ridică și el, își desprinse tăblița de pe perete, o puse în traista care-i atârna de umăr și se duse după colțul străzii. Văzu de departe firma cârciumii (un catâr zâmbitor, cu o ulcică în copita din față) și pe trotuar, la umbră, vreo doi, trei derbedei, care stăteau la taclale. Probabil că făceau diferite comisioane pentru clienți sau îi jefuiau pe cei care se îmbătaseră… Oricum, puștii aveau mutre de indivizi care nu aveau să moară de bătrânețe. Unul dintre ei, un găligan solid pentru vârsta lui, cu păr roșcat și cu pielea acoperită de pistrui, părea să fie Murmurik. Merita să-i tragă o bătaie doar pentru că avea mutra antipatică pe care o avea, își spuse Taravik, apoi se întrebă: Taravik, dragule, chiar atât de rău ai ajuns, să bați un copil care-i mult mai slab decât tine? Mai bine intră în cârciumă și bea o bere… Da, da, du-te în cârciumă și cheltuiește banii pe care tocmai i-ai primit de la un alt copil, unul care-i bătut de derbedeul ăsta de care îți e milă…

Se gândi și se tot gândi, în timp ce soarele îl izbea puternic în creștet, și până la urmă ajunse la concluzia că nu era în stare să

bată un copil. Dar, ca să-și merite banii, trebuia să-l sperie pe derbedeu atât de tare, încât să-i lase clientul în pace.

Bucuros că găsise o soluție, se duse cu pas vioi spre derbedeii tolăniți pe trotuar și întrebă:

— Care dintre voi e Murmurik?

— Eu sunt, jupâne, răspunse serviabil puștiul cel roșcovan și se ridică iute. Ce dorință are Maria Ta? Vreo fată nurlie, niște prafuri pentru visat, o licoare care să te transforme în armăsar cât ai bate din palme?

— N-am nevoie de așa ceva, îi răspunse cu superioritate Taravik. Vreau doar să-i lași în pace pe colegii tăi de școală. Dacă te mai atingi de vreunul, o să-ți rup urechile!

— O să-i rupi urechile lu' mă-ta! îi ripostă imediat golanul, iar expresia de slugărnicie dispăru de pe mutra lui, fiind înlocuită de una de obrăznicie agresivă. Șterge-o de aici, boșorogule, până nu-l chem pe frate-meu mai mare, de o să te cotonogească până n-o să mai știi cum te cheamă!

Taravik începu să întrevadă o soluție, încât să-și merite banii, dar să nu se înjosească bătând un copil.

— Vrei să spui că ai un frate mai mare?

— Am trei frați, nenorocitule! Oricare dintre ei te bate, chiar și cu o singură mână! Dispari din locul ăsta cât mai poți să mergi pe picioarele tale. Număr până la trei și dacă mai ești aici când am terminat de numărat, o să-mi chem frații!

— Adică vrei să spui că știi să numeri până la trei? se minună Taravik. N-aș fi crezut!

Puștiul înjură, scuipă la picioarele lui Taravik și intră în cârciumă.

După câteva secunde, din local ieșiră doi indivizi mătăhăloși, care aveau în comun cu puștiul care le mergea alături doar mutrele vulgare și părul roșu.

— Ăsta e! spuse băiatul, arătându-l cu degetul. M-a înjurat de mamă și a vrut să mă bată!

Cei doi nu pierdură vremea, nu puseră nicio clipă sub semnul întrebării spusele derbedeului, se repeziră pur și simplu asupra lui Taravik, de parcă ar fi fost dornici să-l dea gata cât mai iute și să se întoarcă la băutură.

Taravik nu se sperie. Mai văzuse din ăștia. Da, erau uriași, dar în masivitatea lor predomina grăsimea, nu mușchii. Și era clar că nu avuseseră niciodată de-a face cu luptători periculoși. Erau,

ca și fratele lor mai mic, niște derbedei obișnuiți să-i terorizeze pe cei lipsiți de apărare.

Așa că făcu un pas într-o parte, se feri de primul dintre ei și-i trase celui de-al doilea un pumn în gură. Individul se împletici și se lăsă într-un genunchi.

Taravik se întoarse spre celălalt frate. Acesta își terminase saltul într-un zid, dar se ridicase repede din praful străzii și se năpusti din nou asupra lui Taravik, înjurând spurcat.

Caftangiul contractual se lămurise cu ce fel de luptători avea de-a face. Nu știau să se bată, nu aveau nici viteză, nici îndemânare, se bizuiau doar pe masivitatea lor. Erau în stare să încaseze o sumedenie de lovituri, doar ca să se apropie de tine și să te dărâme și să te strivească sub greutatea lor...

Taravik era solid și părea greoi, dar, în realitate, alergătura neîncetată prin deșert îl transformase într-o mașinărie ce reacționa iute, cu lovituri puternice. Și, ca profesionist, știa o grămadă de trucuri.

Aruncă o privire îndărăt și văzu exact ceea ce se aștepta: puștiul cel obraznic se furișase în spatele lui și se ghemuise, pentru ca Taravik să se împiedice de el și să se prăvale pe caldarâm, atunci când frații lui cei mătăhăloși aveau să se repeadă spre caftangiu.

Taravik se răsuci iute, îi trase puștiului un șut de-l aruncă la distanță de un stânjen, unde rămase lat, și se feri la timp de cei doi găligani.

Acum avea de-a face doar cu frații mai mari, așa că se păzea de atacurile indivizilor și-i pocnea fără încetare în bot.

Unul dintre frați păru că îndură mai greu loviturile neîncetate împărțite fără zgârcenie de Taravik și se rezemă de peretele cârciumii, pentru a-și recăpăta cât de cât forțele.

Taravik decise să dea dovadă de spirit sportiv și să-l lase să-și revină. Între timp, avea să se ocupe de celălalt frate, încercând să-i modeleze o figură mai simpatică.

În timp ce dădea lovituri cu grijă, ca să nu rămână fără niciun adversar până nu-și revenea cel ce se rezemase de zid, se pomeni cu o izbitură puternică în țeastă.

Cineva se furișase în spatele lui și-l pocnise cu un par în creștet!

Treaba asta nu-i dăunase prea mult, pentru că, după cum obișnuia să spună Kostik, era tare de cap, iar o lovitură în plus

sau în minus nu conta într-o încăierare.

Însă ideea loviturii mișelești, pe la spate, îl scoase din sărite într-un hal de nedescris.

Scoase un muget furios, de taur în călduri, se întoarse și-l văzu pe individul care ridicase toroipanul, gata să-i mai articuleze una în cap. Taravik se repezi la tip, îl înhăță de beregată cu mâna stângă și-l strânse numai un pic, cât să i se înmoaie încheieturile și să scape parul din mână.

Apoi, ținându-l în continuare pe individ de gât, se întoarse spre celălalt adversar.

Acesta, văzând că lucrurile se încurcaseră și că dușmanul lor părea că nu se sinchisise de lovituri de par în țeastă, scoase un cuțit lung și încovoiat, ca un iatagan.

În toată cariera lui de caftangiu, Taravik urâse două lucruri: loviturile mișelești pe la spate și folosirea – la fel de mișelească – a cuțitelor într-o luptă cu pumnii. Așa că furia i se dublă instantaneu și îl făcu să se miște atât de iute, încât tipul cu cuțitul nu află niciodată ce i se întâmplase.

Doar că, la un moment dat, țeasta tipului se izbea fără încetare de țeasta fratelui său, se izbea atât de tare și de zgomotos, încât preferă să leșine ca să nu mai fie conștient că i se întâmpla un lucru atât de rușinos. Și de înspăimântător. Și de dureros.

Când se lămuri că lovea între ele două cârpe fără cunoștință, ce-i atârnau moi în mâini, Taravik le aruncă în praful străzii, tocmai la timp ca să vadă că din cârciumă ieșea un al treilea vlăjgan. După mutra bovină și părul roșcat, părea a fi cel de-a treilea frate, care, după părerea sa, venise doar ca să asiste la sfârșitul distracției.

— Ești frate cu Murmurik? îl întrebă Taravik, ca să fie sigur cu cine avea de-a face.

— Sigur că sunt, răspunse țanțoș individul, apoi își văzu frații zăcând în praf și se albi la față.

Taravik făcu iute câțiva pași și îl înhăță de barbă, înainte să-i treacă prin minte să fugă.

— Nu da! îl imploră găliganul. Sunt nevinovat!

— Dacă ești frate cu Murmurik, nu poți să fii nevinovat, îl asigură cu bunăvoință Taravik.

Apoi, ținându-l în continuare de barbă, începu să-i care palme până când se plictisi și-i dădu un pumn în creștet, care-l cufundă

pe cel de-al treilea frate al lui Murmurik într-un somn dulce și odihnitor.

Își terminase treburile pe ziua aceea, așa că se hotărî să se ducă direct acasă.

Avea un ochi învinețit și un cucui – în locul în care fusese lovit cu parul – dar, în ansamblu, se simțea bine.

Îl neliniștea un lucru: nu fusese în stare să-și ducă la capăt misiunea. Într-un fel, era bucuros că nu-l bătuse pe Murmurik (nu puteai să consideri că un șut tras în autoapărare putea fi considerat ca agresiune asupra unui copil). Sigur, avusese parte din belșug de distracție… dar simțea că nu merita banii primiți de la băiatul cel dolofan.

Dacă puștiul revenea în piață, ca să-i dea restul de bani, așa cum făgăduise, avea să-i ceară scuze, avea să-i explice că nu putea să bată pe cineva mai slab decât el și avea să-i dea monedele înapoi.

Da, așa era cel mai bine!

Mulțumit că găsise o rezolvare cât de cât corectă a problemei, se opri doar ca să cumpere ceva de mâncare și urcă în încăperea lor, fără să mai treacă pe la cârciumă.

Marieța apăru abia după ce se întunecase. Era obosită, dar părea, într-un fel, emoționată și fericită. Și, oarecum, speriată.

— O să-ți povestesc mâine totul, îi zise ea. Altfel, s-ar putea să-mi meargă prost. Ai un pic de răbdare.

— Sigur, cintezica mea, o liniști el, deși murea de curiozitate (și, într-un fel bizar, simțea și ceea ce nu crezuse niciodată că putea să simtă: gelozie).

Mișcarea îi făcuse bine, ca de obicei, pentru că adormi înainte să apuce să se gândească prea mult la comportarea ciudată a femeii. Când se trezi, soarele se ridicase mult pe cer, iar Marieța plecase la muncă. Așa că se dichisi cât de cât, își luă tăblița și se duse în piață.

Locul lui de sub arcadă fusese ocupat de un cerșetor, unul orb și ciung, pe care Taravik l-ar fi lăsat în pace, dacă nu l-ar fi zărit cu câteva zile într-o cârciumă, având ambele mâini și părând că vede foarte bine.

Așa că mârâi către el:

— Locul ăsta e al meu. Sper că ai priceput ce vreau să spun.

Cerșetorul pricepu. Își strânse bulendrele și plecă în altă parte. Taravik își atârnă tăblița acolo unde fusese și cu o zi

înainte și se tolăni liniștit sub arcadă.

Oamenii treceau pe lângă el, aruncau o privire spre tăbliță, apoi spre ochiul lui învinețit și grăbeau pasul. Caftangiul contractual părea un individ periculos, cu care nu era bine să ai de-a face, cu excepția cazului când aveai nevoie de serviciile sale.

Taravik rămase tolănit acolo până pe la amiază. Nimeni nu-l întrebase nimic, nimeni nu-i ceruse să bată pe cineva...

Oftă resemnat. Nu avea ce-și reproșa. Încercase tot ce-i stătea în puteri.

Se pregăti să se ridice, ca să se întoarcă acasă.

Chiar în clipa aceea auzi un glas subțirel (subțirel, dar plin de demnitate):

— Bună ziua, jupâne!

Nu-i venea să creadă, dar puștiul se ținuse de cuvânt!

— O zi bună și ție, tinere domn.

— Iată cei cinci bănuți datorați, jupâne Taravik.

— Nu-mi datorezi nimic, dragul meu. Pentru că nu l-am bătut pe Murmurik. Nu știu ce-a fost în capul meu de am primit comanda, dar nu-i corect ca un vlăjgan ca mine să bată un copil, chiar dacă-i vorba de un copil rău.

— Jupâne Taravik, știu tot ce s-a întâmplat. Deci te rog să ai un pic de răbdare, ca să-ți explic. Azi-dimineață m-am dus, ca de obicei, la școală. Și pe cine întâlnesc în fața ușii? Pe înfiorătorul Murmurik! Când m-a văzut, a fugit până la colțul clădirii și m-a rugat să nu mă apropii de el. Era plin de vânătăi și de julituri, avea nenumărate cucuie și o mână bandajată. Mi-am zis „iată ce bine și-a făcut meseria jupânul Taravik“ și i-am spus: „Eu l-am plătit pe cel care ți-a tras chelfăneala asta, ca să știi de cine să te ferești de acum încolo.” „Prostule”, mi-a răspuns el, „caftangiul tău nu s-a atins de mine, în schimb le-a tras o bătută zdravănă fraților mei! I-a cotonogit pe toți trei, dacă îți vine să crezi! Așa că, după ce s-au trezit din leșin, m-au caftit toți trei, ca să fiu atent de acum înainte de cine mă iau, și m-au amenințat că mă lasă olog dacă îi mai vâr vreodată într-o asemenea belea. Așa că nu mai am voie să mă apropii de tine la o distanță mai mică de zece stânjeni, nici să supăr în vreun fel pe ceilalți copii de la școală.” Deci ți-ai îndeplinit cu bine misiunea, ca atare meriți pe deplin restul banilor. Te rog să-i accepți, împreună cu sincerele mele mulțumiri.

Taravik era emoționat, cum nu mai fusese de multă vreme. Mai că-i dăduseră lacrimile! Iată ce înseamnă să ai conștiință! Lucrurile se rezolvă întotdeauna cu bine, dacă nu faci nimic reprobabil!

— Mai mult, continuă băiatul, după ce am aflat o știre atât de bună, am simțit nevoia să-i spun tatălui meu cum mi-am rezolvat problema. I-am explicat că-mi era rușine că am apelat la ajutorul unui străin, dar fizicul meu nu-mi permitea să mă bat cu un găligan mai solid decât mine. „Prostuțule”, a râs tata, „eu te-am sfătuit să-ți rezolvi singur problema, nu să te bați cu golanii. Și ai rezolvat-o foarte bine, ai găsit un om priceput, ai negociat cu el, ai avut banii necesari – pe care bănuiesc că i-ai strâns economisind ce ți-am dăruit eu, din când în când – adică te-ai descurcat. Uite de la mine zece bănuți, să-i dăruiești din partea mea jupânului Taravik, drept mulțumire că te-a ajutat, iar ție o să-ți dau de acum încolo o sumă lunară, s-o investești în ce crezi de cuviință, căci am aflat astăzi că ai crescut mare!”

Băiatul vârî mâna în buzunar și scoase niște monede, pe care le puse în palma lui Taravik, alături de ceilalți bănuți.

Caftangiul contractual rămase cu gura căscată.

— Sper, jupâne Taravik, continuă puștiul cel dolofan, că ești mulțumit de afacerea noastră și că ești dispus să continuăm colaborarea noastră de fiecare dată când va fi nevoie.

— Sigur, sigur, bineînțeles, mormăi Taravik. Dar, tinere domn, nu crezi că ar fi cazul să știu cu cine am avut onoarea? Dacă e vorba să mai lucrăm împreună, trebuie să avem încredere unul în celălalt…

— Îmi cer iertare, jupâne, până acum m-am considerat o entitate prea neglijabilă ca să mă prezint. (îmi place cum vorbește puștiul ăsta, își spuse Taravik, ar trebui să-i fac cunoștință cu pegasul meu…) Numele meu este Tamarisk.

Văzând uimirea ce apăruse subit pe figura caftangiului, băiatul se grăbi să adauge:

— Tamarisk cel mic, bineînțeles.

— Bineînțeles, mormăi Taravik. Jupâne Tamarisk cel mic, transmite, te rog, omagiile mele jupânului Tamarisk (asta era o expresie pe care Kostik reușise să-l învețe după multă străduință, dar care prindea bine în asemenea situații…) cu care am colaborat în diferite împrejurări…

— Am auzit de aceste colaborări, dar tatăl meu a refuzat să-

mi explice despre ce-i vorba, spuse cu gravitate băiatul, așa că bănuiesc că nici dumneata nu mă vei lămuri mai mult.

— Nu-s decât secrete comerciale, îl asigură cu ardoare Taravik, n-a fost nimic ilegal sau imoral.

— Sunt absolut convins că totul a fost în regulă, așa cum vor fi și colaborările noastre. Rămâi cu bine, jupâne Taravik, și mulțumesc din suflet pentru ajutor.

Apoi Tamarisk cel mic îl salută politicos, făcând o scurtă plecăciune, și-și văzu de drum.

Era cazul să se întoarcă și el acasă, își spuse Taravik. Își strânse lucrurile și merse încetișor pe străzile încinse de căldură.

Când urcă în cameră, o găsi pe Marieța împachetând de zor puținele lucruri care le aparțineau lor, nu hanului.

— Ce-i cu tine, nu ești la slujbă? se minună Taravik.

— Nu, îi răspunse calmă femeia, de astăzi nu mai sunt slujnica nimănui.

Taravik rămase cu gura căscată. Tonul Marieței nu era cel pe care-l folosea când era pusă pe harță, deci nu putea să spună că-i greșise cu ceva… totuși, ceva nu era în regulă…

— Ce stai așa, de parcă ai înlemnit? Ia bocceaua asta, că trebuie să plecăm, m-am înțeles cu hangiul că o să-i eliberez camera într-un sfert de oră.

Nu-i ușor să înțelegi ce-i în mintea unei femei, mai ales atunci când n-are de gând să-ți spună ce o supără, își zise Taravik. În asemenea împrejurări trebuie să taci, să faci exact ce ți se spune și să ai răbdare, că până la urmă o s-o mănânce limba și o să spună de bunăvoie ce s-a întâmplat.

— Am câștigat niște bănuți, încercă el s-o ia cu binișorul. Așa că putem să plătim datoria și să rămânem și noaptea asta…

— N-avem nicio datorie, îl asigură Marieța.

— Vrei să ne mutăm într-un han mai elegant? întrebă cu timiditate Taravik. Am relații la MUGETUL DROMADERULUI, sunt convins că or să ne găsească o încăpere…

— Dragule, îi spuse Marieța aruncându-i – ciudat lucru! — o privire languroasă, ai un pic de răbdare. Cară bocceaua aia și lasă-te în voia mea.

De parcă avea de ales!

Luă în brațe bocceaua grea, plină cu tot felul de oale, ulcele, rufe și alte alea, coborî cu atenție scara îngustă, iar când ajunse

în stradă, își puse bagajul în cârcă și se luă după femeie.

Marieța mergea țanțoșă în fața lui, părând că știe foarte bine încotro se ducea.

Ajunseră în piața din centrul orașului, dar nu se opriră. Femeia îl întrebă dacă obosise, dacă voia să se odihnească, dacă îi era foame sau îi era sete, dacă voia să zăbovească într-o cârciumă… dar Taravik nu obosise și nu înțelegea de ce să se oprească, dacă nu obosise. Sigur, îi era foame, că nu mâncase nimic de dimineață, dar n-avea poftă cât timp nu se lămurea ce se întâmpla.

Așa că mormăi ceva neinteligibil și merse mai departe, în timp ce Marieța zâmbea cu ironie.

Părăsiră piața și o luară pe strada largă ce ducea spre poarta de vest, unde începea drumul către mare. Drumul acela era întotdeauna foarte circulat – și, ca urmare, folosit rareori de curieri – pentru că era singurul ce trecea printr-o zonă roditoare, plină de livezi de măslini, de curmali și de rodii, în care se cultivau legumele și cerealele necesare orașului. În celelalte direcții se întindea pustiul sterp, bântuit de bandiți și fiare sălbatice. Până atunci, fusese străbătut și de curieri, își spuse Taravik, dar de acum încolo se părea că va fi parcurs doar de șalupa latganilor… Oare Marieța voia ca ei doi să se mute pe malul mării? Acolo era mai răcoare, se găsea pește din belșug… dar nu credea că vor ajunge atât de departe, pentru că, de-ar fi fost așa, femeia i-ar fi spus să-și ia pegasul din grajdul municipal, ca să nu meargă pe jos un drum atât de lung…

Ajunseră la marginea orașului, iar Taravik începu să creadă că totuși, la capătul drumului, îl aștepta o baie în mare.

Însă Marieța o luă pe o străduță și-l conduse într-un cartier liniștit, plin cu grădini imense, printre copacii cărora se vedeau cuibărite căsuțe răcoroase.

Mai merseră un timp pe strada plină de praf. Era o liniște de nedescris, de parcă nu erai într-un oraș. Se auzea ciripit de păsărele sau cotcodăcit de găini, rareori un câine lătra în somnul în care se afundase, toropit de căldură…

Casele erau în fundul curților, la stradă se vedeau doar garduri înalte și șiruri de copaci. Doar ici, colo, o prăvălie sau o cârciumioară discretă îndrăznea să spargă monotonia.

Apoi Marieța se opri în fața unei porți, o deschise și-i făcu semn lui Taravik să între.

Dincolo de poartă se întindea paradisul.

Pe latura dinspre nord a curții imense se afla un șir de pomi plini de fructe. Fuseseră plantați astfel încât umbra lor să nu se întindă peste straturile cu legume și zarzavaturi de tot felul.

Însă ceea ce dădea aerul acela incredibil, de rai coborât pe pământ, erau răzoarele cu flori. Taravik văzuse în viața sa doar unele dintre soiurile de flori de acolo, însă își dădu seama imediat că erau flori scumpe, elegante, pe care le puteau cumpăra doar cei bogați. Sau foarte bogați.

În fundul grădinii se vedea o fântână cu cumpănă. Chiar la intrarea în curte se afla o a doua fântână, una cu o roată orizontală, pe care putea s-o învârtă un om solid sau un catâr. Lângă fiecare fântână se găsea câte un jgheab imens de piatră.

Colțul acela de paradis era mărginit spre stradă de un gard înalt, lângă care se întindea șirul de pomi. În partea opusă, grădina avea drept hotar un gard scund, pe care se cățăraseră vrejuri de toate soiurile, iar dincolo de acesta cobora o râpă abruptă, care ținea loc de zid de apărare pe latura aceea a orașului. În fundul curții se zăreau o poiată cu câteva găini, o împrejmuire care putea să găzduiască niște capre sau câteva oi – aflate, probabil, la păscut – și un adăpost simplu, menit să apere de soare și (dacă era cazul) și de ploaie, un cal sau un catâr.

Taravik întoarse capul. În dreapta sa, chiar în apropierea porții, era o casă destul de modestă ca dimensiuni, dar tocmai potrivită pentru două persoane fără mari pretenții (oricum, pentru cineva care locuise până atunci doar prin hanuri părea un adevărat palat). În jurul clădirii fuseseră plantați pomi încărcați de fructe și de flori – dintr-un soi care rodea tot anul – care răspândeau în jur o mireasmă îmbătătoare și care asigurau casei o răcoare plăcută. Casa avea în față un pridvor tocmai bun pentru lenevit. Alături de ea se vedea intrarea într-un beci adânc și răcoros, un șopron care ținea loc de bucătărie, în care se găsea o vatră și tot soiul de ustensile de gătit; și, dincolo de bucătărie, o magazie. Adică avea în față o gospodărie înzestrată cu de toate.

— Minunat loc, oftă Taravik. Ferice de cei care locuiesc aici! Întrebarea este: ce căutăm noi în locul ăsta?

— Fiindcă aici vom locui, de acum încolo, îi răspunse radiind Marieța, luându-i bocceaua din spate. Stai jos, la umbră, ca să-ți

povestesc în liniște. Ai spus că inelul e al meu și pot să fac ce vreau cu el.

— Păi sigur că e al tău…

— Mă lași să povestesc? se răţoi Marieţa. Nu puteam să fac nimic cu el, că-mi era frică să-l port la slujbă sau să-l arăt cuiva. Așa că m-am dus la Morbik, bancherul tău, și m-am sfătuit cu el. Mi-a spus că lucrătura e tare veche și foarte preţioasă, dar că piatra are o asemenea valoare, că doar un rege poate s-o cumpere. Așa că va dura destul de mult până când va găsi un mușteriu… Și am mai stat de vorbă, și i-am spus ce mi-aș fi dorit… și i-am explicat că nu am chef să aștept ani de zile, deci aș fi dispusă să accept ce ar binevoi el să-mi ofere… Morbik mi-a explicat că nu poate să investească mulţi bani în inel – care, bineînţeles, i-ar aduce până la urmă un câștig imens, dar ar fi bani blocaţi până va găsi un mușteriu – însă că ar avea o propunere avantajoasă pentru amândoi. Socrul lui murise cu vreo două săptămâni în urmă. Fusese un membru de vază al ghildei grădinarilor și lăsase moștenire o grădină în oraș, cu o căsuţă și niște terenuri dincolo de ziduri. Morbik mi-a oferit toată moștenirea socrului său (oricum, nu avea timp să se ocupe de ea și voia s-o vândă în pierdere, doar ca să scape de-o grijă) plus locul acestuia în ghildă, ca să pot să valorific produsele, urmând ca, atunci când o să vândă bijuteria, să-mi mai dea a zecea parte din ceea ce avea să primească pentru ea. Și, cât ai zice pește, a chemat o calfă a răposatului să-mi arate casa și terenurile. Iar după ce am văzut totul, am acceptat imediat târgul, iar Morbik a întocmit actele necesare și le-a înregistrat la Sfatul orășenesc.

— Înţeleg, donșoară Mariela, că sunteţi acum o femeie avută, mormăi Taravik, cuprins, nu se știe de ce, de-o timiditate inexplicabilă.

— Păi inelul a fost al tău, eu doar am găsit cumpărătorul potrivit.

— A fost al meu, dar ţi l-am dăruit ţie.

— Bine, încheie discuţia Marieţa, inelul a fost al meu, averea e a mea, casa e a mea și te primesc în gazdă pe tine și pe Kostik pentru cinci bănuţi pe zi, cât îmi dădeai pe vremea când locuiai în camera mea de la han. Îţi convine sau vrei să te mai târguiești? Eu zic să te mulţumești cu ce ţi-am oferit și să dai fuga să-l iei pe Kostik de la grajdul municipal, ca să nu mai

plătești taxa încă o zi. Hai, marș de aici!

Oferta fusese una pe placul și pe înțelesul lui Taravik, așa că se întinse cu stângăcie și depuse un pupat zgomotos pe obrazul femeii, apoi se ridică și fugi spre poartă, în timp ce Marieța arunca după el cu ce-i pica în mana.

Când sosi, pegasul rămase un timp în poartă, privind și admirând grădina. Apoi trase puternic în piept mireasma florilor și se duse să-și inspecteze adăpostul. Se întoarse după câteva minute și se declară mulțumit. (Pe furiș, îi mărturisi lui Taravik că era mult mai bine decât în grajdul municipal, unde stătea pe întuneric, în duhoare, și unde se plictisea de moarte printre cai proști și grăjdari și mai proști.)

Apoi Kostik dori să verifice cât de greu era să scoată apă din fântână, așa că învârti la roată vreo oră, până când umplu jgheabul de piatră cu apă rece și limpede. Ca să nu se lase mai prejos, Taravik se duse la cealaltă fântână și umplu și jgheabul de acolo. Cei doi, obișnuiți cu drumuri grele și cu muncă și mai grea, se distrară de minune, iar scosul apei li se păru o activitate simplă și recreativă.

În acest timp, Marieța plivea grădina, împreună cu doi moșulici (care locuiau în curtea alăturată și fuseseră calfele răposatului socru al lui Morbik și care acceptaseră să lucreze pentru ea). Unul dintre bătrâni îi explicase pegasului, care se dovedise, ca întotdeauna, curios și dornic să învețe cât mai mult, că apa de abia scoasă din fântână era prea rece ca să fie udate florile sau legumele, așa că trebuia lăsată un timp în vasele de piatră, să se încălzească în aerul fierbinte.

Soarele se pregătea să dispară dincolo de orizont. Bătrânii își terminaseră treaba și plecaseră la ei acasă.

Marieța rămase lângă gardul dinspre apus, luminată din spate de ultimele raze ale astrului ce se-ndrepta spre culcare. Taravik se duse lângă ea și-i puse o mână pe umăr. Kostik se grăbi să vină și el lângă Taravik.

Rămaseră toți trei locului, admirând grădina minunată.

— Frumos loc! oftă Kostik.

— Frumos e puțin spus, oftă și Marieța.

Taravik ar fi vrut să spună și el ceva, dar pentru moment atenția îi fusese atrasă de o chestie ciudată: soarele ce bătea din spatele lor le proiecta umbrele spre straturile cu plante. Însă, în ciuda faptului că el era mult mai înalt decât Marieța și

decât Kostik, umbra sa era considerabil mai scurtă.

Și arăta ciudat: ca și cum cineva ar fi retezat o parte din ea!

6

Taravik se trezi în zori. Dormise neîntors, în mireasmă de flori. Casa era răcoroasă și lăsaseră ferestrele deschise peste noapte, așa că se simțiseră ca în rai. Nu le lipsise gălăgia bețivilor, nici duhoarea de băutură trezită, care reprezentau ingredientele obligatorii ale vieții dintr-un han.

Doar cântatul cocoșilor le stricase cât de cât somnul, iar Taravik își făgăduise să lase a doua zi găinile văduve.

Însă adormise din nou imediat și visele plăcute îl făcuseră să uite de gândurile ucigașe.

Deschise ochii și văzu că Marieța nu mai era lângă el. Se dădu jos din pat și ieși în pridvor. Se luminase suficient ca să vadă că femeia se apucase de muncă, împreună cu bătrâneii ei: culegeau ierburi și legume, strângeau fructe și flori… iar pe toate le aranjau cu grijă în două coșuri imense, împletite din nuiele.

Taravik le spuse bună dimineața, cu o voce de om care nu se trezise pe deplin, Marieța îi răspunse plină de veselie, bătrânii mormăiră și ei ceva, apoi cei trei terminară de umplut coșurile și le cărară împreună (Marieța în mijloc, ținând în fiecare mână toarta unui coș, iar bătrâneii ținând de toarta din cealaltă parte) până la poartă.

— Dragilor, le spuse Marieța lui Taravik și Kostik (care venise și el să se zgâiască la cei care se apucaseră să trudească din zori), distrați-vă și voi cum puteți până când o să ne întoarcem noi de la piață.

— Vrei să spui că o să vă chinuiți cu coșurile alea grele până în piața din centru? se minună Kostik.

— Nu o să ne chinuim, bombăni unul dintre bătrâni. Ehehe, nu mai sunt atât de puternic ca în tinerețe, dar o să ne descurcăm noi, într-un fel, își încheie el optimist discursul, înainte să-l apuce un acces de tuse.

— Mă îndoiesc, îl contrazise imediat pegasul cel guraliv. Eu zic că ar fi mult mai ușor pentru toată lumea dacă ați pune coșurile alea în spinarea mea, iar onorabilii domni s-ar ocupa de lucruri pe care le știu mai bine și pe care eu sau Taravik nu le putem face…

Marieța și grădinarii ei se sfătuiră un timp, în șoaptă, apoi bătrânii se întoarseră printre răzoare și se apucară de plivit. Femeia se duse în magazie și se întoarse cu o curea lată. Legă coșurile între ele, iar Taravik le urcă în spinarea pegasului, astfel încât să atârne de o parte și de cealaltă a animalului.

Străbătură apoi străzile prăfuite, care acum, înainte de răsăritul soarelui, erau pline de oameni cărând coșuri pline cu zarzavaturi sau cu fructe. Unii le cărau în spate, alții se ajutau cu catâri sau cu măgăruși... oricum, era o vânzoleală de neînchipuit. Toți se grăbeau să-și ducă marfa în piață înainte de venirea clienților.

Când ajunseră în târg, Marieța îi conduse la un cort din spatele tarabelor. Probabil că o cunoscuse mai demult pe femeia de acolo, își zise Taravik, pentru că cele două se pupară, apoi precupeața începu să scoată marfa din primul coș, alese ce-i trebuia și îi dădu niște bani Marieței (ceea ce-l făcu pe Taravik să concluzioneze că, într-adevăr, femeile se cunoscuseră anterior și că stabiliseră între ele o anumită înțelegere comercială). Marieța îl puse apoi pe Taravik să ducă restul mărfii în alt cort, unde câteva precupețe se grăbiră să i-o cumpere... și cu asta femeia lui declară că-și terminase treaba în târg și că acum avea să cumpere câteva lucruri necesare, după care să se întoarcă la grădina ei.

— Voi, dragilor, ați putea să mă ajutați, dacă ați vrea...

— Cu deosebită plăcere, răspunseră cei doi, într-un glas, de parcă s-ar fi înțeles. Ce trebuie să facem?

— Să mergeți în afara orașului și să colindați prin pustiu. Să strângeți vreascuri, ca să avem cu ce să gătim.

— Câte? întrebă Kostik, care prefera întotdeauna să știe exact ce avea de făcut.

— Umpleți unul dintre coșuri, își dădu cu părerea Marieța.

— Și în celălalt coș ce să punem? se interesă Kostik.

— Bunătăți pentru tine, îi răspunse femeia. Vei avea întotdeauna suficiente frunze de salată, fructe și alte chestii din grădină, dar sunt convinsă că ai vrea să ai, din când în când, și o legătură de ierburi aromate din pustiu. Știi, am vorbit cu niște vecini să ne dea fânul strâns din grădinile lor, dar dacă atunci când strângeți lemne o să găsiți ceva gustos, puneți în coș, că avem destul loc în magazie... Taravik, vezi că ai undeva, pe acolo, o seceră, o secure și niște frânghii.

— Păi n-am nevoie, că mi-am luat cuțitul, răspunse Taravik, care nu se despărțea niciodată de cuțitoiul lui lung cât un iatagan. Având în vedere că, din câte știuse el, se duceau doar până la piață, nu-și luase cu el și sabia grea, de bronz.

Kostik o porni înainte, fără să spună nimic. Nu voia să se certe cu Taravik, dar bărbatul ăla era uneori cam tâmpit și nu băga de seamă că Marieța îl făcea să joace după cum voia. Sigur, înțelegea perfect că trebuie să dea și el o copită de ajutor, dar prefera să i se spună direct ce se cerea de la el, nu să fie fraierit și să i se zică așa, din senin, „ce-ar fi să vă duceți după vreascuri”, ca să descopere că, de fapt, Marieța pregătise din timp instrumentele necesare. Își făgădui să discute între patru ochi cu stăpâna și să-i spună cum vedea el o colaborare perfectă om-pegas.

Bărbatul se luă după el, neînțelegând tăcerea lui Kostik. În timp ce mergea cu capul plecat, își văzu umbra și-și aminti de imaginea bizară pe care o zărise la înserat. Acum, în lumina încă neclară a zorilor, umbra sa arăta mai puțin ciudat. Taravik privi, mai mult din curiozitate, spre umbrele celor pe lângă care treceau. Unele erau mai lungi, altele mai scurte, fără nicio legătură cu înălțimea reală a celui ce-o provoca.

Își spuse că era un subiect tocmai bun de discutat cu Kostik, dar pegasul părea, ca niciodată, fără chef de vorbă, așa că o lăsă pe altădată.

Când ajunseră la poarta cetății, soarele stătea să răsară, iar corabia latganilor era gata de plecare. Doi negustori din oraș urcaseră deja în ambarcațiune și Taravik îi salută când trecură pe lângă ei.

— Unde vă duceți? îi întrebă el, din politețe.

— În Kotora, îi răspunse unul dintre negustori. Vom face un popas la mormântul lui Blokan, pe la jumătatea dimineții, iar la prânz vom fi în oraș. La apus o să ajungem înapoi, să cinăm împreună cu familia.

— Să sperăm că o să ajungeți, bombăni Taravik.

— Te asigurăm că exact așa se va întâmpla, dragă jupâne fost curier, îi zise binevoitor vrăjitorul cu veșmânt alb și-i zâmbi ironic, iar Taravik îl înjură printre dinți.

Apoi corabia o porni la drum, cu pânza umflată de foalele manevrate de unul dintre marinari. Kostik se uită la stăpânul lui, văzu că-i bosumflat, și-i zise:

— Sunt convins că în apropierea orașului n-o să găsim niciun fir de iarbă și nicio așchie de lemn. Ți-aș propune să urci călare și să o luăm la goană. Și să tot fugim vreo trei ore, adică să ne ducem undeva unde un om ar ajunge pe jos decât după cel puțin o zi de mers. Acolo s-ar putea să nu fi ajuns căutătorii de comori din deșert.

Taravik răspunse cu obișnuitul „Că bine zici, măi Kostik”, urcă pe pegas, iar acesta o luă la galop, de parcă s-ar fi ținut după ei cine știe ce monștri fioroși.

După vreo oră de alergătură, Kostik părăsi drumul și o luă prin pustietate, prin locuri prin care oamenii nu călcau de obicei. Avea un simț bizar al orientării și descoperi fără greutate un canion izolat, pe care-l vedeai doar când ajungeai lângă el. Un canion umbros, unde umezeala se risipea mai greu, unde exista vegetație destul de bogată, alcătuită, în general, din plante tipice deșertului, cu frunze groase și cărnoase, dar acoperite cu țepi ascuțiți.

Taravik tăie un braț de frunze din acelea, le curăță bine de mărăcini cu cuțitoiul lui, apoi îl invită pe pegas la masă. În timp ce Kostik se ospăta încântat, bărbatul colindă prin canion și descoperi o grămadă de tufișuri uscate, tocmai bune de transformat în vreascuri. Se apucă de treabă și în scurt timp umplu coșul. Printre tufișuri se aflau mănunchiuri de ierburi înalte până la brâu – în special colilie și pelin, dar și altele pe plăcui animalelor de povară. Tăie o mulțime dintre ele, le legă în snopi și le îndesă în al doilea coș. Mai curăță și niște frunze de mărăcinii de pe ele, cu gândul să i le ofere lui Kostik. Pegasul se îndopase zdravăn cu frunzele acelea gustoase și sățioase, ca atare refuză încă o porție, după care îl apucă cheful de plimbare și se apucă și el să inspecteze împrejurimile. Se întoarse pășind în vârful copitelor și-i făcu semn lui Taravik să-l urmeze în liniște. Îl duse până în vârful unei dune, iar omul se întinse pe burtă și privi dincolo de movila de nisip.

La adăpostul unui perete oblic de piatră, care păstra umbră toată ziua la poalele sale, se găsea un izvor. Urmele din jurul lui arătau că era adăpătoare pentru viețățile din zonă. Taravik se târî înapoi, înjură furios că nu-și luase arcul cu el, adună câteva pietre și se întoarse la pândă. Așteptă cam o jumătate de oră, apoi apărură un soi de iepuri de deșert, care priviră bănuitori în jur, înainte să îndrăznească să se ducă spre firul de apă

noroioasă. Când își băgară botul în apă, Taravik se ridică în picioare și aruncă de zor cu pietrele adunate în poala cămășii.

Bineînțeles că iepurii fugiră în toate părțile, ca iepurii, dar doi dintre ei rămaseră locului, zbătându-se, iar vânătorul se repezi, le puse capăt suferințelor și le găsi un loc deasupra vreascurilor.

— Acum putem să ne întoarcem, spuse pegasul, privind spre cer. O să ajungem acasă înainte de amiază, adică înainte să ne ardă prea rău soarele. Păcat că nu ți-ai luat o pălărie, că s-ar putea să-ți dea creierul în clocot și să devii prea deștept pentru mine…

Taravik înțelese aluzia, așa că alese o frunză țepoasă mai mare, o curăță cu grijă de mărăcini și și-o legă cu o sfoară pe cap, ca să-l ferească de soare și să-i țină răcoare la scăfârlie.

Apoi urcă pe pegas, iar Kostik făcu ceea ce știa el cel mai bine să facă – o luă la goană.

În timpul drumului pălăvrăgi fără încetare, spunând însă lucruri fără o importanță deosebită. Își exprimă părerea că locul în care fuseseră părea necunoscut altor oameni și că ar fi bine să revină acolo și în zilele următoare, pentru că se găseau din belșug vreascuri și diferite ierburi, mai mult sau mai puțin transformate în fân.

Întru totul de acord, Taravik se întrebă dacă la izvor veneau și antilope de deșert sau cămile sălbatice, ca să merite să-și ia arcul.

— Păi ia-l, de ce să nu-l iei, îl îndemnă Kostik, că nu-l cari tu. Iar dacă o să omori o cămilă, ce-o să faci cu ea? Pentru că eu n-o să fiu în stare să car ditamai namila. Oricum, chiar dacă o să alegi părțile mai bune și o să mi le pui în spinare, n-o să te pot căra și pe tine, așa că va trebui să alergi din răsputeri după mine, pentru că, după cum prea bine știi, eu nu pot să merg încet…

Taravik se gândi un timp, apoi răspunse liniștit:

— Oricum, carnea de cămilă sălbatică e ațoasă rău, nu merită să încerci să mănânci așa ceva decât dacă mori de foame și, zic unii, nici măcar atunci. Așa că ne-am înțeles, n-o să-mi iau arcul cu mine. Dar, adăugă el după ce medită câteva momente, praștia tot mi-o iau, că poate apar potârnichi… sau, poate, chiar dropii…

După care se mai gândi un pic și-și zise că era cazul să fie amabil cu Kostik. Așa că spuse cu voce tare:

— Nu vrei să-mi termini povestea cu Mirandolina? Că nu știu ce s-a întâmplat cu mine rândul trecut, dar n-am auzit sfârșitul istoriei… cred că am suferit de o surzenie temporară…

Kostik pufni într-un nechezat puternic, apoi își spuse că Taravik nu avea simțul umorului, adică nu merita să-i zică ce intenționase în prima clipă și se mulțumi să grăiască pe un ton sfătos:

— Dragule, aia e o poveste care se spune noaptea sau în momente în care îți țâțâie noada, din diferite motive. Propun deci să ne gândim la viitorul plăcut care ne așteaptă: zi de zi o să scoatem apă din fântână, o să strângem vreascuri din deșert – asta ocupându-ne cam o treime din zi, dacă n-o să ne străduim prea mult – iar în rest o să lenevim, o să ne îndopăm și o să ne îngrășăm…

— Păi chiar este un viitor plăcut și nu înțeleg ce nu-ți convine.

— N-am zis că nu-mi convine, oftă pegasul. Sincer vorbind, îmi place la nebunie, că n-am avut niciodată parte de lenevеală. Însă am așa, o vagă bănuială, că după un timp o să mă plictisesc de moarte și o s-o iau razna…

— S-ar putea să ai dreptate…

— Ca întotdeauna…

— Fie, ca întotdeauna, dar nu crezi că merită să așteptăm și să vedem cât timp o să treacă până o să ne plictisim? Pentru că eu aș putea suporta foarte bine o asemenea viață câteva săptămâni…

— Chiar câteva luni…

— Iar când o să mă plictisesc – sau când o să te plictisești tu – o să vedem noi ce o să facem. O să-i spunem Marieței că ne ducem după vreascuri… și o să ne întoarcem după o lună…

— Bună idee! Iar când Marieța o să se pomenească cu noi în prag, o să ne trântească ușa în nas și o să ne spună peste gard că n-are nevoie de nerecunoscători, fie ei bărbați sau pegași…

— S-ar putea să ai dreptate…

— Ca întotdeauna…

Și, tot discutând, se pomeniră în oraș. Soarele mai avea un pic până să ajungă în vârful cerului, dar răspândea o arșiță de li se făcu dor de grădina cu fântâni cu apă rece a Marieței. Nu mai pierdură vremea și se duseră la trap acasă.

Femeia tocmai punea masa și-i pregătise un tacâm și lui Taravik, ceea ce însemna că se aștepta ca el să ajungă până-n

prânz.

Cei doi descărcară coșurile, se lăudară cu ceea ce aduseseră, Marieța și ajutoarele îi lăudară și ei, pegasul se repezi și scoase câteva găleți cu apă, apoi el și Taravik băură de parcă tocmai se întorseseră din deșert…

Pegasul se duse în adăpostul său, unde îi fusese pregătit prânzul: un coș cu frunze de salată, ridichi, vrejuri proaspete și uscate, adică tot ce rămăsese de la marfa vândută în dimineața aceea. Kostik se îndopă încântat, iar când își primi și desertul – un coș cu fructe dulci și zemoase – își spuse că Marieța era, de fapt, o femeie cumsecade și simțitoare…

Înainte să se așeze la masă, Taravik întinse ierburile aduse pe diferite acoperișuri, să se usuce cum se cuvine, curăță iepurii și-i vârî în beci, să-i gătească Marieța pentru masa de a doua zi, puse și vreascurile în grămada de lângă bucătărie… apoi năvăli asupra mâncării ca un căpcăun. Avu totuși bunătatea de a lăsa și celorlalți câte ceva (de fapt, Marieța știuse cu cine avea de-a face și gătise suficient ca să ajungă pentru toți).

La sfârșit, femeia scoase de la răcoare un ulcior și-i turnă în pahar un vin de-o culoare gălbuie, puternic aromat. Era foarte dulce și foarte tare, iar Taravik simți că i se urcă direct în cap, fără să mai treacă prin stomac.

— Ce-i asta? bâigui el, ușor amețit.

— Vin de concodice, îi răspunse veselă Marieța, care turnase câte un strop de licoare și celor doi moșnegi (Avelik și Arelik, așa le zicea, aflase în timpul mesei Taravik, și probabil că pegasul le știa deja numele din ziua precedentă, dar așa sunt pegașii, află imediat toate celea), apoi își turnase și ei o porție la fel de mică. L-am primit de la o vecină. Mi-a plăcut, iar Avelik mi-a explicat cum se face. Așa că am strâns concodicele coapte, i-am dat un castron lui Kostik, iar restul le-am pus la fermentat în magazie, într-un butoi. Peste trei zile o să tragem vinul în amfore, iar peste încă o săptămână putem să începem să bem din el. Între timp, o să se mai coacă niște concodice și o să le punem la fermentat – că fructele astea se coc tot timpul anului – așa că n-o să-ți lipsească băutura. Și, cu ajutorul lui Avelik, o să-ți fac și alte feluri de vinuri…

Viitorul se vestea plin de bucurii, își zise Taravik. Își termină băutura și se ridică.

— Mulțumesc pentru masă și pentru toate, mormăi el, dar

simt nevoia să dorm o jumătate de oră…

— Eu zic să dormi zdravăn până spre seară, îi spuse Marieța, că a venit un om pe aici, spunea că te-ai înțeles cu el să bați pe cineva în noaptea asta. Din câte mi-a povestit, individul chiar merită să-l cotonogești. Așa că odihnește-te bine, să fii în formă…

Și Taravik dormi zdravăn, se trezi abia după asfințit, mâncă pe săturate, scoase apă din fântână… iar spre miezul nopții, înarmat cu un toroipan zdravăn, pe care i-l dăduse Marieța – „ia-l cu tine, dragule, că nu ai habar cu ce nebuni o să ai de-a face și dacă o să le vii de hac numai cu pumnii” – și el o ascultase pentru că, deși nu știa cu cine avea să aibă de-a face, știa cu siguranță că de gura muierii nu avea să scape ușor, dacă îi ieșea din cuvânt – se duse în piață și așteptă la arcadă, că acolo avea să vină clientul ca să-l ducă la locul faptei.

Exact la miezul nopții apăru și mușteriul, emoționat ca un copil care se duce pentru prima oară la furat de cireșe. Nu era în stare să vorbească, îi făcu doar semn să se ia după el. Taravik se amuza de minune și îi părea rău că nu-l luase și pe Kostik. Pegasul ar fi vrut să meargă, că era aventuros din fire, dar Marieța nu-l lăsase, spusese că vrea ca măcar unul dintre ei să fie valid a doua zi de dimineață, ca s-o ajute să care coșurile în piață.

Dacă pegasul l-ar fi însoțit, nu s-ar fi putut împiedica să-i explice că toată treaba aia cu mușteriul emoționat, prea emoționat ca să vorbească, și care îl conducea într-un loc misterios, puțea de la cinci leghe a capcană. Dar pegasul rămăsese în grajdul lui improvizat, iar Taravik era prea încrezător în specia omenească pentru a-i trece prin minte o idee atât de parșivă precum cea că lui – tocmai lui! — i se putea întinde o capcană!

Așa că-și urmă liniștit mușteriul, care-l conduse spre poarta orașului – cea care ducea în deșert, prin care ieșise în dimineața aceea când se dusese cu Kostik după vreascuri – apoi pe niște străduțe liniștite din vecinătatea porții, până pe o uliță și mai liniștită, cu case care dădeau spre stradă.

Intrară amândoi în una dintre case, unde îi aștepta întreaga familie a clientului (împreună cu cumnata acestuia, cea care reprezenta obiectul adulării nocturne). Locatarii îl invitară pe Taravik la o gustare, îi turnară și un pahar de vin (caftangiul

refuză un al doilea pahar, ca un adevărat profesionist, făgăduind să golească întregul ulcior, împreună cu gazdele, după ce-i va scăpa de necaz).

Și când se simțeau mai bine, iar Taravik începuse să le povestească despre obiceiul pegasului său de a sări în râpe – chestie care produse o nedumerire atât de mare, încât și peste ani și ani locuitorii cartierului respectiv mai organizau concursuri de istețime cu titlul „de ce sare un pegas în râpe?”; având în vedere că nimănui din mahalaua aia nu-i trecuse prin țeastă o idee simplă (să se ducă și să-l întrebe pe Kostik care-i explicația), concursurile aveau să continue timp de câteva generații, fără să se găsească un răspuns cât de cât satisfăcător – în stradă izbucni o cacofonie înfiorătoare, care-l făcu pe Taravik să uite ceea ce povestea.

Ceilalți locatari ai casei se pitiseră prin diferite cotloane, ascunzându-și capetele sub saltele, perne și alte obiecte care puteau reduce zgomotul.

Îndemnat de speranța naivă că îi va salva de belea, speranță ce se citea în ochii celor care nu apucaseră să se ascundă, Taravik își înhăță toroipanul și ieși în stradă.

Surpriză: în uliță era un tinerel slab, tras la față și cu expresia năucă a celor îndrăgostiți fără speranță, care privea prostește spre o fereastră de la etaj (probabil a încăperii în care locuia obiectul iubirii sale). În spatele său se aflau câțiva muzicanți din fanfara municipală, care interpretau cu mult suflet un cântec duios – „Tu ești singura iubire din viața mea și așa o să rămâi și peste o mie de ani“ – pe care Taravik îl recunoscu uimit (pentru că, la vremea sa, i-l cântase și el Marieței până când aceasta îi spusese că se spânzură, dacă mai aude melodia încă o dată). Numai că el își exprimase sentimentele acompaniat de un flaut și de o harpă mică, în timp ce tâmpitul din fața lui venise însoțit de două trâmbițe, o tobă mare, un trombon și un instrument bizar din alamă, care consta dintr-o mulțime de plăci prinse pe un suport și care, agitate de muzicant, scoteau un zăngănit înspăimântător; probabil, își spuse Taravik, era o armă folosită la asediul cetăților…

— Drăguțule, îi spuse cât mai amabil Taravik tânărului, e trecut de miezul nopții și lumea vrea să doarmă. Nu vrei să spui muzicanților tăi să cânte mai încet?

— Ba aș vrea, că mă doare capul din cauza zgomotului, oftă

amorezul, dar n-am ce face, că fata de care sunt îndrăgostit e foarte frumoasă, mă topesc când o văd, dar e tare surdă…

— Surdă e mă-ta! îi strigă cumnata angajatorului lui Taravik, apărând la fereastra spre care se holbase până atunci tinerelul (ia te uită, își spuse Taravik, deci puștiul știa el ce știa!). De unde ți-a venit ideea asta tâmpită?

— Păi la început am cântat încetișor, dar n-ai răspuns în niciun fel, așa că am dedus că nu m-ai auzit.

— Și cum ai fi vrut să-ți răspundă o fată cinstită la asemenea avansuri nerușinate? se răţoi sora împricinatei, apărând în pragul casei împreună cu soțul ei. Jupâne Taravik, trage-i mitocanului câteva, să nu mai fie obraznic! Zi, cum ai fi vrut să-ți răspundă?

— Știu și eu? Să fi aruncat o găleată cu apă peste mine și muzicanții mei – asta însemnând, după cum știe tot poporul, „răcorește-te și ai răbdare” – sau să fi aruncat în mine cu mere sau cu portocale…

— Asta știu și eu ce înseamnă, se grăbi să intervină Taravik: „ești un dulce, dar așteaptă să se lumineze”. Știu de la Marieța, că-mi umplea capul de cucuie când îi cântam sub fereastră…

Împricinata coborâse de la etaj și venise lângă sora ei, iar tinerelul se holba la ea, de-i ieșiseră ochii din cap ca la melci. Cele două surori schimbară o privire, iar cea mai mare îi zise scurt amorezului:

— Poate că ai dreptate, trebuia să-ți arunc un dovleac în cap.

— Asta însemnând ce anume? întrebară într-un glas Taravik, clientul lui și tânărul îndrăgostit.

— Cap ai, ce-ți mai trebuie și minte?

Tinerelul roși – atât de puternic încât se văzu și la lumina felinarului atârnat în fața casei – și-și lăsă capul în jos.

— Plătește muzicanții și trimite-i acasă! îi ordonă Taravik. Rămâi locului și așteaptă să-ți spunem ce am hotărât. Să fii cuminte, că nu-s convins că nu-i cazul să-ți trag o chelfăneală!

În timp ce trompeții și toboșarii dispăreau în întuneric, de pe acoperișul casei învecinate se auzi o voce neîncrezătoare:

— Adică vreți să spuneți că noaptea asta o să apucăm să dormim?

— Da, mulțumită jupânului Taravik, le răspunse Mikik, clientul acestuia.

— Păi atunci e cazul să sărbătorim un pic, înainte să ne

ducem la culcare! exclamară alte voci, de pe alte acoperișuri, iar Taravik nu se miră auzindu-le, pentru că pe căldura aia mulți preferau să doarmă pe acoperișul plat al casei, în aer liber.

În câteva minute, strada se umplu cu oameni îmbrăcați sumar, care cărau tăvi cu gustări și ulcele cu băutură. Taravik bău un pic, ca să nu se supere oamenii, apoi se duse să pună lucrurile la punct cu angajatorul său și discută un pic cu acesta și cu nevasta lui. Nu intenționa să le ia vreun ban – nu bătuse pe nimeni – dar clientul insistă (pentru deranj și sfaturile bune, zicea el). Așa că Taravik luă banii și se întoarse la tinerelul care rămăsese nemișcat în mijlocul uliței, refuzând mâncare și băutură și privind hulpav la obiectul pasiunii sale (care stătea cu privirea în jos, uitându-se la individ pe sub gene).

— Iată ce s-a hotărât și cred că vecinii vor fi de acord. Vei veni să cânți de câte ori vrei, dar numai îndată ce s-a înserat, nu mai târziu, iar concertul nu va dura mai mult de o jumătate de oră (Ba nu, poate să fie chiar o oră, interveniră spectatorii, dar fără instrumente de suflat! Ești tâmpit? Fără trompete și tromboane, de acord, dar vrei și fără flaut sau nai, că și astea sunt instrumente de suflat? Ce fel de concert ar fi ăla? Bine, bine, dar tobele, țimbalele și alte zăngănitoare trebuie excluse!) După aia, trimiți muzicanții acasă și bați la poartă, ca să-ți prezinți omagiile donșoarei. Vorbești cu ea cinci minute, numai în prezența stimatei doamne Mikik, sora donșoarei. Ai priceput? Sau e cazul să-ți trag o chelfăneală?

Tânărul amorez căzu în genunchi, mulțumi din suflet tuturor pentru înțelegere și făgădui să nu se abată de la cele stabilite.

După care toată lumea se pupă cu toată lumea, Taravik bău încă un pahar, vecinii îi făcură un cadou (îi băgară niște bani în buzunar și-i dădură un coș cu gustări și un ulcior cu băutură), drept mulțumire pentru că le asigurase liniștea, iar caftangiul contractual plecă spre casă.

Când ajunse în dreptul porților orașului, văzu că acestea erau deschise, iar în fața lor fusese aprins un rug.

Se abătu din drum și întrebă curios:

— Ce s-a întâmplat?

— A, jupânul Taravik, îl recunoscu unul dintre străjeri. Dacă-mi aduc bine aminte, erai aici azi dimineață, când a plecat șalupa Iatganilor.

— Eram, recunoscu Taravik.

— Probabil că s-a întâmplat ceva, că barca aia afurisită nu s-a întors. Poate că s-a rătăcit pe întuneric… Căpitanul a zis să ținem focul aprins toată noaptea, ca să vadă în ce direcție să se îndrepte, iar dacă nu o să apară până în zori, o să trimitem o patrulă ca s-o caute.

7

Inutomeh păru atât de surprins de apariția lui Kaduteh, fu atât de impresionat că, după ce descoperise cu durere că nu-și mai amintea nimeni de el, existau totuși urmași ai celor care-l slujiseră cu credință, urmași care îi așteptaseră răbdători reîntoarcerea, încât deveni, pentru o clipă, uman.

Pe fața bătută de vânt și arsă de soare a sclavului Tarabilius se scurse încet o lacrimă…

…apoi regele vrăjitor redeveni el însuși: puternic, nemilos, fără a fi lipsit totuși de emoții omenești.

Îl îmbrățișă pe conducătorul barobarilor, iar după aceea îl privi în ochi și-i zise:

— Din această clipă vei fi marele meu vizir, așa cum au fost și strămoșii tăi. Iar rubedeniile tale vor fi răsplătite pentru îndelungata lor credință, pentru că voi conduce prin intermediul lor imperiul pe care-l voi construi.

Kaduteh căzu în genunchi și îi sărută picioarele regelui său, în timp ce grupul nomazilor se prosterna în fața acestuia.

Inutomeh închise ochii și se bucură câteva clipe de adulația supușilor săi – primii săi supuși adevărați de după întoarcerea în lumea celor vii, primii care îl recunoșteau și-l acceptau necondiționat.

Apoi responsabilitățile regale și setea de putere, de viață și de plăceri trupești (cărora le dusese dorul mii de ani) îl făcură să-și amintească faptul că mai avea multe de făcut înainte de a ajunge din nou regele puternic de altădată.

Îl prinse pe Kaduteh de umăr și-l ridică de la picioarele sale:

— Mare vizir, spuneai că ai pregătit tot ce era necesar…

— Maria Ta, tradiția transmisă din tată în fiu spune că în noaptea reîntoarcerii tale e nevoie de anumite jertfe și ritualuri… sperăm, din suflet, că strămoșii au ținut minte totul…

Regele îi puse mâinile pe creștet. Puterile pe care le avea în clipa aceea erau slabe, în comparație cu cele pe care le avusese cândva (sau cu cele de care avea nevoie pentru a săvârși tot ce

intenționa), dar suficiente pentru a cerceta mintea și amintirile supusului său.

— Ați ținut minte totul, spuse regele, emoționat. Și ați acționat așa cum se cuvine.

Își luă mâinile de pe capul barobarului și spuse cu glas ce părea lipsit de orice emoție:

— Să începem.

Bărbații în veșminte albastre descărcară de pe dromaderii lor legături groase de vreascuri și le așezară pe solul nisipos, la vreo sută de stânjeni în fața adăpostului în care stătea regele. Alcătuiră din ele un soi de cerc, iar în exteriorul acestuia plasară câteva facle.

Vreascurile erau negre – lemnul lor era complet negru, scoarța de pe ele era neagră. Păreau crengi rupte dintr-un copac din infern.

Barobarii le așezară cu grijă, apucându-le cu clești din bronz și ferindu-se să le atingă cu mâna goală. După care se întoarseră la animalele lor și așteptară.

Regele oftă și șopti:

— În sfârșit... După atâta timp...

Apoi se ridică și pătrunse în interiorul cercului alcătuit din vreascuri.

Își împreună mâinile și le ținu în fața sa, ca și cum s-ar fi rugat. Și chiar se ruga, pentru că meșteșugarii lui Borovik (care rămăseseră nemișcați la locurile lor, privind și abia îndrăznind să respire, ca să nu atragă atenția asupra lor) văzură în lumina slabă a făcliilor că regele își mișca buzele, ca și cum ar fi rostit o rugă sau o litanie. Poate se adresa zeilor lumii de dincolo, își spuse Matravik, care văzuse deseori preoții discutând cu cei pe care-i venerau.

După un timp, regele își desprinse palmele, le trecu prin fața ochilor și le izbi puternic.

Pocnetul lor răsună ca un tunet în miez de vară.

Din senin, se porni o rafală de vânt.

Făcliile se stinseră.

Luna dispăru de pe cer.

Apoi se stinseră și stelele.

Tot pustiul se cufundă într-o beznă densă, groasă, lipicioasă, în care puteai să te miști doar cu mare greutate. O beznă venită din alt univers, o beznă *dușmănoasă.*

Regele bătu din nou din palme.
Pustiul se lumină în mare măsură, pentru că pe cer reapăruse luna.
Mai bine zis, pe cer apăruse o lună, însă niciunul dintre meseriașii care o vedeau nu puteau să-și dea seama dacă era luna ce fusese pe cer mai înainte sau era una nouă, adusă de regele vrăjitor de pe un cer complet străin.
Luna aceasta părea mai mare, mai netedă – nu se vedeau pe ea nici obrazul mâncat de vărsat al băbuței, nici rânjetul veveriței – și avea o culoare bizară. Era sidefie precum interiorul unei scoici și lumina foarte tare, ca și cum ar fi avut în interiorul ei o vatră încinsă.
Și părea foarte apropiată, ca și cum locul ei pe cer s-ar fi schimbat, ca și cum ar fi fost gata să se prăvălească oricând peste pământeni...
Regele privi spre cer și râse.
Râsul său n-avea pic de veselie. Era sumbru, plin de făgăduieli macabre, era râsul gâdelui care își ridică securea...
Luna îi auzi râsul și-și schimbă culoarea.
Sidefiul ei se vârstă cu sângeriu, își pierdu cumva din luminozitate, iar astrul nopții se umflă sau se apropie și mai mult de Pământ...
Kaduteh fugi iute spre unul dintre dromaderi, luă ceva și făcu astfel încât lucrul acela să ajungă în cercul de vreascuri, aruncându-l la picioarele regelui.
Inutomeh se aplecă și ridică obiectul. Era un cuțit cu lamă lungă, ușor încovoiată, și cu mâner din aur roșu, împodobit cu pietre prețioase care sclipeau sumbru în lumina stranie a lunii. Regele îndreptă lama către astrul nopții, ca și cum l-ar fi amenințat, iar luna se cutremură ușor. Se speriase? râsese de o amenințare zadarnică? Sau tremurase din cauză că aștepta cu lăcomie ceea ce avea să urmeze?
Vreascurile din jurul regelui vrăjitor deveniră fosforescente, căpătară o luminozitate verzuie, care părea să deseneze un soi de graniță în jurul lui Inutomeh.
Doi barobari aduseră un miel cu blăniță neagră și-l lăsară lângă cercul alcătuit din vreascuri, având grijă să nu se atingă de acesta.
Regele se întinse peste hotar, luă animalul și-l săltă în interiorul cercului. Îl ridică deasupra capului cu mâna dreaptă și-

l ținu acolo, în timp ce spinteca gâtul mielului cu cuțitul din mâna stângă.

Sângele țâșni din artera retezată și se scurse peste rege.

Tot ce se afla în deșert înlemnise. Împietrise. Nimic nu se clintea, nici măcar aerul. Doar sângele mielului curgea pe fruntea regelui. La început năvalnic, ca un pârâu de munte, apoi din ce în ce mai lent...

Când ultima picătură rubinie părăsi trupul lipsit de viață, Inutomeh așeză cadavrul peste vreascuri și așteptă.

Kaduteh – care-i pândise cu lăcomie fiecare mișcare – făcu un semn, iar două dintre rubedeniile sale mânară până la marginea cercului de vreascuri luminiscente un vițel cu pielea complet neagră, de parcă ar fi fost fătat chiar de Vaca Nopții. Lăsară animalul lângă vreascuri și fugiră înapoi la locul lor.

Regele se întinse peste hotarul alcătuit din lemne – ca și prima dată – și săltă fără niciun efort vițelul, trăgându-l în cerc. Îl ridică și pe acesta deasupra capului său, îi reteză capul cu cuțitul și se scăldă în sângele animalului.

După aceea jertfi – probabil zeilor lumii subterane, își ziseră meșteșugarii care-l priveau îngroziți – un berbec, un taur și un dromader. Toate animalele erau complet negre, fără cea mai mică pată.

După ce se scălda în sângele lor, regele le așeza leșul peste vreascurile din jurul său.

Era evident că, după fiecare jertfă, puterile regelui vrăjitor creșteau tot mai mult.

Mai rămăsese un singur loc liber pe lemne.

Borovik își spuse că mai urma o singură jertfă.

Ca și cum i-ar fi auzit gândurile, barobarii împinseră lângă cercul de vreascuri un rob.

Un rob adus din depărtări, din ținuturile cu adevărat fierbinți din sudul puțin cunoscut al lumii oamenilor. Un sclav cu pielea neagră precum cărbunele.

Regele scoase un țipăt ascuțit, un răcnet hulpav ce exprima o satisfacție dementă. Năclăit de sângele animalelor, ținând în mâna stângă cuțitul îndreptat spre cer – a cărui lamă strălucea ca și cum în interiorul ei se aprinsese o flacără nepământeană – regele întors de pe celălalt tărâm părea o întrupare a groazei și a nebuniei ucigașe.

Inutomeh se întinse, înhăță sclavul care nu scoase niciun

sunet – ciudat, își zise Matravik, dar nici animalele nu scoseseră vreun sunet, probabil că fuseseră drogate; nimic de mirare, mulți preoți obișnuiau să pună în apa animalelor de jertfă anumite substanțe care să le facă să stea potolite atunci când aveau să fie înjunghiate în fața statuii zeului; dar, de data asta, victimele păreau să se supună de bunăvoie călăului și să nu mai dispună de voință proprie – și-l jertfi în același fel cum făcuse mai înainte cu animalele.

După ce sângele robului cu pielea neagră se scurse pe creștetul regelui, acesta așeză cadavrul în locul rămas liber pe vreascuri.

Apoi se retrase în mijlocul cercului și se așeză pe nisip, cu picioarele încrucișate. Înfipse cuțitul în fața sa și așteptă.

Nu avu mult de stat.

Treptat, fosforescența vreascurilor crescu din ce în ce mai mult, până când luminozitatea lor deveni orbitoare. Lumina se transformă în flacără, flacăra în vâlvătaie, iar cercul de vreascuri deveni un rug ce-și arunca focul către cer, ca și cum ar fi vrut să-l incendieze.

Însă focul care mistuia vreascurile era un foc rece, care nu răspândea în jurul său căldură. Dimpotrivă, părea că absoarbe fierbințeala din aerul ce păstra încă dogoarea zilei.

Inutomeh rămăsese nemișcat în mijlocul flăcărilor ce se apropiau încet, încet de trupul lui.

La început, flăcările verzui ale rugului îl mângâiară timide, atingându-i pentru o clipă, apoi retrăgându-se – ca și cum s-ar fi speriat de propria lor îndrăzneală –, revenind din nou, cu aceeași timiditate... După un timp, căpătară mai mult curaj, deveniră mai obraznice, zăboviră mai mult pe pielea regelui...

...și, în cele din urmă, lămurindu-se că nu le amenință niciun pericol, se năpustiră asupra trupului nemișcat, potopindu-l, înconjurându-l, nelăsându-i petic de piele neatins de vâlvătaia lor.

Inutomeh nu se clintea, părând că nu simte arsura focului.

Însă focul îi mistuia – într-un fel – trupul, pentru că regele se transformase într-o făptură alcătuită din jar. Carnea trupului de jăratic se modela singură, trăsăturile corpului lui Tarabilius se modificau, devenind ale altcuiva: ale unui bărbat maiestuos, cu figură înțeleaptă, dar plină de o mândrie neomenească, ieșind la iveală în ciuda expresiei de smerenie și umilință de pe chipul

său. În mod bizar, expresia de umilință era sinceră. La fel și aroganța.

Pentru că, își zise Matravik (decis ca, dacă scăpa cu viață din tărășenia aceea, să-și dedice existența slujirii zeilor), probabil că așa fusese regele din vechime: umil și arogant, înțelept și nesăbuit, dornic să-și ajute supușii și lacom de plăcerile lumii.

Apoi rugul se stinse brusc, luna cea dolofană și sidefie se stinse și ea, iar bezna cuprinse din nou deșertul.

Aerul, care rămăsese neclintit din momentul în care se aprinsese rugul, păru cuprins de neliniște. Se vânzoli încet, ca și cum ar fi căutat să-și găsească echilibrul, dar nu izbuti. Mișcarea sa haotică își descoperi, treptat, un sens, o direcție de deplasare, se transformă într-un vânt puternic ce bătea dinspre răsărit spre asfințit (care, în bezna aceea ce cuprinsese tot pustiul, erau noțiuni lipsite de sens).

Mișcarea aerului căpătă un înțeles abia în momentul în care pe cer începură să clipească timid stelele, ca și cum ar fi apărut pentru o clipă printre nori mișcați iute de bătaia vântului.

Apoi vântul se înteți și mai mult, pentru o secundă păru că se transformă în uragan, după care încetă subit.

Cerul rămase senin, acoperit de stele.

Luna apăru, mare și luminoasă, acolo unde îi era locul. Arăta ca de obicei, plină de semne și de ciupituri.

Lumina ca și cum ar fi fost zi, iar în strălucirea ei se vedea un strat gros de cenușă, rămas în locul unde arsese rugul. Cenușa nu fusese spulberată de vântul turbat care se dezlănțuise deasupra deșertului, părea că face parte din sol.

În mijlocul cenușii stătea regele.

Era complet gol. Hainele murdare de sângele jertfelor fuseseră mistuite de focul cel verzui.

Nu mai semăna niciun pic cu sclavul Tarabilius. Redevenise Inutomeh cel din vechime, atât ca înfățișare, cât și ca puteri.

Regele se ridică în picioare, se scutură de cenușă ca un câine de apă și râse cu o veselie naivă, copilăroasă:

— Nu-mi vine să cred! M-am întors cu adevărat! Chiar m-am întors! Am reușit!

Inutomeh vorbise mișcându-și buzele și limba, pentru că defectul trupesc al lui Tarabilius fusese înlăturat. Corpul cel nou era – ca și spiritul ce-l locuia – cel care aparținuse cândva regelui vrăjitor.

— Bineînțeles că te-ai întors, râseră barobarii. Trebuia să te întorci. Nu puteai să ne dezamăgești.

— Aveți dreptate, credincioșii mei, zâmbi regele. Să trecem la treabă, îi îndemnă el, iar barobarii se puseră în mișcare.

Trupul murdar de cenușă al regelui fu spălat, uns cu uleiuri aromate și parfumuri discrete, îmbrăcat în veșminte scumpe, din mătăsuri și brocarturi fine, apoi împodobit cu bijuterii prețioase.

În timp ce barobarii se agitau de zor, meșteșugarii lui Borovik priveau cu uimire, întrebându-se unde ascunseseră vagabonzii pustiului, timp de mii de ani, asemenea bogății care le-ar fi permis să trăiască sute de ani în belșug (sau ar fi atras lăcomia semințiilor învecinate).

Nomazii transformaseră adăpostul ridicat de meșteșugarii lui Borovik într-un sălaș regesc – unul improvizat, pentru o zăbavă de-o clipă, dar regesc. Întinseseră covoare groase, ridicaseră un cort măreț, aduseseră perne și sofale, iar în jurul locului în care se așezase regele veniseră robi cu evantaie largi din pene de lebădă sau de păun. Sclave îmbrăcate în veșminte transparente aduseseră tăvi cu fructe, cu prăjituri și gustări, precum și ulcioare cu băuturi.

Dar, înainte ca regele să se bucure de mâncare și de băutură, marele vizir îngenunche în fața stăpânului său, oferindu-i pe o tavă de argint o lipie aburindă, abia luată de pe jar.

— Amintește-ți gustul pâinii, rosti el, cu glas solemn.

— Amintește-ți gustul pâinii, repetară sutele de barobari strânși în jurul cortului.

Regele rupse o bucată din lipie, o mirosi îndelung, ca pe un parfum rar și prețios, apoi o duse la buze. Mușcă din ea o îmbucătură, o mestecă, o înghiți… apoi mai mușcă o dată, după care oftă:

— Mi-am amintit gustul pâinii. Mi l-am amintit, pentru că n-aș fi putut să-l uit vreodată.

Barobarii izbucniră în urale.

Apoi Kaduteh îi oferi un pocal cu vin, rugându-l să-și amintească și gustul acestuia.

Iar regele și-l aminti.

Își aminti și gustul cărnii, și gustul fructelor. Își aminti gustul tuturor celor care înseamnă viață adevărată.

Iar după ce-și aminti toate acestea, regele spuse:

— A venit momentul să-mi chem și restul slujitorilor, pentru a începe cucerirea lumii.

Înainte însă de a se apuca de treabă, îi spuse lui Kaduteh:

— Mare vizir, cele pe care le vom face vor dura destul de mult. Lasă oamenii să se odihnească.

Barobarul făcu un semn, iar nomazii pustiului se retraseră în corturile lor. Înainte de a pleca, unul dintre ei făcuse un semn către meseriașii lui Borovik, ca și cum ar fi întrebat „cu ăștia ce facem?”, iar vizirul îi răspunsese prin alt semn, ce sugera că prezența lor nu deranja cu nimic.

Liniștea se întinse peste tabără, iar regele privi un timp spre cerul întunecat.

— Sper să avem suficient timp, oftă el.

— Avem, îl asigură Kaduteh, care stătea în genunchi în apropierea sa.

Regele vrăjitor își închise ochii și se concentră. Își aminti cine fusese și ce săvârșise, iar amintirea îi dărui putere și încredere în sine. Rosti un descântec și intonă un imn.

După un timp, Inutomeh își roti încet brațele deasupra capului, fără să se ridice de pe covor. Degetele îi erau întinse într-un anumit fel, pentru că fiecare gest, fiecare poziție a trupului aveau un rost anume.

Cerul se acoperi imediat de nori groși, iviți de nu se știe unde, ce ascunseră luna și stelele. Firmamentul fu acoperit în totalitate, cu excepția unui cerc cu raza de o leghe, aflat chiar deasupra taberei regelui și a slujitorilor săi.

Aproape imediat, norii începură să toarne picături răzlețe de apă asupra deșertului însetat. Ploaia deveni tot mai deasă, picăturile tot mai mari, noroind solul prăfuit al pustiului.

Regele păru că-și pierde interesul pentru tot ce se întâmpla în jur. Întinse mâna și luă de pe tava de lângă el o plăcintă. O hăpăi hulpav, apoi sorbi vin dintr-o cupă aflată la picioarele sale. Servitoarele se grăbiră să-i aducă la îndemână tăvi cu tot soiul de cărnuri fripte și de gustări, iar regele mânca fără grabă din toate.

Norii păreau dornici să inunde întregul pustiu, golindu-și rezervele de lichid asupra acestuia. Însă stropii de apă nu cădeau și peste tabăra regelui, lăsându-l pe acesta să se bucure de ospăț, iar pe oamenii săi de odihnă.

După ce pământul uscat se îmbibă cu apă timp de vreo oră,

regele decise că-i suficient și pocni din degete.

Norii se răspândiră cât ai clipi, iar cerul redeveni senin.

Luna căpătă o strălucire mai puternică decât cea obișnuită și aruncă spre solul umed raze bizare, colorate într-un galben vizibil, ce păreau că transmit pământului un soi de energie vitală, pentru că din el răsăriră o mulțime de plante ce creșteau văzând cu ochii.

După ce se ridicară vreo două palme deasupra pământului, plantele înfloriră, iar florile lor se deschiseră sub lumina lunii. Corolele lor albastre răspândeau o aromă îmbătătoare, o aromă puternică pe care vântul o împrăștia în toată pustietatea.

— Albăstrelele-de-deșert, oftă Inutomeh. Ce dor mi-a fost de mirosul lor! Veniți, dragii mei! Veniți, beți și bucurați-vă, pentru că stăpânul vostru s-a întors!

Ca și cum i-ar fi auzit chemarea – sau pentru că simțiseră mireasma nectarului cu care se hrăneau – insecte zumzăitoare își manifestară prezența prin bâzâitul scos de aripile lor în veșnică mișcare.

Veneau de pretutindeni, din toate direcțiile.

Veneau fără încetare, veneau într-un număr incredibil de mare.

Și când ajungeau în pustiul acoperit cu flori, se grăbeau să se cufunde în corolele pline cu nectar dulce și parfumat.

Se cufundau în nectar, se înecau în acesta și-și schimbau imediat forma, transformându-se în soldați voinici, înarmați până în dinți și purtând pe cap coifuri mari de bronz, împodobite cu coarne masive de berbec, din bronz masiv.

Soldații se ridicau de pe florile strivite și se aliniau în formații strânse, ce păreau gata de atac.

Însă, în realitate, soldații aceia nu erau încă reali.

Nu erau pe deplin materiali.

Așa cum fluturele ieșit proaspăt din cocon are nevoie de un anumit timp pentru ca trupul cel nou să se întărească și să fie capabil să facă față cerințelor noii sale stări, așa și soldații aceia – atât de arătoși și de impresionanți – nu se transformaseră pe deplin în noua lor stare.

Dacă te uitai atent la ei, păreau, la un moment dat, transparenți. Materia trupului lor nu era identică în totalitate cu aceea a lumii în care ajunseseră. Mii de ani, corpul lor fusese de insectă. Transformarea perpetuă din fluture în omidă și reciproc

fusese menită să le obișnuiască trupul cu ideea de transformare fundamentală, să le exerseze celulele cu schimbări ale formei și funcțiilor.

Însă *capetele-de-berbec* erau soldați răbdători și bine instruiți. Aveau încredere în conducătorul lor – care-i condusese, pe vremuri, spre victorie.

Avea să-i conducă și acum tot spre victorie.

Așa că se aliniau în formație și așteptau să vină momentul în care aveau să între în luptă.

Inutomeh privi cerul. Undeva, la orizont, apăruse o geană de lumină.

— Tocmai la timp, spuse el. Armata e gata. Trebuie doar s-o coacă soarele.

— După ce o să răsară, mormăi Kaduteh.

— Bineînțeles că după ce o să răsară, râse regele. Noaptea și-a făcut datoria. Acum e rândul zilei. Dar, înainte ca bezna să se odihnească după toate cele pe care le-a făptuit, să avem grijă și de cei care vor administra regatul și să-i înzestrăm pe supușii noștri credincioși cu mai multe daruri, cu mai multe haruri ce le vor fi necesare pentru conducerea popoarelor din viitorul nostru regat. Ce crezi că le trebuie fraților tăi, mare vizir? Credință și loialitate au din plin – mai mult decât am sperat.

— Înțelepciune, cunoștințe despre stat, știința de a cunoaște oamenii, putere fizică și morală… își dădu cu părerea Kaduteh. Milenii în șir au colindat prin deșert, așteptându-te. S-au străduit să supraviețuiască și să aibă pregătit tot ce îți trebuia atunci când aveai să te întorci. Nu s-au antrenat să conducă popoare, să strângă biruri și să construiască drumuri…

— Vor fi mai înțelepți decât oamenii obișnuiți, vor fi mai competenți și vor învăța mai mult și mai iute decât oricine, decise regele vrăjitor.

Apoi începu să recite în șoaptă o litanie gravă.

Întunericul se învârteji, își strânse esența beznei deasupra taberei barobarilor, o răsuci peste corturi…

…după care o transformă într-o ploaie fină de stropi întunecați, care căzură peste pânza corturilor, trecu prin ea ca și cum pânza sau ploaia n-ar fi avut substanță…

…iar cerul începu să se lumineze.

Regele păru cuprins subit de oboseală.

Se întinse pe covorul gros. O servitoare se mișcă iute, ca

fulgerul, și-i strecură sub cap o pernă brodată cu aur, înainte ca acesta să fi atins țesătura groasă și moale.

Inutomeh căscă și mormăi, pe jumătate adormit:

— Avem cu toții nevoie de soare. Până și eu am nevoie de el. Soarele e viață, nu-i așa?

Apoi închise ochii și începu să respire liniștit. Trupul său părea să se bucure de respirația aceea regulată, părea să asimileze aerul curat și răcoros al dimineții din pustiu – părea că se bucură, după mii de ani, să fie un trup omenesc adevărat.

Și regele dormi și visă ceea ce sperase să viseze atunci când va reveni printre oameni: un vis simplu, fără un înțeles deosebit, un vis odihnitor.

Soarele se ridică încet deasupra orizontului. Ca în fiecare zi, așa cum făcea de la începutul lumii.

Însă razele sale știau că au de făcut ceva anume. Așa că o parte dintre ele se împleti și se îndreptă asupra taberei barobarilor și a platoului din jurul acesteia. Când razele ajunseră în apropierea solului, se risipiră ca firele unei mături, iar soarele prinse a mătura cu lumina sa armata *capetelor-de-berbec,* dându-i substanță, întărind oasele și mușchii soldaților, transformând în bronz adevărat coifurile, armurile și armele. Căldura soarelui încălzi ușor aerul din corturi, iar mințile celor din ele se coapseră treptat, așa cum se întâmpla cu trupurile soldaților.

Armata regelui vrăjitor se întorsese și se materializa, devenind o parte a lumii celor vii.

8

Șalupa plutea liniștită. Terenul era neted și avea să fie neted încă mult timp. Vrăjitorul îmbrăcat în robă albă stătea în partea din față a ambarcațiunii, privind neatent pustiul ce se întindea în fața sa.

Traseul din ziua aceea era cel mai simplu, de aceea îl planificase să fie ultimul. Pluteau de-a lungul unor drumuri străvechi, dar rămase în stare bună. Probabil că aveau să întâlnească pe el caravane, mai mari sau mai mici. Probabil că dromaderii și catârii aveau să se sperie zărind șalupa și aveau să o ia razna, alergând aiurea încotro vedeau cu ochii. Era posibil ca unele dintre animalele îngrozite să gonească drept către șalupă și era posibil chiar s-o zdrobească sub copitele lor.

Dar această posibilitate nu ținea seama de vraja de protecție pe care o întinsese vrăjitorul cu strai alb peste ambarcațiunea sa. Nimeni, nici om, nici animal nu se putea apropia fără voia proprietarului.

Cei doi pasageri pălăvrăgeau în șoaptă între ei. Nu le spusese nimeni să tacă, iar vorbăria lor nu avea cum să deranjeze, dar se simțeau stingheri pe nava aceea magică și nu îndrăzneau să se poarte așa cum s-ar fi purtat între ai lor.

Marinarii suflau pe rând la foaie, pentru că – având în vedere simplitatea traseului – cursa trebuia să dureze foarte puțin. De îndată ce unul dintre ei dădea semne de oboseală, se trăgea deoparte, iar celălalt îi lua imediat locul.

După un timp, șalupa începu să ajungă din urmă grupuri de călători, care mergeau pe jos alături de animalele lor încărcate cu saci și cu baloturi. Erau oameni plecați din oraș dinaintea zorilor, care aveau să ajungă la destinație peste o zi, două, adică la mult timp după ce șalupa avea să se întoarcă.

Vrăjitorul latgan sufla într-o trâmbiță, iar sunetul puternic al acesteia răsuna încă multă vreme după ce o lua de la buze. Cămilarii și catârgii o auzeau de la mare distanță și-și țineau animalele de frâu, încercând să le potolească în timp ce trecea pe lângă ei măgăoaia aia bizară, cu pânza umflată de un vânt ce n-avea de-a face cu atmosfera deșertului.

Când se luminase bine, iar soarele se ridicase pe cer atât cât să înceapă să dogorească, ambarcațiunea depășise orice grup aflat pe drumul cel străvechi. Era acum singură în pustietate.

— Micșorați viteza, spuse vrăjitorul. Ne apropiem de locul de popas, iar oaspeții noștri se vor bucura – împreună cu noi – de o băutură răcoritoare, de un ceai cald sau de o mică gustare. Și ne vom dezmorți picioarele cu toții.

Cei doi clienți încetară șușotitul și se uitară în față.

Undeva, departe, se vedeau cele câteva coloane albe ce se ridicau din ruinele mormântului lui Blokan.

Șalupa plutea acum încet, iar cei de la bordul ei puteau să vadă că pământul era îmbibat cu apă. Plouase zdravăn acolo, iar vegetația profitase și crescuse cu iuțeala cu care numai în pustiu obișnuiește să crească.

Însă ierburile și florile erau zdrobite, ca și cum peste ele trecuse o turmă de elefanți furioși.

În apropierea ruinelor se vedea adăpostul construit de

meseriașii trimiși cu o zi înainte de proprietarul ambarcațiunii. Era exact așa cum își dorise acesta: o platformă de piatră (pentru ca apa să nu ude covoarele din interiorul cortului, în caz că ploua), pe care se ridicau ziduri, tot din piatră, care să țină departe vântul aducător de nisip; deasupra acestora, un cort larg, elegant, al cărui perete dinspre drum era ridicat, lăsând să se vadă interiorul comod, cu covoare moi și perne și mai moi…

Lângă adăpost, meseriașii lui Borovik își strângeau uneltele și încărcau pe catâri materialele rămase. Se părea că întârziaseră din cauza ploii, dar, oricum, totul fusese terminat înainte de sosirea clienților.

Vrăjitorul în robă albă păru mulțumit de cele văzute și opri ambarcațiunea chiar în fața cortului. Zâmbise în treacăt unui gând doar de el știut, dar își văzuse de treabă. Șalupa se lăsă în jos, până când atinse solul, iar cei doi marinari săriră pe pământ și-i ajutară pe cei doi pasageri să coboare și ei.

În timp ce-și dezmorțeau picioarele, vraciul își îndreptă atenția spre un străin care stătea calm lângă drum, privind fără prea mult interes corabia și pe cei care fuseseră la bordul ei.

Era un bărbat înalt, bine făcut, ce părea a fi în floarea vârstei, cu părul încă negru și cu pielea arsă de soare. Ca orice om al pustiului, purta un caftan siniliu, lung și larg, strâns pe mijlocul trupului de un brâu lat, din piele neagră. Pe cap avea un turban, tot siniliu. Înfipt în brâu, un cuțit lung – nimic de mirare, nimeni n-ar fi umblat în pustietate fără vreo armă.

— Ziua bună, străine, spuse vraciul cu veșmânt alb, sărind din ambarcațiune.

Avea capul gol, ca de obicei, și nu părea să se sinchisească de razele tot mai puternice ale soarelui. Ținea în mână un baston din trestie, iar de gât avea atârnată o traistă ce părea foarte plină.

— O zi bună și ție, străine, îi răspunse bărbatul cu veșminte sinilii. Am înțeles de la acești onorabili meșteri că adăpostul îți aparține. Nu cred că ți-am încălcat vreun drept zăbovind în vecinătatea lui. Rătăcesc de multă vreme prin pustiu și am dorit să schimb câteva cuvinte cu oamenii, să nu uit cu desăvârșire să vorbesc. Sper că nu te-ai supărat.

— Nici vorbă! râse vraciul. Ești binevenit, iar dacă dorești, poți să bei împreună cu noi o ceașcă de ceai și să guști o prăjitură cu miere…

În timp ce vorbea, zâmbind cu amabilitate, vrăjitorul se îndrepta către străin, ca și cum ar fi vrut să-i stângă mâna sau să-l îmbrățișeze.

Străinul stătea astfel, încât soarele ce parcursese jumătate din drumul său pe cer către amiază îl lumina din spate. Umbra sa era proiectată în fața sa, pe solul neted de lângă calea bătătorită.

Latganul continuă să meargă către străin, zâmbind, iar străinul stătea nemișcat, zâmbind și el (deși politețea i-ar fi cerut să iasă în întâmpinare celui ce venea spre el)...

Brusc, vraciul îmbrăcat în alb făcu un salt, încercând să-și pună piciorul pe umbra străinului.

Umbra acestuia se feri iute, se trase într-o parte, se lungi și, ocolindu-l pe latgan, își întinse mâinile și prinse umbra latganului de grumaz.

Toate acestea fără ca străinul în veșminte sinilii să se fi clintit, ca și cum umbra sa avea o viață proprie.

Vrăjitorul latgan rămase nemișcat. Pe figura sa se vedea că făcea un efort cumplit: se înroșise la față, strângea zdravăn din fălci, i se umflaseră venele de pe frunte...

Apoi începu să gâfâie greu, ca și cum s-ar fi sufocat.

În acest timp, străinul cu haine sinilii stătea cu brațele încrucișate la piept și se uita la el, zâmbind ironic.

Cei doi pasageri ai șalupei își vedeau în continuare de treaba lor, apropiindu-se de adăpostul de lângă marginea drumului. Însă cei doi marinari se întoarseră și, văzându-și stăpânul la ananghie, voiră să-i vină în ajutor. Doar o privire a străinului cu veșminte sinilii îi transformă pe toți patru în stane de piatră.

Cele două umbre continuau să se lupte – cea a latganului se zbătea, încercând să se elibereze, cea a străinului o strângea puternic de gât, încercând s-o sugrume.

Încet, încet, vrăjitorul cu straie albe reuși să-și miște un deget al mâinii drepte, cea în care ținea bastonul din trestie.

Apoi reuși să-l miște și pe al doilea.

Și pe al treilea.

Bastonul se desprinse din mâna sa și căzu în praf.

Cât timp pluti prin aer, bucata de trestie groasă lăsase pe sol o umbră lungă. Atunci când bastonul atinse solul și rămase întins pe acesta, umbra nu-l urmase în prăbușirea sa. Rămăsese undeva, pe praful drumului, fără a mai avea legătură cu obiectul

care o provocase.
Umbra bastonului rămase o clipă locului, ca și cum nu ar fi fost obișnuită să fie independentă. Apoi se puse în mișcare.
Se îndreptă spre locul în care se luptau cele două umbre și începu să o lovească în cap pe cea a străinului cu turban siniliu.
În același timp, umbra vrăjitorului latgan începu să se zbată mai puternic, ca și cum ar fi simțit că primise ajutor.
Mâinile ei prinseră una din mâinile umbrei străinului și începură să o lovească și să tragă de ea, în timp ce umbra bastonului izbea cu putere în aceeași țintă. Supusă loviturilor, mâna își desprinse strâmtoarea, iar vrăjitorul latgan începu să respire mai ușor.
Individul îmbrăcat în haine sinilii zâmbi, ca și cum s-ar fi bucurat că adversarul său i se împotrivea, și-și scoase cu un gest iute cuțitul de la brâu. Îl aruncă în aer.
Cuțitul se răsuci în văzduh și căzu cu vârful înainte. Se înfipse în pământ și rămase acolo.
Umbra pe care o lăsă pe sol zăbovi o clipă, apoi se desprinse de cuțit și pluti până la locul încăierării. Se avântă, ca o lamă adevărată, și reteză în două umbra bastonului.
În aceeași fracțiune de secundă, bastonul cel adevărat fu retezat și el.
Străinul cu veșminte sinilii râse victorios.
Cuțitul cel adevărat sări din pământ și se întoarse la brâul stăpânului său.
Mâinile umbrei se repeziră din nou la gâtul umbrei vrăjitorului în alb. Păreau decise ca, de data asta, să-și termine treaba.
Vrăjitorul în straie albe se încruntă.
Buzele i se mișcară iute, rostind blesteme și descântece în limbi străvechi, pe care nu le mai vorbea nimeni.
Cerul se întunecă, acoperit de nori negri, care nu semănau cu norii purtători de ploaie. Din ei căzură umbre de picături, pe pământ se strânseră umbre de băltoace care se întindeau către umbra străinului în veșminte sinilii, încercând s-o înece.
Alți stropi de umbră se strânseră pe veșmintele străinului, încercând să-l acopere în întregime.
Individul râse și se scutură ca un câine ieșit din apă.
Stropii de umbră săriră de pe el și se descompuseră imediat, fiind înghițiți de lumină.
Vrăjitorul în straie albe își continua litania, norii deveneau din

ce în ce mai deși, iar soarele, ascuns în spatele lor, deveni chiar umbra sa, aruncând o lumină tot mai slabă.

Abia atunci străinul în haine sinilii reacționă cu adevărat.

Nu părea enervat, nu părea speriat, ci doar plictisit.

Buzele i se mișcară ușor – cumva disprețuitor – iar la auzul descântecului său, norii alcătuiți din umbră de nori se zdrențuiră, se fărâmițară, se descompuseră și dispărură. Cerul redeveni luminos, iar soarele își recăpătă puterea și căldura.

Umbra latganului se strânse, speriată, la picioarele celui căruia îi aparținea, scăpând ca prin minune de anihilare.

Latganul o trase lângă sine, o contopi cu sine, rămânând – pentru o clipă – lipsit de umbră vizibilă. Apoi începu să recite repede, repede, o nouă litanie.

Universul înțepeni, soarele încetă să mai arunce raze, norii deveniră simple desene pe suprafața netedă a cerului…

…iar străinul în veșminte sinilii izbucni în râs, un râs aspru și disprețuitor.

Lumea își văzu mai departe de treburile ei, vântul mână mai departe norii, iar razele de soare Continuară să lovească deșertul.

Vrăjitorul cu veșminte albe scoase un țipăt disperat.

— Numai mie mi se putea întâmpla așa ceva! Ce șanse existau să nimeresc peste Inutomeh? Care era probabilitatea ca regele vrăjitor să se întoarcă printre cei vii tocmai în momentul apariției mele în această parte a lumii?

Inutomeh îl privi cu ochii mijiți, încercând să-și dea seama cu cine avea de-a face:

— Cine ești, străine? De unde mă cunoști? Chipul tău nu-mi e cunoscut, iar de neamul latganilor n-am auzit până astăzi…

Vrăjitorul în veșminte albe nu apucă să-i răspundă, pentru că regele își continuă monologul:

— Totuși nimic nu apare din neant, iar puterile tale, deși minore, îmi amintesc de întâmplări din vechime. Găsesc o vagă asemănare – nu în înfățișarea ta, pentru că ea e schimbătoare și înșelătoare, ci în modul în care acționezi, în natura vrăjilor și în felul în care le înlănțui – cu un mag venit de peste mări. Un mag care și-a pierdut capul luptând împotriva mea. Ești un descendent al acelui Akulim? Sau ești chiar acel Akulim căruia i-am tăiat capul cândva, dar care a reușit să se întoarcă iarăși în lumea celor vii, așa cum am reușit și eu?

Latganul în straie albe râse – un râset sumbru, lipsit de orice urmă de veselie – și răspunse fără niciun chef:

— Nu sunt Akulim, ci doar un descendent al lui. Nu sunt chiar atât de bătrân.

— Și-i porți numele? Al câtelea Akulim ești?

— Nu port numele strămoșului meu. Îl respect și-l admir, dar am considerat că fiecare trebuie să-și facă un nume și să fie cunoscut pentru ce a săvârșit el însuși, nu pentru faptele străbunilor săi.

— Atunci, întrebă Inutomeh cu o bunăvoință disprețuitoare, care ți-e numele? Ca să știu cum să-ți spun atunci când îți voi zbura țeasta de pe umeri…

Latganul nu stătu pe gânduri:

— Deocamdată mi se spune „vrăjitorul în veșminte albe”. Sau „vraciul în straie albe”.

— Cine cunoaște numele cuiva cunoaște felul în care îl poate stăpâni. Știu această teorie și o consider o prostie. Tu îmi cunoști numele. Ți-a dat această cunoaștere vreo putere asupra mea? Dar e treaba ta dacă vrei să-ți ascunzi numele. Sau, poate, e un nume pe care l-ai făcut de râs și ți-e rușine cu el…

Descendentul lui Akulim râse – de data asta era un râs sincer, ce arăta că-i amuzat:

— Nu, rege Inutomeh, nu am motiv să mă rușinez de numele meu. Dar numele pe care mi l-au dăruit părinții mei – amândoi vrăjitori pricepuți și talentați – înseamnă, în limba lor, ceea ce ți-am spus mai devreme. Nu mi-e rușine de numele meu și nici nu mi-e frică de faptul că ai putea avea vreo putere asupra mea dacă l-ai ști.

În timp ce vorbea, vrăjitorul în veșminte albe se plimba de colo-colo prin fața lui Inutomeh. În schimb, regele revenit din morți stătea locului, aproape nemișcat.

Latganul – sau cel care se dăduse până atunci drept latgan – se opri, se aplecă, își ridică bastonul tăiat în două, lipi bucățile punându-le pur și simplu una lângă cealaltă, apoi îl privi pe Inutomeh în ochi și-i spuse foarte liniștit, ca și cum i-ar fi zis care era prețul pâinii în ziua aceea:

— Ești foarte puternic. Mult mai puternic decât mă așteptam. Și sunt foarte dezamăgit că trebuie să irosesc timp și puteri ca să lupt împotriva ta.

— Atunci, nu lupta, râse regele vrăjitor.

— Oh, replică descendentul lui Akulim, zâmbind din colțul gurii. Se pare că nu înțelegi. *Trebuie* să lupt împotriva ta. Generații după generații, toți cei care ne tragem din Akulim ne-am pregătit pentru întâlnirea cu tine. Am aflat ce puteri ai avut, am aflat ce cunoștințe ai strâns și ne-am străduit să le combatem. Am trudit din greu ca să fim mai puternici, ca să descoperim lucruri care nu se știau pe vremea ta – în așa fel încât să nu poți lupta împotriva lor. Nu-i vorba numai că trebuie să ne răzbunăm strămoșul, ci și că nu-ți poți face un loc sub soare dacă nu învingi pe cineva celebru, pe cineva care să transforme victoria ta în ceva măreț. Deci, rege Inutomeh, nu te sfătuiesc să te lupți cu mine.

Regele vrăjitor izbucni în hohote de râs:

— N-am observat, până acum, să mă fi pus în dificultate. Pentru că, dacă n-am visat cumva, se pare că deja ne-am luptat un piculeț…

Descendentul lui Akulim se opri din plimbarea sa neîncetată și se răsti la Inutomeh:

— Vrei să ne luptăm cu adevărat? Vrei să dau cu tine de pământ?

Inutomeh se mulțumi să zâmbească.

Vrăjitorul în veșminte albe se potoli brusc și deveni gânditor, ca și cum i-ar fi trecut subit o idee prin cap:

— Mă întreb dacă întoarcerea ta, chiar în momentul în care mă pregăteam să iau în stăpânire teritoriile acestea, e doar o întâmplare sau o încercare a unor dușmani ai mei de a mă opri din drum…

Tăcu un timp, plimbându-se prin fața regelui în veșminte sinilii (care stătea locului, privindu-l amuzat), apoi păru că se hotărăște brusc și se opri din nou, redevenind arțăgos:

— Te pui cu mine? Te învăț eu minte! Hai să ne batem!

Își aruncă bastonul în praf, apoi își trase baierele traistei grele peste cap și ridică povara ca și cum ar fi vrut s-o arunce lângă baston. Însă, în loc s-o azvârle pe pământ, o întoarse cu gura în jos și o răsturnă în drum.

Din traistă se scurseră o sumedenie de obiecte negre, plate, ca niște foi de hârtie mâzgălite cu tuș.

Păreau a nu avea volum – sau aveau unul foarte mic – pentru că ieșeau fără încetare din traistă, parcă la nesfârșit. Nu, nu păreau că au de gând să umple universul, pentru că, în ciuda

numărului lor enorm, pe pietrele drumului se strânsese doar o moviliță insignifiantă. Nu erau chiar bidimensionale, dar grosimea lor era, practic, neglijabilă.

Vrăjitorul cu straie albe scutură traista, ca să iasă și ultimele obiecte din ea, apoi se uită în interiorul ei, să fie sigur că nu mai rămăsese nimic. După care aruncă traista nefolositoare undeva, pe marginea drumului.

În acest timp, Inutomeh stătea pe loc, privind curios vânzoleala adversarului său. Expresia figurii sale arăta că bănuia ceva, că avea o oarecare idee în legătură cu ceea ce încerca să facă vraciul cu veșminte albe, dar că nu se temea de intenția acestuia.

Așa-zisul latgan se uită încântat la mormanul de foi negre ce se strânseseră la picioarele sale. Apoi făcu iute doi pași înapoi.

Întinse mâinile în fața sa, cu palmele înainte, ca și cum ar fi ridicat o baricadă care să-l apere, și începu să-și miște iute buzele, rostind o litanie mută, al cărui înțeles îl cunoștea doar el.

Grămada de frunze negre se mișcă ușor, ca și cum ar fi fost agitată de un vânt ce nu se manifesta în altă parte. Foile întunecate se ridicară încet și – la fel de încet – prinseră să se rotească, de parcă în mijlocul lor se crease o tornadă.

Vârtejul întunecat încercă să se lățească, dar se pomeni că nu reușea să se întindă spre vraciul în straie albe – bariera creată de palmele acestuia îl oprea – nici către regele întors din cealaltă lume (care își ridicase și el palmele, într-un gest ce părea mai degrabă o imitație batjocoritoare a mișcării făcute de adversarul său decât o tentativă de a se apăra).

Împiedicat să se extindă pe orizontală, vârtejul nu avea decât o singură direcție să se desfășoare, așa că urcă vijelios către cer, lărgindu-se pe măsură ce se înălța.

În curând, arăta ca o pâlnie imensă ce se rotea nebunește deasupra drumului.

Deodată, vraciul în veșminte albe își lăsă mâinile în jos.

Prevăzând gestul acestuia, bărbatul în straie sinilii îl imită.

În aceeași clipă, vârtejul cel întunecat se abătu asupra pământului, turtindu-se brusc și, la fel de brusc, întinzându-se deasupra pustiului.

Foile negre care îl alcătuiau se așezară pe sol, una lângă alta, iar tornada încetă.

Vraciul îmbrăcat în veșminte albe bătu din palme și strigă:

— A venit vremea, vitejii mei!

Iar foile acelea se ridicară și se aliniară, ca niște soldați disciplinați. Erau gata de luptă.

Pe măsură ce se ridicau, căpătau un soi de substanță. Păreau că absorb din jurul lor materie și, într-un fel de nedescris, grosimea lor creștea.

Inutomeh le privea cu un soi de mirare.

Erau, după cum se așteptase, umbre.

Dar nu umbre obișnuite.

Arătau, mai degrabă, a fragmente de umbre. Sau, altfel zis, păreau umbre neîntregi.

Ca și cum ar fi fost produse de oameni cărora le lipsea o bucată zdravănă din trup.

Sau ca și cum umbrele acelea fuseseră tăiate din niște umbre întregi și vârâte pe furiș în traista vrăjitorului cu veșminte albe...

Armata de umbre ce se aliniase în deșert arăta bizar, ca o oștire alcătuită din ologi sau din monștri... o strânsură de handicapați...

...dar, după cum se mișca, după cum se aliniase și după agresivitatea pe care o arătau gesturile soldaților, părea o armată extrem de periculoasă și de devotată conducătorului ei.

Era gata de luptă și aștepta doar ordinul de atac.

Inutomeh renunță la zâmbetul disprețuitor și se încruntă.

Își împreună mâinile, își lăsă capul în jos și duse degetele la frunte, părând că se concentrează din răsputeri.

În jurul capului său apăru o aură albastră, ce se extinse iute, acoperind o zonă cât mai întinsă de deșert.

Aura aceea, ce pâlpâia agresiv, străbătu armata de umbre, ca un cuțit ce taie un calup de unt.

Dar umbrele nu se sinchisiră de arma luminoasă a regelui vrăjitor. Rămaseră nevătămate și așteptară în continuare decizia conducătorului lor.

Inutomeh văzu rezultatul vrăjii sale și începu să blesteme.

Nu era speriat, avea încredere în forțele și în cunoștințele sale, dar îl enerva că pierdea un timp prețios, îl supăra că era silit să lupte cu un adversar pe care îl considera inferior, în loc să se dedice adevăratei sale misiuni: cucerirea întregii lumi.

Blestemele rostite de el se materializară într-un fulger verde, ce atârna la mică distanță de degetele sale. Regele îl prinse și-l aruncă spre dușmanul său.

Vrăjitorul în straie albe se feri fără nicio dificultate, iar săgeata de foc verde zbură spre armata de umbre. Trupurile întunecate ale soldaților prinseră fulgerul, îl traseră pe pământ, se hrăniră din el și deveniră mai puternice, negrul lor devenind mai dens, mai intens, mai mat…

Inutomeh se înfurie cu adevărat.

— Bine, mârâi el, ca un câine gata să muște. De data asta n-o să mai am pic de milă!

Și bătu din palme.

În clipa următoare, de pe lumea din jur dispăru un voal – o imagine amăgitoare –, iar pustiul se arătă așa cum era în realitate: cât vedeai cu ochii, șiruri de oșteni îmbrăcați în zale de aramă, cu coifuri grele, împodobite cu coarne puternice de berbec, făcute din cel mai lucitor bronz din lume.

În jurul adăpostului ridicat de oamenii lui Borovik – care se transformase într-un cort regesc, din mătăsuri colorate, și în care se zăreau covoare dintre cele mai scumpe – se întindea o pădure de corturi mai simple, din materiale menite să fie mai degrabă practice decât elegante. Din ele ieșiră o mulțime de oameni îmbrăcați în straie albastre. Albastrul lor era ceva mai închis decât siniliul regelui, dar croiala veșmintelor era asemănătoare și arăta că purtătorii lor făceau parte din aceeași tabără.

Barobarii țineau în mâini arcuri și aveau la brâu săbii lungi, încovoiate.

Vrăjitorul în straie albe se sperie pe moment, pentru că nu se așteptase ca regele întors de pe celălalt tărâm să fi apucat să facă atât de multe. Și pentru că nu-și dăduse seama că Inutomeh își ascunsese oastea chiar sub nasul său.

Dar arma sa era mai puternică.

Trebuia să fie mai puternică.

Așa că rămase liniștit.

Inutomeh îi văzuse spaima de-o clipă. Și decise să profite de ea.

Răcni din răsputeri, de se cutremură pământul:

— Vrei să te lupți cu mine? O să-ți dau eu luptă, de n-o s-o poți duce!

9

Regele vrăjitor făcu un semn, iar barobarii se puseră în

mișcare. Luară săgeți cu penaj albastru din tolbe, le puseră în corzile arcurilor și le îndreptară spre individul cu straie albe. Acesta râse batjocoritor, pocni din degete, iar săgețile se pleoștiră ca lujerii ofiliți.

Nomazii deșertului nu părură impresionați – mai văzuseră trucul acela cu câteva zile în urmă. Regele lor nu se osteni să zâmbească, pocni și el din deget, săgețile se îndreptară imediat, ca lujerii udați din belșug și la timp, iar barobarii își încordară arcurile și-și sloboziră săgețile.

În timp ce zburau prin văzduh, vergelele ascuțite se multiplicau, se răspândeau în spațiu – probabil și în timp –, încât în câteva secunde aerul deșertului fu plin de săgeți cu penaj albastru, care șuierau și se răsuceau în jurul axei lor, ca și cum ar fi parcurs arcuri de cerc imense, ridicându-se în înaltul unui cer străin și revenind apoi iarăși în universul nostru, pregătindu-se să se înfigă în ținta lor.

Vraciul cu straie albe nu arătă prin ceva că ar fi fost impresionat de această demonstrație a puterilor adversarului său. Se mulțumi să stea neclintit, fără să-i pese de săgețile ascuțite ce se îndreptau spre inima sa.

Avea motivele sale să nu se sperie.

În timp ce săgețile nomazilor străbăteau cerul, iuți ca fulgerul, un grup de oșteni bidimensionali se deplasase și mai iute și se strânsese în jurul conducătorului lor. Ei se aliniaseră în fața acestuia și alcătuiseră un soi de scut protector, negru ca întunericul.

Săgețile pătrunseră în bezna aceea și nu mai ieșiră, ca și cum grosimea minusculă a soldaților alcătuiți din umbre ar fi fost, în realitate, o altă dimensiune, în care proiectilele aveau să rătăcească ani de zile, pierzându-și puterea și nefiind în stare să mai iasă de acolo.

Apoi, ca și cum ar fi vrut să-i dovedească lui Inutomeh că agresivitatea sa poate fi pedepsită, vrăjitorul cu veșminte albe rosti cu patos cuvinte de îndemn – într-o limbă străină locurilor acelea – ca și cum și-ar fi trimis oștirea la atac.

Iar armata sa îi răspunse de îndată.

Umbrele se ridicară pe picioarele lor bidimensionale, se grupară în formații de luptă de diferite dimensiuni, mai mari sau mai mici, iar în mâinile lor apărură arme de toate soiurile – normale, tridimensionale – pe care soldații ca niște frunze negre

le mânuiau cu dibăcie. Armele apăruseră din senin, dar se vedea că oștenii le așteptaseră și nu fuseseră surprinși de ivirea lor.

În fața armatei lui Inutomeh se pregăteau de atac mulțimi de lăncieri, centurii de halebardieri, companii de arcași și de prăștiași.

Pustiul se umplu de zăngănit de arme, de tropăit și de urlete menite să vâre groaza în dușmani.

Armata umbrelor se deplasa în lateral, desfășurându-se pe câmpul de luptă. Și, în timp ce se mișcau, soldații păreau că se înmulțesc sau, poate, numărul lor fusese imens și până atunci, dar lipsa lor de substanță făcuse să pară că erau mai puțini decât în realitate.

Comandanții trupelor lui Inutomeh nu rămăseseră nepăsători. Reacționaseră imediat și-și puseseră și ei oastea în mișcare.

Barobarii se strânseseră în jurul regelui lor, gata să se sacrifice dacă era nevoie. Scoseseră la iveală scuturi mici, rotunde, și lănci lungi, cu vârf în formă de frunză.

Pe lângă acestea, toți aveau la brâu săbii curbate și pumnale cu lamă îngustă, tocmai bune de înfipt între coaste sau de retezat beregate. Se aranjaseră într-o formație defensivă, îndreptându-și lăncile în afară, ca țepii unui arici.

Armata capetelor-de-berbec se mișca în mare viteză, alergând de zor pe câmpul pustiu, făcând cel puțin la fel de multă larmă ca și adversarii ei. Soldații se aliniau în grabă, alcătuiau formații ascunse în spatele scuturilor grele de bronz, pregătiți să-și respingă dușmanii și, în același timp, gata să treacă oricând la atac.

Umbrele întunecate nu intenționau să-i lase să se desfășoare în liniște. Lansară asupra lor nori de săgeți și de pietre zvârlite din praștii.

Văzduhul se întunecă din cauza proiectilelor ce șuierau.

Capetele-de-berbec nu ripostară – mai mult ca sigur văzuseră ce se întâmplase atunci când barobarii își folosiseră arcurile și așteptau o soluție din partea regelui lor.

Săgețile și pietrele se ridicară spre cer, apoi se prăbușiră spre soldații lui Inutomeh.

Izbiturile lor în scuturile de bronz scoaseră zăngănituri puternice, ca și cum ar fi fost trase o sumedenie de clopote, vestind procesiuni funebre.

Dar asta fu totul: doar zgomot.

Nimeni nu fu rănit, niciun soldat nu păți nimic.

În ciuda rezultatului, oștenii vrăjitorului în veșminte albe își Continuară tirul, aruncând alte și alte proiectile asupra vrăjmașilor, care continuau să nu riposteze și alergau de zor sub ploaia de săgeți și de pietre, aranjându-se în formații de luptă.

Cei doi conducători rămăseseră pe locurile lor, cele pe care fuseseră de la început, dar fiind acum înconjurați de oșteni devotați, gata să se sacrifice ca să-i salveze.

Între ei fusese o distanță de câțiva pași și ar fi trebuit să rămână la fel.

Numai că distanța aceea – neschimbată în fapt – se modificase într-un fel greu de descris. Spațiul căpătase alte proprietăți. Pe o suprafață lată de un stânjen și lungă de câțiva pași încăpeau sute de barobari și mii de oșteni-umbre și, în ciuda acestui lucru, cei doi conducători de oaste rămăseseră în apropiere, privindu-se în ochi și putând, de-ar fi dorit, să se strângă reciproc de gât.

Erau la o distanță de o întindere de mână și, în același timp, despărțiți de o eternitate.

Și știau prea bine asta, așa că-și permiteau să-și arunce priviri provocatoare, simțindu-se la adăpost.

Inutomeh părea amuzat și plăcut surprins de rezistența vrăjitorului în straie albe. Expresia sa arăta că ar fi fost dezamăgit dacă întoarcerea în lumea celor vii ar fi fost prea ușoară. În același timp, aceeași expresie sugera că era convins că putea să câștige lupta fără să se străduiască prea mult.

Adversarul său era la fel de încrezător în șansele sale de victorie, dar se străduia să pară nesigur și temător.

Sau, poate, chiar era nesigur și temător, pentru că spaima pe care o transmitea expresia sa era prea teatrală, prea artificială pentru a fi adevărată, deci putea exprima orice.

Așa că, în timp ce armatele alergau de zor prin deșert, încercând să se aranjeze în formații de luptă și să ocupe poziții strategice, cei doi vrăjitori stăteau față în față, de o parte și de alta a drumului cel străvechi.

Iar pietrele late ale acestuia, tocite de pașii și copitele care îl străbătuseră timp de milenii, nu se lămuriseră ce aveau de făcut, ce dimensiuni să aibă, pentru că înfățișarea drumului se modifica fără încetare.

Se modifica ușor, dar se modifica.

Vibra încet, asemenea mirajelor din deșert, ca și cum nu știa ce înfățișare să ia. Pentru un neștiutor, drumul părea el însuși un miraj, o imagine născută din fierbințeala pustiului. Pentru cel care înțelegea lumea tainelor, era limpede că drumul era supus unor forțe contrarii, echilibrate pentru moment, fiecare dintre ele încercând să-l transforme în altceva.

Apoi dalele deveniră elastice – se întindeau și se strângeau sub acțiunea unor forțe invizibile – porniră să se onduleze, ca și cum ar fi devenit brusc nărăvașe și nu mai aveau răbdare să rămână acolo unde stătuseră sute sau chiar mii de ani…

Vrăjitorul cu straie albe izbucni într-un râs sincer și spuse:

— Bine, dacă ții atât de mult, atunci al tău să fie!

Cel cu veșminte sinilii se mulțumi să zâmbească satisfăcut, ca și cum ar fi aflat un răspuns la o întrebare pe care n-o formulase, și nu răspunse în niciun fel – nici prin cuvinte, nici prin vreun gest.

Însă drumul se potoli și rămase astfel în decursul a tot ce urmă.

Soldații-umbre lansară încă un nor de săgeți și de pietre către armata lui Inutomeh, cu același rezultat.

Apoi centuriile de lăncieri se năpustiră în goană către dușmani și, când ajunseră la câțiva stânjeni de aceștia, își aruncară cu toată puterea lăncile în rândurile lor.

Vârfurile de bronz ale lăncilor se izbiră zgomotos de scuturile capetelor-de-berbec și se prăvăliră în țărână.

Lăncierii se retraseră în grabă, păstrând însă ordinea. Oștenii regelui vrăjitor îi urmăriră în goană, în formații masive, gata să doboare pe oricine li s-ar fi împotrivit.

Însă atunci când ajunseră soldații-umbre din urmă, aceștia făcură simultan o răsucire spre stânga, îndreptând spre dușman latura lor cea mai redusă. Într-o clipă, șirurile compacte de oșteni se transformară în rânduri aproape imateriale. Umbrele lipsite de grosime se strecurară cu ușurință printre capetele-de-berbec ce năvăleau în goana mare, lăsându-le să treacă.

Apoi, după ce acestea se îndepărtaseră suficient, se răsuciră din nou, tot la stânga, redevenind formația compactă de dinainte. În mâinile lor de umbre apărură arcuri și praștii, cu ajutorul cărora aruncară săgeți și proiectile asupra oștenilor regelui Inutomeh, aflați cu spatele către ei.

Însă capetele-de-berbec păreau a avea ochi în ceafă, pentru că se răsuciră fulgerător și-și puseră scuturile grele în fața proiectilelor.

Scuturile bubuiră din nou, ca niște gonguri, iar soldații scăpară nevătămați.

Cele două armate încetară pentru un moment să se atace, preocupate să ajungă pe pozițiile lor inițiale, adică în spatele conducătorilor lor.

Se mulțumiră să alerge pe un drum ocolitor, menit să înconjoare formațiile inamice, ferindu-se să se apropie prea mult de acestea.

Pentru moment, cele două armate păreau că evită o înfruntare decisivă.

Apoi ostile ajunseră în locurile în care fuseseră la început.

Și – dacă tot erau ca la început – reluară luptă tot de acolo.

Soldații-umbre primiră din nou, dintr-o sursă invizibilă, arcuri și săgeți, praștii și proiectile, ca și cum stăpânul lor dispunea de o cantitate nelimitată din acestea, și porniră să tragă în dușmani. Aceștia Continuară să se ascundă la adăpostul scuturilor lor imense, care zăngăneau zgomotos când erau lovite.

Pustiul era plin de larmă, de urlete, de ordine răcnite în gura mare, de tropote și de șuierat de proiectile.

Treptat, fără ca nimeni să-și dea seama, soarele coborâse spre asfințit și arunca raze sângerii asupra câmpului de bătălie, ca și cum ar fi vrut să spună că războiul trebuie să fie însoțit întotdeauna de vărsare de sânge. Lumina sfârșitului de zi se reflecta în bronzul armurilor și scuturilor, iar pustiul căpătase o înfățișare macabră.

Aparent, apropierea nopții nu schimbase nimic în desfășurarea luptei.

În realitate, avusese loc o modificare discretă, puțin vizibilă la început.

Mișcările de trupe deveniseră mai iuți, mai hotărâte. Ca și cum tot ce se întâmplase până atunci fusese o testare a puterii de luptă a dușmanului, iar acum trupele intenționau să folosească în avantajul lor cele aflate.

Cele două oștiri se împărțiră în corpuri de armată independente, cu misiuni diferite. În mod bizar – sau pentru că șefii lor știau ce intenții are adversarul și încercau să le

contracareze – cele două armate păreau că se mișcă simetric, acțiunile uneia părând reflectarea acțiunilor celeilalte.

Cea mai mare parte a fiecăreia din cele două oști se strânse în spatele conducătorului său, o aglomerare masivă de soldați înarmați până-n dinți, menită să reziste cu succes oricărui atac inamic.

În același timp, în spatele aglomerării, departe de ochi răuvoitori și ascunse de bariera din fața lor, se adunau grupuri mai mici, mobile, pregătite pentru intervenții rapide.

Acestea se puseră iute în mișcare și dispărură printre dunele pustiului, profitând de întunericul care începuse să se lase și de praful care plutea peste deșert, ridicat de vânzoleala de până atunci a celor două oștiri.

Apoi în jurul mormântului lui Blokan se așternu tăcerea.

Cele două armate așteptau într-o tăcere încordată ca dușmanii să fie atacați pe la spate, pentru ca în momentul acela trupele principale să dezlănțuie și ele ofensiva generală.

Cei doi vrăjitori se priveau cu atenție, prefăcându-se nepăsători, dar căutând vreun semn de slăbiciune pe chipul adversarului.

Timpul trecea iute, iar luna, cuprinsă de un soi de grabă, urca zorită pe cer, ca și cum ar fi dorit să-și termine treaba prevăzută pentru noaptea aceea, ca să se ducă liniștită la culcare.

După ce toată ziua deșertul răsunase de o larmă exagerată, menită să vâre groaza în dușmani, acum peste pustiu se întinsese o tăcere la fel de exagerată, care demonstra – dacă mai era nevoie – că oștenii nu erau făpturi omenești, cu suflet și simțire.

Liniștea aceea nu era naturală. Nu se auzea niciun sunet, armurile nu zăngăneau niciun pic, așa cum s-ar fi întâmplat dacă purtătorii lor ar fi respirat sau s-ar fi mișcat din când în când. Cele două oștiri înlemniseră, armele lor încremeniseră… nici măcar bronzul armurilor și scuturilor armatei capetelor-de-berbec nu lucea în bătaia lunii…

Cele două oști păreau moarte și fosilizate, transformate în pietre ce nu mai aparțineau lumii obișnuite.

Dispăruseră chiar și sunetele obișnuite ale deșertului – vâjâitul vântului, urletele îndepărtate ale lupilor pustiei și sunetele macabre ale cucuvelelor de nisip pornite la vânătoare. Nu se auzea nici măcar pocnetul pietrelor încinse peste zi, care

crăpau acum, când se așternuse peste ele frigul nopții.

Apoi, la scurt timp după miezul nopții, în liniștea aceea se strecură nu chiar un zgomot, ci mai degrabă o bănuială de zgomot, un sunet ușor, ce se auzi doar pentru că liniștea era exagerată.

Un sunet de pas, un picior ce pășea cu atenție pe nisip, încercând să nu-l clintească. Iar nisipul scârțâia abia sesizabil, străduindu-se să răspundă cu aceeași delicatețe grijii de a nu-l deranja.

Se auzi doar o clipă, apoi încetă.

Liniștea redeveni deplină.

După un timp, ce păru interminabil, luna parcă-și recapătă puterea și lumină mai puternic deșertul. Razele ei deveniră sidefii, iar umbrele de pe pământ se lungiră și căpătară o nuanță mai pregnantă de negru…

…undeva, un greier începu să cânte strident, ca și cum s-ar fi trezit brusc din somn…

Sunetul lui destrămă o vrajă – sau declanșă acțiunea uneia – pentru că, în aceeași clipă, mii de greieri își începură concertul nocturn în toate părțile pustiului.

Timp de zece, cincisprezece secunde, țârâitul greierilor deveni din ce în ce mai puternic, până ajunse asurzitor.

Apoi încetă brusc.

Liniștea fu totală, asurzitoare, ca și cum tăcerea dintre astre se întinsese și pe pământ.

Și în clipa în care urechile cereau îndurare, nemaisuportând o asemenea tăcere, se declanșă vacarmul.

Din toate părțile răsunară răcnete, ordine, îndemnuri la luptă, zăngănit de arme…

Cele două oști ce stăteau față în față fură atacate, simultan, din spate și din părți. Grupurile ce se furișaseră prin beznă ajunseseră în apropierea inamicului și-l atacau cu furie, potopindu-l cu un uragan de săgeți și de proiectile.

Corpurile principale ale armatelor se divizară de îndată, dovedind instruirea deosebită a soldaților. O parte rămase să înfrunte corpul principal al inamicului, pentru eventualitatea în care și acesta ar fi pornit la atac. Restul se întoarse să facă față pericolului ce venea din întuneric.

Cei care se apărau lansară și ei șuvoaie de proiectile.

În lumina lunii, săgețile nenumărate – unele zburând într-o

direcție, altele în alta – se încrucișau în văzduh, reflectând în mod bizar razele sidefii ale astrului nopții.

Apoi oștile se ciocniră ca niște berbeci în călduri.

Lăncile izbiră în zale, spadele loviră în scuturi, bronzul se ciocni de bronz, iar deșertul se împărți în mii de arene în care luptau zeci de mii de gladiatori, dornici să câștige admirația celor doi privitori ce rămăseseră nemișcați, fiecare de câte o parte a drumului antic.

Energia oștenilor părea să se hrănească din bezna ce-i înconjura. Atât armata umbrelor, cât și cea a capetelor-de-berbec, se născuseră, cumva, cu ajutorul puterilor întunericului, astfel încât noaptea le era mamă și-i îndestula cu putere și curaj.

În același timp, îi apăra și-i ferea de orice rău, pentru că, în ciuda eforturilor supraomenești ale combatanților, nimeni nu pățea nimic, rănile se vindecau imediat, armele frânte erau înlocuite de îndată cu altele noi-nouțe, iar luptătorii nu osteneau niciun pic.

Bezna acoperea încăierarea ce părea că se întinsese peste tot pustiul, dar cei doi vrăjitori nu aveau nevoie de lumină ca să vadă ce se întâmpla. Deocamdată, desfășurarea evenimentelor părea să le convină amândurora, pentru că echilibrul acela fragil putea fi stricat în orice clipă, de o vrajă mai puternică – și fiecare dintre ei credea că vraja aceea care va aduce victoria îi va aparține.

Apoi întunericul începu să se dilueze către răsărit, iar oștile își dădură seama că noaptea se pregătea să se ducă la culcare. Își întețiră eforturile, sperând să folosească mai bine puterile pe care li le împărțea mama-noapte. Zăngănitul armelor izbind în scuturi deveni mai asurzitor ca oricând, însă victoria nu surâse niciuneia dintre tabere.

Soarele se ridică deasupra orizontului, iar armatele se despărțiră. Soldații fugiră prin norii de praf ridicați de luptă și se aliniară lângă corpurile principale de oaste.

Și rămaseră acolo, cu armele lucind în soare, așteptând hotărârea conducătorilor lor. Stăteau nepăsători, gata să se supună, indiferent care ar fi fost ordinul pe care aveau să-l primească.

Stăteau și așteptau, ca niște arcuri bine încordate, ce urmau să fie eliberate când sosea momentul cel mai potrivit.

Armata umbrelor atacă prima.

Soldații bidimensionali porniră în marș, pășind la unison într-o tăcere deplină. Tălpile lor, ce atingeau pământul ușor, nu tropăiau deloc. Era o armată de umbre, ce se mișca precum umbrele. Armele, îndreptate spre dușmanul aflat dincolo de drum, sclipeau amenințător.

Și merseră, și merseră...

Iar drumul părea că-și scoate la iveală adevărată dimensiune, pentru că oștenii merseră de zor până când soarele se ridică bine pe cer, iar ei nu reușiseră să străbată nici măcar un sfert din lățimea acelei căi.

Când ajunseră în sfârșit la jumătatea suprafeței pietruite, soarele arăta că trecuse bine de jumătatea dimineții.

Abia în acel moment se puseră în mișcare și capetele-de-berbec.

Soldații regelui Inutomeh se strânseră unii lângă alții, ținând în față scuturile grele. Alcătuiau o mulțime compactă, având de partea ei greutatea armurilor și a scuturilor. Țineau capetele plecate, lăsând să se vadă printre scuturi coarnele masive ale coifurilor.

Arătau ca o mulțime de berbeci furioși, gata să împungă pe oricine le stătea în cale.

La început merseră încet, intonând un cântec de război, menit să-i ajute să păstreze alinierea. Pășeau la unison, în ritmul lent al melodiei.

Apoi, din rândurile lor se auzi răpăit de tobe, respectând același ritm.

După un timp, ritmul tobelor deveni mai iute.

Și melodia pe care o cântau soldații își mări ritmul.

Pasul oștenilor se iuți, îmboldit de cântul lor.

Tobele răpăiră tot mai repede, iar soldații tăcură, păstrându-și răsuflarea pentru alergat.

Tălpile lor, ce izbeau pavajul drumului în același ritm, scoteau un răpăit asurzitor, la fel de puternic ca acela al tobelor.

Cele două armate goneau de zor, încercând să străbată lățimea drumului – una alergând într-o tăcere fantomatică, cealaltă bocănind amenințător. Fiecare era, în felul ei, înspăimântătoare.

De data asta, înfruntarea avea să fie decisă prin luptă directă, pentru că niciuna dintre oști nu arunca asupra celeilalte săgeți

sau proiectile.
Avea să câștige armata mai puternică și mai decisă.
Brusc, spațiul păru că se contractă, că se zguduie din temelii, că-și modifică structura.
Distanța dintre oști redeveni normală – cei câțiva pași care le despărțeau se transformară în câțiva pași reali…
…iar cele două oștiri se pomeniră, în plină goană, că ajunseseră una în fața celeilalte.
Urmau să se ciocnească în două, cel mult trei secunde.
Nu mai puteau să se oprească, nu mai puteau da înapoi.
Și, judecând după modul în care se repeziseră unii spre ceilalți, soldații nu aveau de gând să stea pe loc.
Atunci, când mai erau doar câteva fracțiuni de secundă până în momentul în care trupurile în goană aveau să se lovească unele de altele, armata vrăjitorului în veșminte albe făcu o manevră neașteptată.
O execută cu o viteză incredibilă.
Și o execută în ultima clipă.
Soldații-umbre își ridicară la unison armele deasupra capetelor și, în același timp, își împinseră trupul spre dreapta, fiecare lipindu-se de camaradul de lângă el.
Într-o clipită, mii, zeci de mii de osteni se contopiră unii cu alții, alcătuind un organism compus din mii și mii de umbre, o singură umbră imensă.
În momentul în care umbrele se contopiră, și puterile lor crescură, pentru că suprafața acelei umbre uriașe deveni netedă și lucitoare ca o oglindă alcătuită din întuneric.
Deveni un lac adânc până în infern, un lac ce putea înghiți orice armată din lume.
Pentru o clipă, pe figura lui Inutomeh se putu citi uimire, se putu citi respect, se putu citi înțelegere.
Vraciul cu straie albe văzu expresia regelui și un colț al gurii i se strâmbă într-un început de zâmbet.
N-apucă să zâmbească pe deplin.
Pentru că armata capetelor-de-berbec nu pătrunse în oglinda întunecată.
În timp ce se repezeau cu coarnele înainte, așa cum făcuseră întotdeauna în bătălii, soldații se transformară brusc în molii cap-de-berbec, care își întrerupseră saltul înainte, transformându-l cu ușurință – așa cum poate să facă orice molie

– într-un zbor în sus, apoi înapoi.

Întreaga oștire a lui Inutomeh se întoarse în zbor în spatele conducătorului ei.

Iar în clipa în care moliile se așezară pe pământ, își recăpătară forma de soldați înarmați până în dinți.

— Ești un vrăjitor priceput, spuse amabil regele reîntors de pe cealaltă lume. Mai priceput decât strămoșul tău. Nu te-am crezut când mi-ai spus că voi, urmașii lui Akulim, v-ați pregătit pentru întâlnirea cu mine. Am greșit. Și, din cauză că nu te-am luat în serios, puteam să fiu învins.

— Poți încă să fii învins, replică liniștit vraciul în veșminte albe.

— Crezi? M-am tot întrebat de ce nu puteam să-ți distrug armata cu un singur cuvânt. M-am tot întrebat de ce umbrele ce-ți sunt soldați nu se supuneau vrăjilor mele. Când mi-am dat seama de motiv, am fost impresionat de simplitatea soluției pe care ai găsit-o. Meriți admirația mea, străine cu veșminte albe.

— Și care ar fi acea soluție teribil de simplă? întrebă batjocoritor vrăjitorul.

— Nu ai folosit umbre întregi, ci numai bucăți din ele. Nu le pot vrăji, pentru că o parte a lor se află în altă parte. Presupun că în orașele din jur. Bănuiesc că le-ai furat de ici, de colo, fără să fii băgat în seamă. Așa-i că am dreptate? Eram convins. Hai să-ți spun cum pot să te înving, ca să nu crezi că bâjbâi prin bezna neștiinței: este suficient să găsesc câțiva dintre oamenii cărora le-ai retezat umbra, ca să am control deplin măcar asupra unei umbre întregi – iar dacă am controlul asupra unui singur oștean al tău, atunci pot să-ți stăpânesc întreaga armată. Ce zici? Am dreptate?

Vrăjitorul cu veșminte albe nu-i răspunse. Scoase un șir de înjurături cumplite, amestecate cu blesteme groaznice, și răcni un ordin disperat către oștenii săi.

Aceștia se desprinseră imediat din oglinda întunecată, se transformară în foile sau frunzele negre de la început și zburară în traista stăpânului lor.

Vraciul făcu un salt și ateriză în luntrea sa.

Șalupa rămăsese acolo unde fusese lăsată în momentul în care vraciul coborâse din ea, adică în fața adăpostului construit de oamenii lui Borovik. Nimeni nu se atinsese de ea, iar bătălia ce durase o zi întreagă nu-i dăunase cu nimic.

Cei doi marinari latgani – care rămăseseră înlemniți lângă ambarcațiune, din momentul începerii conflictului – își recăpătară capacitatea de a se mișca și săriră și ei în șalupă.

— Cu ăștia ce faci? întrebă regele Inutomeh, arătând spre cei doi pasageri (care împietriseră și ei odată cu marinarii, dar care rămăseseră în continuare astfel).

— Ți-i fac cadou! replică vraciul cu straie albe.

În clipa următoare, șalupa țâșni spre cer, cu pânza umflată, și zbură ca o pasăre imensă cu pene albe.

Inutomeh făcu un semn barobarilor ca să-i ducă pe cei doi negustori lângă meseriașii lui Borovik, apoi își îndreptă degetul arătător spre punctul alb de pe cer, care se îndepărta în grabă:

— Tot ce zboară acum pe cer să se prăbușească! ordonă el.

Apoi, fără să mai verifice dacă ambarcațiunea se supusese ordinului său, îi spuse lui Kaduteh:

— Trebuie să cucerim orașul cel mai apropiat și să găsim acolo măcar un om cu umbra trunchiată.

Marele vizir dădu din cap și făcu un semn, iar armata se puse în mișcare.

10

Taravik se culcase pe verandă, pentru că, ajungând acasă mult după miezul nopții, nu dorise s-o trezească pe Marieța. Era destul de cald și, în același timp, suficient de răcoare ca să se simtă bine. Trăsese o gură din ulciorul primit în dar și adormise imediat, în mireasma dulceagă de flori.

La un moment dat visase – probabil că visa în fiecare noapte, își spuse el în vis, dar atunci când se trezea uita ce văzuse în somn. E normal să uiți, își spuse el în continuare (și se minună cât de înțelept devenise în vis, de parcă ar fi avut mintea lui Kostik), pentru că atunci când te trezești, lumina zilei provoacă un șoc minții și o face să fie un timp buimacă, iar în acel timp, nu foarte îndelungat în realitate, amintirile sunt aranjate altfel, după importanța lor în lumea luminii, iar visele, care aparțin altui tărâm, sunt uitate, pentru ca spațiul ocupat de ele în mintea omenească să devină liber și să poată fi ocupat cu cunoștințe sau impresii ale universului zilei.

Există însă o modalitate de a ține minte ce ai visat, continuă el să-și explice, de parcă ar fi discutat cu altcineva (sau altcineva, care era tot el, dar un altfel de el, îi explica lui însuși,

un el mai neștiutor și mai greu de cap, așa cum era de obicei). Iar modalitatea aceea este următoarea: atunci când te trezești, trebuie să rămâi un timp – câteva clipe, nu mai mult – cu ochii închiși. Apoi încearcă să-i deschizi încet, uitându-te în altă parte decât în cea din care vine lumina. Adică, mai pe înțelesul tău, totul e ca în momentul în care te întorci în lumea treziei, să nu suferi șocul provocat de lumina zilei, care să te buimăcească și să te facă să uiți ce ai visat.

Ai priceput?

Măi Taravik, tu chiar ești deștept, își spuse el și-și replică sie însuși, sfătos ca un om care știe multe: toți suntem deștepți când visăm – adică, dragule, folosim termenul „deștept” în sens de „înțelept”, nu de „treaz”, pentru că nu poți să fii treaz în timp ce dormi, dar ideea este că în timpul somnului și, mai ales, în timpul visului, nu mai ținem seama de toate prostiile de care ținem seama în timpul zilei, adică ne vedem așa cum ne-ar plăcea să fim, nu așa cum ne obligă lumea să fim, pentru că, de cele mai multe ori, nu reușim să ignorăm părerea celorlalți și, fără să ne dăm seama, ne străduim să ne supunem acestei păreri, pe care o considerăm justificată – din modestie, din neîncredere sau din timiditate.

Dar în vis nu mai cunoaștem temeri și mintea noastră scoate la iveală cunoștințe pe care nu știm că le avem, pentru că gândirea din timpul zilei susține că nu avem asemenea cunoștințe, fiindcă nu ne aducem aminte să le fi agonisit.

Dar, dragă Taravik, chiar tu ai remarcat că te exprimai în felul lui Kostik și, într-un fel plin de invidie, îți arătai astfel admirația față de cunoștințele pegasului tău. Însă, dacă judecăm drept, nu crezi că ascultându-l ani de zile pe Kostik, ar fi fost normal să fi reținut o mare parte din spusele lui?

Bine, își spuse Taravik, am parte de un vis frumos și ciudat, în care nu numai că sunt tare deștept – adică înțelept – dar îmi arăt mie însumi cât de deștept sunt.

Însă la atâta se reduce un vis frumos, se întrebă el, iar visul oftă (dacă un vis poate ofta) și încercă să-i dea un răspuns.

Până în momentul acela, Taravik visase – și știuse că visează – dar totul se petrecuse în mintea sa, ca și cum mintea aceea ar fi fost lipsită de trup și de simțiri.

Fusese undeva, într-un spațiu cețos, înconjurat de un soi de aburi albi, care-l împiedicau să vadă în jur. Știa că era el –

pentru că discutase cu el însuși – dar nu vedea nimic altceva, nici măcar trupul sau membrele. Ca și cum ar fi fost lipsit de trup și ar fi fost doar o inteligență capabilă să aibă idei și o conversație cu sine însuși.

După ce pusese întrebarea care făcuse visul să ofteze (poate a lehamite sau, mai degrabă, a resemnare) în jurul său apăruse un peisaj frumos – dar banal, adică nu avea nimic care să demonstreze că era un peisaj de vis.

Era pe o câmpie înverzită – sigur, pentru locuitorii pustiului, așa ceva părea a exista doar în vis, își spuse oarecum dezamăgit Taravik, numai că el umblase mult prin lume și văzuse multe chestii mai impresionante decât câmpul ăla plin de verdeață.

Ca și cum ar fi vrut să-i arate că se înșală, câmpia se umplu brusc de flori, care de care mai colorate. (Ha! Ce chestie, visez în culori! își spuse Taravik.) Și care de care mai înmiresmate. De undeva, din cer se auzea ciripit de păsărele. (E normal să simt parfumul ăsta, doar dorm într-o grădină plină cu flori care au o aromă îmbătătoare, continuă să-și explice Taravik, și în care păsărelele cântă ziua și noaptea…)

— Văd că nu ne înțelegem, spuse cineva, mâhnit (probabil visul). Trebuie să tratăm problema altfel. Dragă Taravik, vreau să-ți transmit ceva, iar tu ai chef de filozofat. Poți să fii atent câteva minute?

— Sigur că pot, replică Taravik. Te-aș ruga, dacă se poate, să-mi spui odată ce ai de spus, pentru că visul ăsta a fost foarte obositor și a început să mă doară capul.

— Mda… Nu te înțeleg. Suportai asemenea discuții ore în șir, chiar zile în șir, atunci când colindai deșertul cu pegasul tău, dar dacă mă străduiesc să-ți explic ceva în timpul somnului te vaiți că te obosesc…

Acel ceva cu care discutase Taravik până atunci se materializă în fața ochilor săi – se materializă încet, ca și cum ar fi răsărit dintre florile care umpluseră până la refuz câmpia din vis – și dintre corole se înălță lent scăfârlia rasă a lui Rosarik.

— Cred că m-ai fi înțeles mai bine dacă am fi băut împreună o bărdacă de vin, îi spuse preotul, rânjind binevoitor. Ce zici de una mică, la botul calului?

Și, ca în vis, câmpia din jur dispăru, iar Taravik se trezi într-o cârciumă. Știa că era la *Vaca și chitara,* cu toate că interiorul

cârciumii era altfel.

— Păi așa e în vis, îi explică sfătos preotul, care apăruse și el în apropiere. Știi că ești într-un loc, chiar dacă locul ăla arată altfel decât ar trebui să fie, dar nu contează cum arată, din moment ce tu știi foarte bine unde ești. De fapt, asta reprezintă o exemplificare pe înțelesul tuturor a celebrei dileme: ce ești dispus să crezi, ce-ți spun simțurile sau ce-ți spune rațiunea? Știm cu toții că simțurile sunt înșelătoare, deci ar trebui să dăm întâietate rațiunii. Numai că mintea omenească este atât de supusă influențelor și prejudecăților, încât deseori suntem înclinați să ignorăm ceea ce ne spun simțurile, dacă semnalul trimis de acestea nu se potrivește cu ceea ce credem noi că ar trebui să vedem/auzim/simțim. Deci, după cum îți spuneam…

— Ajunge, gemu Taravik, te rog din suflet, spune-mi ce ai să-mi spui și lasă-mă să dorm! Nu mai pot, mă doare capul înfiorător…

Preotul începu să râdă – un râs liniștit și binevoitor.

Imaginea cârciumii se șterse – ca și cum cineva ar fi tras o cârpă udă peste o lespede de piatră pe care un copil mâzgălise ceva cu o bucată de var – și în jurul lui Taravik se întinse din nou negura aceea albă, de la începutul visului.

Apoi Rosarik începu să cânte – un soi de imn, o cântare preoțească, din acelea ce se intonau în templul pe care-l slujea.

Ceața se împrăștie încet.

Cât vedeai cu ochii, apăruse o pajiște acoperită cu iarbă măruntă. Într-un fel ciudat, Taravik știa că iarba aceea e albastră – deși nu mai visa în culori și nu vedea albastrul acela cu ochii din vis, ci numai cu mintea sa (însă nu-și dădea seama dacă era mintea lui Taravik cel din vis sau mintea sa, a celui care visa).

Pe pajiștea aceea dansa un bărbat gol până la brâu. Mijlocul trupului îi era acoperit de un șorț din mătase neagră, care lucea într-un fel hipnotic.

Dansatorul făcea mișcări complicate din mâini, legănându-le în ritmul cântului intonat de preot. Își ridica brațele, cu palmele îndreptate în față și, în același timp, ținându-le perpendicular pe antebraț…

Apoi, în timp ce dansa, bărbatul se întoarse către Taravik. Avea pielea albă, albă – dar albul acela era plin de viață, nu era cadaveric sau mineral, ca acela al varului. Însă părul – cel de pe

cap, sprâncenele și genele, pentru că fața îi era lipsită de barbă (avea gene lungi, lungi, cum nu mai văzuse la nimeni, își spuse Taravik) – era mai negru decât miezul de noapte.

Ținea în dinți un trandafir, iar Taravik știu că trandafirul acela era de-un roșu sângeriu.

Taravik își dădu seama că mai văzuse figura aceea – însă sculptată în granit negru. (Cioplită în piatră fusese lipsită de frumusețea aceea macabră care, în același timp, era fermecătoare și cuceritoare. O frumusețe neomenească.)

Pentru o clipă, se sperie.

Bărbatul râse de spaima lui, după care scuipă trandafirul la picioarele sale și-i zise:

— De ce ți-e teamă? Nu-i decât un vis.

Nu-i decât un vis, își spuse și Taravik, iar frica îl părăsi de îndată.

Vocea preotului tăcu.

Dansatorul făcu câțiva pași – doi în dreapta, doi în stânga, unul înainte – în timp ce-și mișca mâinile în felul lui complicat, după care se opri și-i spuse lui Taravik:

— Dragul meu, nu-mi dau prea bine seama care e motivul pentru care cred o asemenea prostie, dar te consider un băiat bun. Da, știu, ești un bețiv, un zurbagiu, un scandalagiu și un bătăuș, dar ai un suflet mare și am decis că meriți un pic de ajutor. Așa că îți voi da un sfat.

Și zeul îi spuse ce avea de spus, apoi îl întrebă:

— Ai priceput?

— Da, sărut mâinile și picioarele, mulțumesc din tot sufletul meu mare, sigur că am priceput. Rămân dator.

— Atunci să-mi aduci niște flori, ca să nu-mi rămâi dator, râse zeul. Bine, eu o să plec, că mi-am terminat treaba. Mai vrei ceva de la mine?

— Păi… bâigui Taravik, și dacă o să uit?

Khator cel Negru rânji cu gura până la urechi.

— Nu m-ar mira. Ținerea de minte nu-i una dintre calitățile tale, mi-ai dovedit asta și în alte împrejurări. Dar, după cum s-a văzut, pot să te fac să-ți amintești ceea ce e cu adevărat important. Așa că o să am grijă de tine și de data asta. Totuși, având în vedere că am destule pe cap, încearcă – în momentul în care o să te trezești – să-ți aduci aminte ce ai visat. Ți-am explicat cum se face.

— Da, preamărite, mi-ai explicat, recunoscu Taravik.

În clipa următoare, dansatorul dispăru, iar câmpul cel nesfârșit rămase gol.

Nu chiar gol, pentru că la picioarele lui Taravik era trandafirul cel roșu.

Care se transformă într-un punct roșu ce prinse a se mișca pe câmpul albastru, descriind o spirală ce se rotea tot mai iute…

…și Taravik se cufundă într-un somn profund și odihnitor.

— Hai, dragul meu, trezește-te, e timpul să mergem la piață.

Taravik făcu ochi.

Marieța îl scutura ușor de umăr.

Deschise ochii, în ciuda faptului că un gând îi spunea că n-are de ce să se grăbească, că putea să se trezească mai încet…

Lumina fu suficient de puternică, încât să-l facă să uite ce visase.

Dar, pentru că zorii abia sosiseră, lumina lor era suficient de slabă pentru a nu-l zăpăci complet. Undeva, într-un colț al minții, îi rămăsese ideea că în noaptea aceea visase ceva important și că trebuia să se străduiască să-și aducă aminte despre ce era vorba.

Apoi se luă cu treburile și lăsă ideea aceea să se odihnească.

Se duse la fântână și se spălă cu apă rece, ca să se trezească pe deplin, după care se apucă de treabă.

O ajută pe Marieța să încarce coșurile în spatele lui Kostik, iar când ajunseră în piață puse umărul să le descarce… adică lucrurile intraseră deja într-o rutină lipsită de orice complicații. Viața părea să fi intrat pe un făgaș care le convenea și lui Taravik, și lui Kostik – o viață fără complicații, cu mâncare multă și cu băutură bună și din belșug. Marieța era încântată de noul ei statut social, era numai lapte și miere, numai zâmbet și amabilități…

După ce Marieța vându iute marfa, rămase la taclale cu noile ei prietene, precupețele, care erau încântate s-o inițieze în bârfele și zvonurile zilei.

Iar bărbații, adică Taravik și Kostik, își puseră coada pe spinare și o tuliră în pustiu, să adune vreascuri și fân.

Ieșiră pe poarta orașului chiar când la orizont se vedea prima rază de soare.

— Cam matinal, jupâne Taravik, îl salută șeful gărzii. Ai apucat să dormi în noaptea asta? Că pe la miez de noapte ai

trecut pe la noi…

— Ce să fac? zâmbi încântat Taravik. Trebuie să țin seama de obligațiile pe care le am. Mulțumesc zeilor că am de lucru și le mai mulțumesc încă o dată că-mi dau putere să fac toate câte am de făcut. Și să-l țină sănătos pe Kostik, că nu știu ce m-aș face fără el…

— Ai dreptate, jupâne, să mulțumim zeilor pentru darurile lor, mormăi paznicul, apoi aruncă o găleată cu apă peste jarul rămas de la rugul care arsese toată noaptea.

— S-au întors latganii? se interesă cam din vârful buzelor Taravik.

— Nu, jupâne, suntem cu toții tare îngrijorați. Căpitanul a organizat o poteră și se pregătește să plece în căutarea lor. Nu te interesează să participi? Se plătește bine, șapte bănuți pe zi, plus mâncarea – fără să mai pomenim de răsplata pe care o vor oferi rudele pasagerilor (fie că aceștia vor fi găsiți vii, fie că vor fi aduși morți, pentru că în ambele cazuri vor fi scutite de multă bătaie de cap). Ai fi tocmai bun. Cunoști pustiul, pegasul tău e deștept și rezistent… Vrei să-l anunț că vii și tu?

— Nu, îmi pare rău, dar astăzi sunt tare ocupat. Am treburi care nu suferă amânare, îi explică el străjerului și se grăbi să încalece și să-i facă semn companionului său să plece.

După ce se îndepărtară suficient ca să nu mai fie auziți de paznici, îi spuse lui Kostik:

— Zgârciți sunt ăștia, dragul meu! Pentru o zi de fugăreală prin deșert îți oferă mai puțin decât aș primi dacă aș bate un copil – nu că aș fi în stare de așa ceva, dar spun asta doar ca să avem un element de comparație.

— Și sunt și tâmpiți, îl completă pegasul. Tocmai de la noi se așteaptă să alergăm să-i salvăm pe latgani, adică de la cei pe care indivizii ăia cu barca lor i-au lăsat fără obiectul muncii?

Mai râseră un pic pe socoteala gărzilor municipale, apoi Kostik redeveni serios:

— Să știi că sunt sincer îngrijorat în legătură cu ce-au pățit indivizii. După cum ai văzut cu propriii tăi ochi, vrăjitorul ăla cu robă albă știa multă meserie. Adică sunt puțini care ar putea să-i vină de hac…

— Dacă nici Zâna Mirajelor n-a putut să-l vrăjească… îi ținu isonul Taravik, apoi tăcu brusc și păru foarte preocupat de ceva.

Pegasul rezistă cât rezistă, apoi reduse viteza și întoarse

capul, să-l privească pe călăreț.

După care se opri de-a binelea, ca să se holbeze în liniște.

Peste câteva minute, Taravik își dădu seama că se întâmplase ceva, pentru că pegasul nu-l mai legăna în ritmul obișnuit, și privi îngrijorat în jur.

— Ne pândește vreun pericol? întrebă el, în șoaptă. De ce te-ai oprit?

— Pentru că nu voiam să mă împiedic în timp ce goneam la galop, îi explică liniștit Kostik.

— Să te împiedici? se miră Taravik. Păi nu-mi aduc aminte să te fi împiedicat vreodată…

— Nici nu aveam cum să mă împiedic, pentru că până acum n-am mai alergat niciodată cu capul întors spre tine.

Taravik rămase un timp cu gura căscată, apoi recunoscu, zâmbind cu candoare:

— Cred că-s mai tâmpit ca de obicei, pentru că n-am priceput nimic din ce-ai spus.

— Dimpotrivă, bănuiesc că ești mai deștept ca altădată, pentru că nu-mi aduc aminte să te fi văzut vreodată gândindu-te la ceva mai mult de treizeci de clipe…

Omul se uită mirat la pegas, după care spuse destul de nedumerit:

— Nu știu de unde ți-a venit ideea asta. Nu mă gândeam la nimic, ca de obicei. Însă mă chinuie de azi-dimineață un gând bizar: că trebuie neapărat să-mi amintesc ceva. Și mă străduiam să-mi dau seama ce trebuie să-mi amintesc, ca să știu ce să-mi amintesc.

— Complicată chestie, oftă Kostik, punându-se din nou în mișcare. Un gând care te chinuie, *ceva* care trebuie să-ți amintești… adică o activitate intelectuală exagerată pentru tine, mai ales la ora asta matinală, când oamenii serioși zăbovesc încă în așternut, încercând să scape de mahmureală…

— Râzi tu, râzi, se bosumflă Taravik, însă nu-mi amintesc ce-am visat, nici dacă m-ai omorî în bătaie. De parcă n-aș fi fost eu ăla care a visat, ci altcineva. Și dacă n-am visat eu, atunci de ce trebuie să-mi aduc eu aminte? De ce n-ar trebui să-ți amintești tu, ca să nu te mai hlizești așa, ca proasta în târg…

De data asta, Kostik izbucni în hohote de râs, iar spectacolul pegasului care alerga la galop zguduindu-se de râs merita văzut, pentru că nu poate fi descris.

Se zguduia atât de tare, încât Taravik zbură din șa și ateriză pe o movilă de nisip.

Asta îl făcu pe Kostik să râdă și mai tare, cu mai multă poftă. Taravik îl înjură de zor, apoi sfârși prin a izbucni și el în râs.

Abia cu greu se potoliră și goniră mai departe, peste câmpul pustiu, îndreptându-se iarăși către canionul în care fuseseră cu o zi înainte, pentru că știau că acolo aveau să găsească și vreascuri, și iarbă, și, dacă aveau noroc, și ceva vânat, pentru că Taravik își luase praștia cu el.

În timp ce goneau, pegasul întrebă, mai mult ca să întrețină conversația:

— De unde ți-a venit ideea că trebuie să-ți amintești ce ai visat? Pentru că la început mi-ai spus că trebuie să-ți amintești ceva, dar n-ai pomenit nimic de vreun vis...

— Măi Kostik, tare deștept ești! se minună Taravik. Ai dreptate, la început n-am pomenit nimic de vreun vis! Și deodată, în timp ce mă chinuiam să-mi aduc aminte ce trebuia să-mi aduc aminte, mi-a trecut prin cap că aflasem *chestia* aia pe care trebuia să mi-o amintesc într-un vis... Dar nimic mai mult.

— Păi e un început tare bun, îl încurajă pegasul. Eu zic că ar fi bine să încerci să-ți dai seama ce s-a întâmplat în visul ăla, și apoi să iei povestea din vis la bani mărunți, ca să descoperi ce lucru a fost atât de important în ea încât să merite să ți-l amintești...

— Cred că ai dreptate...

— Ca de obicei.

— Da, ca de obicei. O să mă străduiesc să-mi amintesc ce-am visat. Dar, dacă tot veni vorba, tu visezi vreodată? Și dacă visezi, ce anume visezi? Visele tale au vreo importanță anume, îți anunță lucruri care se vor întâmpla? Iar dacă da, de ce fel de prevestiri ai parte? Ești anunțat că ți se vor întâmpla lucruri rele, ca să te ferești de ele, sau că ți se întâmpla ceva plăcut, ca să te bucuri în avans?

Și poate că Taravik ar fi continuat cu întrebările lui, dacă pegasul nu s-ar fi oprit, ca să se zgâiască în liniște la el.

Omul se holbă și el un pic la pegas, apoi întrebă, nedumerit:

— Ce s-a întâmplat?

— Mă uit la tine cât mai pot, pentru că vreau să te țin minte, după ce nu vei mai fi pe astă lume.

— După ce nu voi mai fi?

— Păi, Taravik, ai intrat în anul morții! Mi-ai pus în câteva minute mai multe întrebări decât în cei zece ani de când ne cunoaștem…

— Zece ani și patru luni.

— Așa o fi… Bine, răspunsul la toate întrebările tale este: da.

— Nu pricep…

— Păi adu-ți aminte ce m-ai întrebat și răspunsul la fiecare întrebare este da.

— De unde trompa lui Kefir să-mi aduc aminte ce te-am întrebat?

— Asta te privește pe tine…

— Ba pe tine te privește, că pe tine te-am întrebat, iar tu trebuia să-mi răspunzi.

— Păi ți-am răspuns.

— Ce aiureală de răspuns este aia? Cică răspunsul este da!

— Dacă te-aș fi întrebat dacă te cheamă Taravik, nu mi-ai fi răspuns da?

— Ba da, dar ăla era răspunsul corect!

— Și de ce crezi că eu nu ți-am dat răspunsul corect?

— Pentru că nu-mi mai aduc aminte ce te-am întrebat.

— Și sunt eu de vină că tu ai uitat ce m-ai întrebat? Nu-i de mirare că ai uitat ce ai visat, dacă uiți de la mână până la gură…

Taravik rămase cu gura căscată, dar, în ciuda faptului că ținea gura așa cum o țin peștii, nu reușea să respire. Se sufoca de indignare și, ca urmare, se înroși la față.

Pegasul se sperie și nu-i veni altă idee decât s-o ia la goană. În timp ce alerga de zor, îl hurducăia din greu pe călărețul lui, aruncându-l în sus cu mișcări speciale ale crupei. În felul lui (adică fără mâini, pentru că nu se putea ajuta de copite), pegasul încerca să-i facă lui Taravik respirație artificială.

Și se pare că reușise, pentru că omul izbuti să gâfâie, cu un glas care exprima o cruntă dezamăgire:

— Nu m-am așteptat la așa ceva din partea ta, măi Kostik…

— Nici eu nu m-am așteptat. Sunt un măgar. Mi-e rușine de mine însumi. Te rog să mă ierți.

— Bine, te iert. Nu ești măgar, dar nici mult nu mai ai până când o să devii unul.

Acum, că Taravik își recăpătase capacitatea de a respira, Kostik ar fi fost dispus să-i zică vreo două, apropo de câte îndura

el din partea stăpânului său, dar își zise că ar fi vorbit cu adevărat în pustiu, așa că tăcu. În primul rând pentru că ajunseseră în canion.

Pegasul se opri la umbra unor stânci, în apropierea unor tufișuri cu frunze late, țepoase. Taravik îi tăie un morman din frunzele acelea, i le curăță de mărăcini, apoi se apucă să caute vreascuri.

Pe la jumătatea dimineții, terminaseră toată treaba. Coșurile erau încărcate, pegasul mâncase zdravăn, terminase grămada de frunze și făcuse o burtă atât de mare, încât abia mai respira.

Taravik zise, fără mult entuziasm:

— Mă duc să arunc o privire la izvor, să văd dacă e ceva de vânat…

— Ai nevoie de mine? îi răspunse cu aceeași lipsă de entuziasm Kostik. Că dacă n-ai, aș mai zăbovi un pic aici, la umbră…

— Stai liniștit. Deocamdată mă descurc singur, mormăi bărbatul și plecă, târșâindu-și picioarele prin nisip.

Se întoarse după un timp, bosumflat:

— Nimic. Nicio mișcare. Probabil că-i prea cald. Bănuiesc că animalele din zonă s-or fi adăpat în zori… Eu zic să mai stăm un pic și după aia s-o luăm încetișor spre casă, până nu ne copleșește zăduful, spuse Taravik și se întinse lângă Kostik, la umbră.

— Așa zic și eu, mormăi toropit pegasul. Numai că eu zic să n-o luăm încetișor, ci să fugim cât ne țin picioarele, ca să nu ne doboare vipia pe drum…

— Că bine zici, măi Kostik, mormăi fără vlagă Taravik.

Din cauza evenimentelor, nu dormise suficient în noaptea trecută și tare ar fi tras un pui de somn acolo, în canionul din pustiu, cu toate că mintea îi spunea că ar fi fost mult mai plăcut să se întoarcă acasă și să doarmă pe săturate în grădina răcoroasă…

În timp ce încerca să decidă – cu mintea blegită de oboseală și de căldură – cum ar fi fost mai bine (adică să lenevească întins pe nisip și să îndure căldura ce devenea tot mai înfiorătoare cu fiecare clipă petrecută în deșert sau să-și strângă și ultimele forțe și să renunțe la poziția aia plăcută), auzi niște bufnituri.

Ca și cum cineva arunca pietre care aterizau în nisip.

Le auzi și Kostik, pentru că se ridică în picioare și se uită în jur.

— Taravik, șopti el, cred că am înnebunit. Probabil că am făcut insolație…

Omul se sperie:

— Dragule, nu vorbi prostii! Cum o să ne întoarcem acasă, dacă te-ai țicnit? Și de unde până unde ți-a venit o asemenea idee?

— Păi mi se pare că plouă cu păsări. Tu crezi că un pegas normal la cap vedea așa ceva?

Taravik se ridică, mai mult ca să-l liniștească pe Kostik, și se uită în jur.

Da, ploua cu păsări.

Pe dunele din jur se vedeau ici, colo, păsări care picaseră din cer.

De toate felurile: un vultur hoitar, câteva ciori, un șoim, câțiva grauri, niște potârnichi grase…

Și mai cădeau și altele.

Probabil că înnebunise și el, nu numai pegasul.

Apoi îi veni o idee și întrebă în șoaptă:

— Crezi că Zâna Mirajelor e prin apropiere?

— S-ar putea, îi răspunse tot în șoaptă Kostik.

— Am încurcat-o. Cred că nu ne rămâne decât să fugim cât mai iute, poate apucăm să ieșim din raza ei de acțiune înainte să fie prea târziu…

— Că bine zici… Fii gata să sari în spinarea mea, când îți fac eu semn…

— Și cu coșurile ce facem? Că ne cocoșează Marieța dacă ne întoarcem fără ele…

— Sincer vorbind, nici nu știu de care zgripțuroaică mi-e frică mai mult…

— Uite ce-i, dragă Kostik, să n-o faci pe Marieța zgripțuroaică, dacă nu vrei să ne supărăm cu adevărat!

— Păi n-o fac eu, că așa a făcut-o mă-sa, dar asta-i altă chestie. Eu zic să te miști încet, încet, ca și cum n-ai bănui nimic, și așează-mi cu grijă coșurile în spinare… apoi stai pe aproape, gata să încaleci într-o clipă, și să te ții bine, că o să țâșnesc din loc de parcă m-ar fi mușcat o viespe…

Taravik rămase nemișcat, în loc să se ocupe de coșuri, și se holba uimit la pegas.

— Ce-i? îl întrebă acesta, enervat. Mi-a crescut un corn de inorog și eu nu mi-am dat seama?

— Nu știam că acul unei viespi poate să înțepe pielea unui pegas, mărturisi Taravik.

— Nu poate, îl asigură Kostik.

— Tocmai mi-ai spus…

— Era o figură de stil, dacă știi ce-i aceea…

— Sigur că știu. O figură de stil e atunci când spui o tâmpenie și după aia te miri că n-am priceput ce vrei să spui.

— Exact. Acum așează-mi coșurile în spinare, încalecă și tu și ține-te bine, dacă vrei să mai scăpăm de aici.

Taravik înhăță cele două coșuri și încercă să le ducă lângă pegas, pășind cât mai nepăsător.

Și se pomeni că-l lovește ceva drept în cap.

În prima clipă, țipă de spaimă, pegasul scoase și el un nechezat, dovadă că-l copleșise groaza…

…apoi Taravik se uită la gâsca de la picioarele lui, lăsă coșurile pe nisip și pipăi pasărea.

— E grasă, omule! E adevărată!

După aia se uită cu îndoială la pegas și întrebă, ca și cum nu ar fi fost sigur de ce-i trecuse prin minte:

— Dacă ar fi fost un miraj… nu-i așa că n-aș fi putut s-o pipăi?

— Taravik, mă sperii, exclamă Kostik. S-a întâmplat ceva cu tine, pentru că ești mult mai deștept ca de obicei!

— Eh, nu cred că-s mai deștept ca altă dată, spuse Taravik, cu modestie. Se pare că tu ești mai prost ca de obicei…

Pegasul se uită la el ciudat, ca și cum n-ar fi știut dacă era cazul să-i tragă o copită sau să înceapă să râdă.

Nu apucă însă să reacționeze în vreun fel, pentru că Taravik devenise brusc plin de viață și de idei.

— Dacă păsările astea nu-s un miraj, atunci o să le stea foarte bine în frigare, așa că o să le adun pe cele care-s bune de mâncat. Că n-o să te pun să cari până acasă ciori sau vulturi hoitari… Dar ar fi păcat ca gâsca asta dolofană să putrezească aici, în pustiu… și potârnichile astea drăguțe… și graurii ăștia mititei, care merg tare bine la o plăcintă…

Și, în timp ce vorbea, Taravik alerga de colo-colo, de la o dună la alta, adunând păsările în traista pe care o luase cu el în speranța că va vâna ceva lângă izvor.

— Crezi că-s bune de mâncat? îl întrebă Kostik. Să nu fie

bolnave, că n-au picat de sănătoase din văzduh…

— Dacă erau bolnave, n-ar fi apucat să zboare până-n mijlocul pustiului, îl asigură Taravik (care, printre altele, fusese și vânător în tinerețea lui, așa că se pricepea). Și ar fi avut ciocul plin de mâzgă, și ochii tulburi… Nu, sunt păsări sănătoase, pe care, mai mult ca sigur, le-a doborât vântul. Și care au murit izbindu-se de pământ. Gata, spuse el, am umplut traista, putem să mergem acasă și să ne odihnim după cum merităm.

În clipa aceea, se auzi o bufnitură zdravănă – mai zdravănă decât tot ce auziseră până atunci.

Dincolo de dune căzuse ceva.

Ceva mare.

— Ce-ar putea să fie? întrebă Taravik, speriat.

— Nu știu nicio pasăre zburătoare atât de mare. Struții din adâncul deșertului nu umblă pe cer, ci numai pe pământ, că de aia se zice că-și ascund capul în nisip, îi răspunse Kostik.

— Crezi că ar putea să fie un pegas care are amândouă aripile funcționale, adică unul care să fi zburat pe deasupra deșertului?

— Tot ce se poate… Însă, având în vedere rezistența unui pegas, acesta nu ar fi murit izbindu-se de sol… nici măcar nu ar fi fost rănit… așa că ar fi trebuit să-l auzim înjurându-l pe cel care l-a făcut să cadă…

Ascultară un timp și nu auziră niciun fel de înjurătură.

— Ne-am lămurit, zise Taravik. Nu-i pegas. Hai să mergem și să vedem ce este.

— Poate-i o pasăre rok. O să ai carne pentru o lună…

— În primul rând, păsările rok nu-s bune de mâncat. Au carnea ațoasă. Știu asta de pe vremea când… mă rog, nu trebuie să le afli tu chiar pe toate. În al doilea rând, asemenea zburătoare trăiesc în țările îndepărtate din răsărit și mi-e greu să cred că una dintre ele a ajuns până pe meleagurile noastre.

— Bine, bine, te cred. Însă, după părerea mea, nu avem decât două posibilități: sau ne ducem să vedem că măgăoaie s-a prăbușit dincolo de dunele alea, sau plecăm acasă fără să mai pierdem vremea. Însă atunci o să te întrebi toată viața ta ce a bufnit în halul ăla…

— Ai dreptate, mor de curiozitate, recunoscu Taravik. De parcă tu nu ai fi la fel de curios…

Urcară amândoi pe dune, ca să vadă ce era dincolo de ele.

Și văzură.

Pe nisip zăcea întinsă o lighioană imensă (pentru o zburătoare). Altfel, avea dimensiunile unui cal (sau ale unui pegas). Din ea se vedeau mai ales aripile mari, întinse, aripi din piele, ca la lilieci (nu din pene, ca la păsări sau ca la pegași).

Iar aripile îi erau negre precum cărbunele.

De fapt, tot ce se vedea din trupul lighioanei (pentru că o parte din el era îngropat în nisip) era la fel de negru.

— Cred că de data asta am încurcat-o cu adevărat, șopti Taravik. Curiozitatea a omorât pisica... și o să ne omoare și pe noi. Hai s-o ștergem cât mai putem.

— De ce?

— Pentru că nu știu care-i distanța până la care poate să acționeze... unii zic că-i vorba de câțiva pași – și eu fac parte dintre ei – dar alții spun că-i vorba de câteva leghe. Însă nu-i cazul să verificăm cine are dreptate. Hai s-o tulim.

— Cine să acționeze? întrebă nedumerit Kostik, tot în șoaptă.

— Balaurlătorul.

— Chestia aia care zace pe nisip cu fundul în sus e un balaurlător? De unde știi?

— Am mai întâlnit unul în munții Crebanului, cu ani în urmă...

Pegasul se uită curios la animalul cel negru și mormăi:

— Nu pare periculos... Cred că-i mort...

Apoi se ridică în picioare și zise:

— Mă duc să văd dacă mai trăiește. Mie n-are ce să-mi facă, chiar dacă o să scuipe flăcări.

— Ăsta nu scuipă flăcări, ăsta scuipă măscări, îi spuse exasperat Taravik. Ascultă-mă măcar o dată și hai să plecăm cât mai iute!

— O să plecăm, stai liniștit. Dar mai întâi vreau să văd balaurul ăla mai de aproape.

— Căpos ești, măi Kostik, bombăni Taravik. Bine, stai o clipă, că vin și eu.

— Păi nu ți-e frică de el?

— Ba da, dar dacă o să te omoare pe tine, ce șanse de scăpare mai am? Așa, măcar o să mă ucidă de la început și o să scap de o grijă...

Și cei doi coborâră duna de nisip în vârful căreia erau și se apropiară de măgăoaia cea neagră.

Balaurul arăta ca orice balaur: avea un cap prelung, ca de cal,

cu o gură mare, din care ieșeau colți încovoiați. Avea gât lung și gros, trup îndesat și o coadă cât restul trupului. Corpul îi era acoperit cu solzi mici, ce luceau ca smoala. Aripile arătau cam mototolite, cel puțin una părea că stă într-o poziție nefirească. De pe creștetul capului până la începutul cozii se întindea un șir de solzi triunghiulari, care alcătuiau un soi de creastă.

Lighioana stătea întinsă pe burtă, cu capul într-o parte, acoperit cu nisip.

— Eu zic să-i dai nisipul la o parte de pe nas, ca să nu se sufoce, propuse în șoaptă Kostik.

— Păi dacă se sufocă și moare, nu mai poate să ne facă niciun rău, îi replică, tot în șoaptă, Taravik.

— Da, dar dacă scapă cu viață și-și dă seama că puteam să-l ajutăm și nu l-am ajutat, atunci chiar o să vrea să ne omoare. De fapt, dacă mă gândesc bine, cu tine o să aibă ceva de discutat, că, eu, cu copitele mele, oricum nu-i pot fi de folos…

— Măi Kostik, având în vedere că mă bagi mereu în belele, dar că, până la urmă, reușești să mă scoți din belelele respective în care n-aș fi intrat fără contribuția ta generoasă, o să-ți dau ascultare și de data asta.

Și Taravik se duse lângă balaur, îngenunche lângă capul lui și-i îndepărtă cu grijă nisipul care-i acoperise țeasta.

De îndată ce nările îi fură eliberate, fiara cea îngrozitoare trase aer în piept, deschise ochii și-l privi pe Taravik, după care șopti cu o voce slabă:

— Mulțumesc.

— Măi omule, îi spuse Taravik (care, văzând că lighioana nu se repede să-l înghită, căpătase cam mult curaj), n-ai minte niciun pic? Nu puteai să miști un pic din cap, ca să scuturi nisipul de pe el? Că dacă nu mă nimeream din întâmplare pe aici, ți-ai fi dat duhul!

— Chiar așa, își dădu cu părerea și Kostik.

— Vă rămân îndatorat, șopti balaurlătorul. Nu-i vorba de minte. Pur și simplu am leșinat de durere, când m-am izbit de pământ. Dar o să-mi revin eu, pentru că cei de neamul nostru sunt rezistenți. Presupun că voi sunteți Taravik și pegasul lui, Kostik.

Chestia asta îi lăsă cu gura căscată pe cei doi.

În cele din urmă, Kostik își reveni primul și-i spuse camaradului său:

— Taravik, scumpule, să știi că la ora asta nu zboară nici măcar o muscă. Dacă ți s-a făcut foame, caută la oblânc, în traista cu mâncare. Așa că eu zic să închizi gura, că aștepți degeaba…

Omul îl ascultă, strânse buzele cu un plescăit energic, apoi se grăbi să deschidă din nou gura, ca să exclame:

— Măi Kostik, am ajuns celebri! Un balaurlător ne știe numele și ne-a recunoscut imediat! Deci, dacă el ne cunoaște, înseamnă că mulți alții au auzit de noi! Gloria și bogăția ne așteaptă!

— Nu te mai umfla în pene, șopti încet balaurul. Până acum cinci minute nu auzisem de voi. Dar, în timp ce eram fără cunoștință și în pericol să-mi pierd viața, *ceva* mi-a spus să-mi țin răsuflarea, ca să nu-mi între nisipul în plămâni, și să aștept, pentru că o să vă întâlnesc și mi-a mai spus că o să mă salvați cel puțin de două ori. După cum s-a dovedit, a avut dreptate: v-am întâlnit, mi-ați salvat viața o dată… deci e clar că trebuie să rămânem împreună, ca să mă mai ajutați cel puțin încă o dată…

— Și cine era acel *ceva*? se interesă de îndată Kostik.

— Nu știu prea bine, șopti cu o voce pierită balaurul. Un glas interior… o premoniție… noi, cei din neamul nostru, avem deseori momente în care vedem viitorul apropiat…

— Ce interesant! exclamă pegasul. Capacitatea de a prevedea viitorul este înnăscută sau dobândită?

— Acesta este un subiect ce poate fi dezbătut îndelung, mormăi balaurlătorul. Dar dacă vom rămâne împreună un timp… suficient, poate că vom apuca să discutăm și despre premonițiile celor din neamul nostru. Ce ziceți, vreți să fim tovarăși de drum?

— Noi ne cam grăbim, îi răspunse de îndată Taravik. Nu putem să mai zăbovim pe aici, oricâtă plăcere ne-ar face compania ta. Trebuie să ducem vreascurile acasă, că se supără Marieța dacă nu are cu ce să gătească la prânz…

— Și unde e casa voastră? întrebă tot în șoaptă balaurul.

— Locuim în Terimeea, îi răspuns repede și îndatoritor Kostik. E un oraș din vecinătate.

— Minunat, șopti balaurul. Exact acolo trebuie să ajung și eu. Dar, înainte de a vă mulțumi încă o dată pentru că m-ați salvat, dați-mi voie să mă recomand: eu sunt Mosolik. E clar că, având aceeași destinație, o să călătorim împreună. Ce ciudat: aceeași destinație și, măcar pentru un timp, același destin!

Și balaurul se ridică de pe mormanul de nisip – adică își extrase din dună acea parte a trupului care se cufundase în ea în urma prăbușirii – făcu o serie de mișcări de dezmorțire, ca un atlet ce se pregătea de o întrecere, își strânse aripile, apoi le întinse…

Trupul lui stătea pe două picioare solide. Ținea capul sus, iar imediat sub gât avea două labe destul de scurte, dar înzestrate cu gheare puternice. Coada cea lungă, pe care o bălăngănea în dreapta și-n stânga, îi servea ca să-și păstreze echilibrul. Era recomandabil să nu stai aproape de el, când mergea, își spuse pegasul.

În acest timp, Taravik se uita mustrător la Kostik, ca și cum i-ar fi spus: ți-am zis eu că o să mă bagi în belea? Iar pegasul îi aruncă o privire foarte expresivă: am greșit, îmi cer iertare, dar sunt convins că totul o să fie bine, ai doar un pic de răbdare…

— Totul e în regulă, șopti Mosolik. Se pare că mi-am întins un ligament de la aripa stânga, dar nu-i nimic, oricum nu puteam să călătorim împreună dacă zburam, așa că o să mergem cu toții pe jos…

— Dragă prietene, spuse pegasul condescendent, să știi că eu alerg destul de iute…

— Nicio problemă, șopti balaurul, o să încerc să mă țin după tine…

— Păi, atunci, să pornim la drum, spuse Kostik. Taravik, dragă, pune-mi coșurile alea în spinare, că am pierdut destulă vreme pe aici. Tu, dragă Mosolik, ține-te după mine. Dacă alerg prea repede, strigă-mă…

— Nu, nu, se grăbi să-l contrazică Taravik. O să mai întorc eu capul din când în când și o să mă uit după tine și, dacă o să văd că ai rămas în urmă, o să-i spun lui Kostik să reducă viteza.

Apoi, în timp ce Mosolik continua să se dezmorțească, cei doi prieteni escaladară dunele, ca să ajungă înapoi în canionul în care își lăsaseră coșurile și traista cu vânat.

Când ajunseră destul de departe ca să nu fie auziți de balaur, Taravik îi șuieră pegasului:

— Te-a bătut soarele în cap? Nu-ți dai seama ce-o să se întâmple dacă balaurlătorul o să țipe către noi?

— Păi eu sper să fim suficient de departe pentru ca strigătul lui să nu mai aibă niciun efect asupra noastră. Hai, grăbește-te, ca s-o luăm din loc înainte să-și dea seama că am plecat!

Cât ai zice pește, Taravik și toate bagajele erau în spinarea pegasului, iar Kostik o luă la goană, avântându-se într-un galop sălbatic printre dune, sărind peste pietroaie de parcă ar fi participat la o cursă cu obstacole.

Alerga de parcă-i fugăreau toți monștrii iadului și, sincer vorbind, pegasul se întreba în sinea lui dacă Mosolik nu era unul dintre aceștia. Oricum, ca niciodată, Kostik alerga în tăcere, pentru că nu-i ardea de pălăvrăgit.

În timp ce fugea de zor, pegasul auzi în dreapta sa un răpăit ușor – ca și cum cineva bătea de zor într-o tobă. Întoarse capul și numai experiența sa bogată îl făcu să nu se împiedice. Scoase însă o exclamație care-l făcu și pe Taravik (care, până atunci, nu fusese preocupat decât să se țină cât mai bine pe spatele lui Kostik) să privească și el în jur.

Iar ceea ce văzu îl făcu să rămână, ca de obicei, cu gura căscată.

Însă după câteva secunde o închise, tuși înciudat, scuipă de zor, după care se răsti la pegas:

— Ce spuneai tu, că la ora asta nu zboară nici măcar muștele? Te asigur că zboară, pentru că mi-a intrat una până în plămâni!

— Zboară, că muștele n-au odihnă nici ziua, nici noaptea, și se bagă ca musca în toate celea, îi șopti binevoitoare o voce din dreapta sa.

Taravik întoarse capul și se uită din nou la făptura care alerga alături de pegas.

Balaurul fugea pe cele două picioare ale sale, ca o pasăre terestră imensă, neagră ca inima beznei. Alerga precum un struț sau ca oricare altă pasăre uriașă de același fel. Ținea aripile strânse pe spinare și dădea din coadă, ajutându-se cu ea în goană.

— Mă bucur că o să călătorim împreună, șopti din nou balaurul. Și mă bucur că vă place viteza.

— Și noi de bucurăm, îi răspunse Kostik. Dar, scuză-mă că te întreb, de ce vorbești în șoaptă?

Nu-i nimeni care să tragă cu urechea. Cred că ai putea să vorbești ceva mai tare, pentru că prietenul nostru Taravik e cam surd – fără nicio intenție răuvoitoare, dar s-a pricopsit cu asta în urma întâlnirii cu un frate al tău.

— Știu, îl supără urechea stângă, șopti înțelegător Mosolik. De aceea alerg în dreapta voastră, ca să-i vorbesc la urechea cea

bună. Cât despre motivul pentru care vorbesc în șoaptă, n-are nicio legătură cu faptul că ne-ar putea asculta cineva. Însă e o poveste lungă și n-aș vrea să vă plictisesc…

— Nu ne plictisești de loc, îl contrazise cu amabilitate Kostik. Nouă ne place să pălăvrăgim în timp ce călătorim. Iar noi, pegașii, respirăm mai ușor în timp ce alergăm dacă vorbim…

— Ce interesant! exclamă, tot în șoaptă, balaurul. Și la noi e același lucru! Bine, atunci o să vă povestesc cum m-am transformat din balaurlător în balaur șoptitor și care sunt motivele pentru care am pornit în zbor spre Terimeea.

Mosolik tăcu un timp, își drese ușor glasul, apoi începu (bineînțeles, tot în șoaptă):

— Am văzut lumina zilei în munții Trebascului…

— Ăștia sunt mai departe decât munții Crebanului, îl întrerupse Taravik. N-am ajuns până acolo, că n-am avut niciun motiv.

— Deci, după cum spuneam, am văzut lumina zilei în munții Trebascului! își reîncepu balaurul povestea, cu un ton care sugera că nu-i plăcea să fie întrerupt.

— Bine, bine, mormăi Taravik, dar nu apucă să spună mai multe, pentru că pegasul făcu un salt ciudat – de parcă ar fi văzut în drum un șarpe și se ferise de el – care îl făcu pe Taravik să-și muște limba și să tacă, cel puțin pentru moment.

— Nouă ne place sus la munte, sus la munte, la izvor, continuă să murmure balaurul. Sigur că răcoarea de acolo e un lucru minunat, dar, după părerea mea, cred că noi suntem făpturi ale muntelui din motive alimentare, ca să zic așa…

— Poți să fii mai explicit? îl mâncă limba și pe Kostik. Căci eu știam că specia voastră e carnivoră și nu o văd păscând pe pășunile alpine, așa cum ar face un pegas, de exemplu.

— Bineînțeles că pot să fiu mai explicit, îi răspunse într-o șoaptă plină de amabilitate Mosolik. Noi, balaurii, nu paștem, chiar dacă pășunile și fânețele din munții noștri sunt pline de ierburi fragede și aromate. Dar pășunile acelea sunt pline cu oi. Oi sălbatice – cărora unii le zic mufloni – și oi domestice sau, altfel zis, oi de stână. Iar o oaie este exact cât îi trebuie unui balaur ca să se sature și, sătul fiind, să se poată mișca lejer. Dacă aș omorî o vacă (sau chiar un vițel), leșul acesteia ar fi prea mare, și chiar dacă m-aș îndopa ca un nesimțit (pentru că suntem și noi făpturi pofticioase și supuse ispitei), tot ar mai

rămâne jumătate din el, care s-ar irosi inutil, pentru că noi, balaurii, mâncăm doar o dată pe săptămână. Deci jumătatea de leș ar rămâne pe pajiște și ar atrage tot felul de păsări de pradă și alte animale care se hrănesc cu stârvuri… iar rămășițele vor fi o sursă de infecții și de molime, adică ar aduce numai belele nu numai comunității oamenilor, ci și celei a animalelor din zonă. În timp ce o oaie se înghite cu blană cu tot… și mai ales cu cornițe și cu copite… nici nu pot să vă descriu cât de bune sunt acestea și ce senzație minunată îți produc atunci când se dizolvă în sucurile gastrice…

Și Mosolik tăcu un moment, lingându-și buzele, pofticios.

— Pot să te întreb ceva? zise Kostik și întrebă, fără să mai aștepte să fie invitat. Ai spus de mai multe ori *noi, balaurii.* Trebuie să înțelegem că balaurii obișnuiți, ăia care scuipă flăcări, și balaurlătorii fac parte din aceeași specie?

— Bineînțeles, îi răspunse cu oarecare condescendență Mosolik. Diferențele dintre cele două categorii sunt minore și țin mai degrabă de antrenament, decât de calități înnăscute. După cum știe toată lumea, balaurii obișnuiți scuipă foc, în timp ce balaurlătorii…

— Scuipă insulte, se grăbi să-l completeze Taravik, dornic să arate cât de multe știe.

Mosolik rămase cu gura căscată, iar vântul care-i șuieră printre colți îl făcu să tușească. După ce reuși să se potolească, îl întrebă pe Taravik:

— De unde ți-a venit o asemenea idee?

Balaurul fusese atât de uluit de cele auzite, încât nu apucase să se supere pe Taravik.

— Păi atunci când am fost în munții Crebanului și m-am întâlnit cu unul dintre frații tăi, individul m-a spurcat cu asemenea măscări, că m-am înroșit până-n albul ochilor. Iar eu am trecut prin multe și am auzit și mai multe…

— Dragul meu, cine știe cu ce l-ai supărat pe acel semen al meu – sau cu ce l-au supărat oamenii în general – și te-a găsit tocmai pe tine să-i fii țap ispășitor. Adică nu țap, că dacă te-ar fi considerat astfel, te-ar fi înghițit cu sandale cu tot. Noi suflăm, ca și balaurii ceilalți, numai că suflarea noastră nu se aprinde. Și e atât de puternică, încât face praf tot ce-i stă în cale.

— Dar de ce la ei se aprinde și la voi nu? insistă Kostik, care voia să profite de ocazie ca să-și îmbogățească și mai mult

cunoștințele.

— Fiindcă ei au un scăpărici în gâtlej.

— Ce au?

— Un scăpărici. Un organ care produce o scânteie, iar când suflarea trece peste ea, se aprinde, pentru că expirația noastră conține gaze combustibile. Chestia interesantă e că și noi, balaurlătorii, expirăm același soi de gaze. Diferența e că la noi nu se aprind, nefiind suflate peste o scânteie…

— Adică, se vârî în vorbă și Taravik (mai mult ca să-i arate balaurului că-l ascultase cu interes), vrei să spui că dacă ai sufla pe deasupra unei făclii, răsuflarea ta s-ar transforma într-un jet de flăcări, ca la balaurii obișnuiți?

— Nu s-ar transforma, dacă aș sufla într-o făclie, pentru că suflul meu – care-i mai puternic decât al celorlalți balauri – ar stinge-o, înainte ca gazele combustibile să se aprindă.

Rămaseră cu toții tăcuți câteva clipe, în timp ce goneau de zor, apoi Mosolik oftă și-și continuă povestea.

— Din întâmplare, într-o seară cam friguroasă, după ce am năvălit într-o stână și am ales o oaie dolofană (pe care am înghițit-o cu bucurie), am rămas să mă încălzesc un pic lângă focul părăsit de ciobani – care o tuliseră îngroziți când mă văzuseră și-și lăsaseră bunurile în voia sorții. Am rămas acolo, cu capul pus pe un butuc, privind flăcările care se stingeau încet… iar când din focul păstorilor n-a rămas decât un morman de jar, acoperit de cenușă, m-am gândit să înviorez rugul un pic și am suflat (cât am putut de încet) în jăratic. Am avut o surpriză de nedescris! Răsuflarea mea s-a aprins când a atins jarul, iar vâlvătaia s-a întins, cât ai clipi, nu numai în direcția în care suflasem, ci și către gura mea! Vă imaginați că m-am speriat și, de teamă sau de emoție, am rămas o clipită fără să respir. Flacăra n-a mai fost alimentată și s-a stins.

— Ce interesant! se minună Kostik. Adică aveai tot ce-ți trebuia ca să fii un balaur scuipător de foc, cu excepția scăpăriciului… Păi asta nu era o chestie prea complicată, putea fi înlocuită cu o sursă oarecare de foc…

— O bucată de cremene și un amnar, își dădu cu părerea Taravik, pe care să le ciocnești în fața gurii, exact în clipa în care îți goleai plămânii…

— Te-ai gândit la sincronizare? îl întrebă într-o șoaptă blândă balaurul. Trebuia să lovesc cremenea exact când începeam să

expir. Și trebuie să ții seama că mâinile mele sunt înzestrate cu gheare, nu cu degete, adică sunt făcute să sfâșie prada, nu să aprindă focul cu ajutorul amnarului…

— Și ai renunțat? Ce păcat! își exprimă regretul Kostik.

— De ce să renunț? se minună (ca de obicei, în șoaptă) Mosolik. Noi, balaurii, suntem foarte încăpățânați și nu renunțăm cu una, cu două. Și avem o mulțime de idei.

Balaurlătorul mai tăcu un timp, apoi rânji – ca și cum ar fi fost încântat de ceea ce urma să le povestească – și spuse:

— Era evident că trebuia să folosesc jar, pentru că nu se stingea când suflam înspre el. Ba dimpotrivă, devenea mai puternic, gata să se transforme în flacără. Singura problemă era să țin jarul cât mai aproape de gură, pentru ca atunci când răsuflarea mea se aprindea, focul să nu aibă cum să se întindă spre mine. Am făcut primele încercări ținând în dreptul gurii un vreasc scos din foc, cu vârful transformat în jăratic. A mers șnur! Răsuflarea mea s-a aprins, iar din gura mea a țâșnit o vâlvătaie enormă. Am fost foarte încântat de succesul meu. Din păcate, nu m-am mulțumit cu atât și am vrut mai mult. Pentru că, oricât mă antrenam, focul se întindea între vreasc și gura mea. M-am ales cu mustățile pârlite și cu limba ciupită de flăcări. Trebuia ca bucata de jar să fie chiar în gura mea, cam în locul în care balaurii scuipători de flăcări aveau glanda ce scotea scântei. Așa că am mai făcut o încercare. Am tras aer în piept, cât de mult am putut, l-am ținut bine, am deschis gura, am aruncat în ea o bucată de jar.

Și am suflat din răsputeri. Din gura mea a țâșnit un șuvoi de flăcări și un răcnet de durere. Bucata de jar îmi arsese cerul gurii.

— Ha! exclamară într-un glas și Taravik, și Kostik.

Apoi pegasul fu mai explicit:

— La asta nu m-aș fi gândit!

— După cum vedeți, nici eu nu m-am gândit.

— Și din cauza arsurii vorbești în șoaptă? întrebă Taravik, cuprins de milă.

— Nici vorbă! Stați să vedeți, că nu s-a terminat! Mă ardea limba de înnebuneam și am vrut să mă răcoresc. Așa că mi-am luat zborul și am plonjat într-un lac de munte, rece ca gheața. Am deschis gura și am lăsat apa să-mi răcorească limba și gâtlejul. Și mi le-am răcorit atât de bine, că am răcit zdravăn și

se pare că m-am pricopsit nu numai cu o faringită, ci și cu o laringită, iar acum mă doare gâtul și când respir. Așa am devenit eu balaur șoptitor, gâfâi el, zâmbind rușinat.

Alergară un timp în tăcere (timp în care atât Taravik, cât și Kostik se întrebară ce-i aceea laringită și ce-i aceea faringită, dar nu îndrăzniră să-și arate lipsa de cunoștințe, ca să nu-i creadă balaurul niște provinciali neinstruiți), apoi Taravik zise:

— Am înțeles totul, în afară de un singur lucru: de ce te duci la Terimeea?

Balaurul îl privi mirat, probabil întrebându-se ce era greu de priceput în treaba aceea, apoi spuse:

— Noi, balaurii negri, suntem animalele de companie ale lui Khator. El ne iubește, ne îngrijește și ne vindecă. În orașul vostru se afla unul dintre cele mai importante temple ale zeului nostru. Mă duceam acolo, ca să caut alinare. Și, în timp ce zburam, plin de încredere în viitor, aripile mi-au înțepenit brusc și m-am prăvălit ca o piatră în pustiu…

11

Luntrea țâșnise în văzduh ca și cum ar fi fost aruncată din praștie. Aerul șuiera în jurul celor trei pasageri, iar după felul în care pământul alerga pe sub ambarcațiune era evident că aceasta avea să ajungă în Terimeea în vreo oră, două.

Apoi șalupa păruse că se ciocnește de un zid invizibil, fusese zvârlită, răsucindu-se în aer, într-o direcție și pe o distanță imposibil de determinat, după care se zguduise puternic și se năpustise către sol, ca și cum zborul în sine îi provocase o spaimă îngrozitoare de înălțimi.

Vrăjitorul cu veșminte albe dăduse dovadă de o prezență de spirit uimitoare.

Reacționase imediat și rostise în grabă un descântec de protecție. Nu încercase să anuleze vraja care dusese la prăbușirea șalupei. N-o cunoștea și nu avea timp de încercări. În plus, se convinsese că puterile regelui întors din cealaltă lume erau mai mari decât ale sale, deci avea șanse mici să-l învingă.

Se mulțumise să înlăture efectele catastrofale ale prăbușirii.

Nu putuse să împiedice prăvălirea în viteză a ambarcațiunii către sol și se mulțumise să ridice între locul în care urma să atingă pământul și cel în care se afla – adică la o vreo cincisprezece stânjeni deasupra, distanță care se micșora cu o

viteză înspăimântătoare – un soi de turn alcătuit din cilindri de aer solidificați pentru o clipă.

Luntrea se propti de turnul respectiv și-și opri căderea pentru o fracțiune de secundă. Apoi blestemul lui Inutomeh se dovedi mai puternic și cilindrul de deasupra își pierdu soliditatea, redevenind aer obișnuit.

Ambarcațiunea se prăbuși brusc pe distanța de un stânjen, răstimp în care următorul cilindru de aer căpătă soliditatea marmurei. Șalupa se lovi de el, se zgudui teribil, îi zdruncină și pe cei trei pasageri și își încetă căderea, pentru o altă fracțiune de secundă.

Scândurile din care fusese construită trosniseră îngrijorător în momentul impactului cu aerul solidificat.

Apoi văzduhul care o susținea nu mai opuse rezistență prăbușirii luntrii latgane și ea căzu din nou pe distanța de un stânjen, după care se propti în alt cilindru de aer ce căpătase consistență pentru o frântură de secundă…

…și tot așa, până când ambarcațiunea ajunse pe sol, hărtănită zdravăn după atâtea izbituri și zguduituri, dar cu pasagerii în viață.

Cei trei săriră din resturile luntrii și se uitară în jur.

Se aflau undeva, în mijlocul pustiului, departe de orice drum și, probabil, și de orice localitate.

După o clipă, se uitară unii la alții.

— Ce facem acum, stăpâne? întrebă unul dintre marinari, privindu-l cu încredere nezdruncinată pe vraciul cu straie albe.

— În primul rând, cred că puteți renunța la costumația asta ridicolă, bombăni vrăjitorul, iar uniformele de marinari latgani dispărură.

Cei doi ucenici ai vraciului își recăpătară de îndată robele albe, pe care le purtau în mod obișnuit.

— În a doilea rând… trebuie să mă gândesc un pic, mărturisi vraciul. Modul în care au evoluat lucrurile m-a luat oarecum prin surprindere. Nu m-am așteptat la apariția lui Inutomeh. Sigur, catrenele sibilinice prevedeau întoarcerea sa… însă numai ca o posibilitate cu șanse reduse de realizare… iar eu am tratat-o ca atare. Adică nu i-am acordat atenția pe care o merita.

— Dragă maestre, spuse unul dintre ucenici, nu trebuie să fii prea modest. Talentul tău e inegalabil. Inutomeh nu te-a putut învinge, în ciuda puterilor sale indiscutabile și a faptului că te-a

luat prin surprindere. Deocamdată, lupta dintre voi s-a terminat la egalitate.

— Da, spuse și celălalt ucenic. Niciunul dintre voi nu a căpătat un avantaj substanțial. Trebuie să te odihnești un pic, să te gândești bine și să găsești un mod în care să-i vii de hac mortului care nu vrea să stea în mormântul lui.

— Sunt sigur că în clipa asta Inutomeh e convins că te-a ucis sau că te-a rănit grav. Ca atare, pentru un timp suntem în siguranță. Odihnește-te, stăpâne. Recapătă-ți puterile și pregătește-te de luptă.

Și, în timp ce vorbea, ucenicul începu să facă semne ciudate cu mâinile. Colegul său îl imită de îndată, iar aerul din jurul lor se învolbură, de parcă ar fi dat în clocot.

Din nisip răsări un cort mare și comod, iar vraciul cu veșminte albe intră în el.

Înăuntru era răcoare, iar aerul mirosea a flori necunoscute și a mirodenii din țări îndepărtate. În cort erau întinse covoare groase și moi, iar pe ele fuseseră împrăștiate perne la fel de moi.

Pe tăvi de argint așteptau gustări îmbietoare, iar în cupe fuseseră turnate vinuri răcorite cu zăpadă adusă de pe creste de munți.

Vrăjitorul cu straie albe oftă, își luă traista ce-i atârna de gât, o puse într-un colț și se așeză comod pe perne.

Abia atunci își dădu seama că nu mâncase și nu băuse nimic de mai bine de o zi. Poate că Inutomeh nu simțea nevoia hranei, a băuturii și a odihnei, își spuse vraciul, pentru că abia se întorsese dintre morți și era posibil să nu fi recăpătat pe deplin obiceiurile celor vii, dar el era om, avea un trup care-și cerea drepturile, așa că intenționa să aibă un pic de grijă de el însuși.

Mâncă și bău pe săturate, apoi se întinse pe covorul moale și dormi, un somn odihnitor, fără vise și fără griji.

În acest timp, ucenicii aruncaseră peste cortul stăpânului lor o vrajă, făcându-l de nevăzut și de negăsit de vreun dușman.

După care construiseră și pentru ei un adăpost, ascuns și acesta în afara spațiului și timpului, în care se odihniră liniștiți, uitând de griji și de pericole. Unul dintre ei se întrebă dacă n-ar fi mai bine să rămână acolo pentru totdeauna – sau măcar pentru un timp cât mai îndelungat – ca să nu mai aibă de-a face cu ambițiile și cu conflictele maeștrilor...

Apoi se culcară, așteptând ca stăpânul lor să aibă nevoie de ei.

Când se trezi, după un timp – durata acestuia neavând nicio importanță, pentru că depindea de sistemul de referință – vrăjitorul în veșminte albe avea mintea limpede și era gata să analizeze situația fără patimă și fără părtinire.

Își dădu seama imediat că avea un avantaj care-i permitea, pentru moment, să păstreze un echilibru instabil, ce se putea prăbuși în orice clipă. Adică faptul că folosise în luptă doar jumătăți de umbre – în timp ce restul acestora erau încă legate de picioarele celor care le provocau – făcea ca Inutomeh să nu-l poată învinge pe deplin. Însă, în același timp, regele întors din cealaltă lume știa atâtea vrăji puternice despre care el nu auzise și pe care nu le putea contracara, încât nici el nu-l putea învinge pe oponentul său. Într-un fel, victoria lui Inutomeh era o chestiune de timp.

Pentru că Inutomeh își dăduse seama de secretul său. Vrăjitorul cu veșminte albe nu-și închipuise că o asemenea idee putea să treacă și prin mintea altuia. Așa că era speriat, chiar dacă nu voia să recunoască, chiar dacă se străduia să-și păstreze calmul.

Inutomeh descoperise secretul care făcea de neînvins umbrele sale și descoperise, la fel de simplu, și modul în care acestea puteau fi înfrânte. Ceea ce dovedea că era posibil ca regele vrăjitor să aibă și alte cunoștințe periculoase…

Dar nu de alte cunoștințe ale regelui vrăjitor trebuia să se teamă.

Pentru moment, avea un oarecare avantaj.

Dar avantajul de care se bucurase până atunci putea să dispară într-un timp scurt.

Inutomeh Presupusese că vrăjitorul cu straie albe retezase bucățile de umbre din mai multe orașe și decisese să se îndrepte spre cea mai apropiată așezare, ca să captureze cel puțin un om cu jumătate de umbră, pentru a-l transforma în arma sa împotriva armatei umbrelor.

Nu avea de unde să știe că toate bucățile de umbră fuseseră strânse dintr-un singur oraș.

Deci soarta bătăliei depindea de un lucru mărunt: dacă Inutomeh o să-și dea seama care era orașul cu pricina sau o să piardă ceva timp, căutând mai întâi prin locuri inutile.

Iar acel timp pierdut avea să se dovedească hotărâtor în câștigarea victoriei…

Vrăjitorul cu veșminte albe se gândi îndelung la cele ce trebuiau făcute.

Atunci când decisese să culeagă umbre dintr-o singură localitate – de preferință una mare, încât locuitorii să nu-și dea seama ce li se întâmplase – își asumase și riscul ca un dușman al său, unul puternic și priceput în magie (atunci nu-și închipuise că acela va fi atât de puternic și atât de priceput; sincer vorbind, sperase să nu existe un asemenea dușman), să cucerească acel loc și să-l înfrângă printr-o singură lovitură.

Zâmbi aducându-și aminte cât de ușor mersese totul la început.

Apăruse în Terimeea, însoțit de ucenicii săi (deghizați în marinari latgani) și de un grup de circari, pe care-i angajase să dea spectacole în piețe. Circarii protestaseră, explicându-i că nu vor câștiga mare lucru și că alta ar fi fost situația în cazul unor spectacole susținute în arenele locale, unde intrarea se făcea contra cost. Nu le putuse explica artiștilor de circ că îl interesa îngrămădeala, locurile în care umbrele se amestecau și se încâlceau, încât nimeni nu putea să-și supravegheze propria umbră. Atunci găsise o explicație convingătoare, ce pornise de la uniformele aiuritoare ale ajutoarelor sale: spectacolele urmau să facă reclamă șalupei ce avea să colinde deșertul, cărând colete și scrisori.

Totul fusese perfect: lumea se înghesuise la spectacolele gratuite, iar umbra sa, înarmată cu o umbră de foarfecă (foarfeca a cărei umbră o folosea rămăsese acasă, în orășelul în care locuiau părinții săi – îi aparținea mamei sale), se strecurase printre picioarele privitorilor și le retezase umbrele.

Da, gândise bine totul, inclusiv faptul că organizase spectacolul principal pe înserate, când umbrele sunt mai lungi, deci mai ușor de ciuntit… Iar privitorii se întorseseră acasă după lăsarea întunericului, deci nu avuseseră cum să-și dea seama imediat că se întâmplase ceva…

Și totul ar fi mers perfect până la capăt, ar fi dus la îndeplinire visul strămoșului Akulim și ar fi devenit regele ținuturilor acelea, dintre deșert și mare, dacă nu ar fi apărut din senin (nu chiar din senin, ci din lumea morților) regele Inutomeh, care nutrea aceleași vise de mărire…

Interesant lucru, își spuse vrăjitorul cu veșminte albe: sau istoria este ciclică și se întâmplă periodic aceleași lucruri, cu actori identici sau aproape identici (oricum, care aveau aceleași țeluri și aceleași idealuri, chiar dacă mijloacele folosite de ei evoluau odată cu vremurile), sau totul este o iluzie, un vis redundant al unui zeu nebun și ramolit, care își imaginează întâmplări și suferințe menite să-l distreze, dar care nu are o imaginație suficient de bogată pentru a-și închipui alte și alte peripeții și, atunci, reia poveștile vechi, neschimbate sau cu modificări lipsite de importanță, uitând că și le-a mai imaginat și altădată...

Indiferent de motivul pentru care se întâmpla ceea ce se întâmpla în lume, el nu avea de gând să se lase învins, ca strămoșul său.

Avea să răstoarne caracterul ciclic (sau redundant) al istoriei și avea să-l trimită definitiv în lumea morților pe regele vrăjitor.

Pentru o clipă, în mintea vraciului cu straie albe fulgeră o idee revoluționară: că era un pion într-o luptă mai importantă, purtată de forțe superioare, pe care nu le cunoștea și pe care nu le înțelegea, o luptă în care el nu avea niciun cuvânt de zis, iar zbaterea sa era inutilă și, poate, chiar dăunătoare...

Râse de o asemenea idee.

Un astfel de gând fusese născut de spaimă și genera îndoială, lipsă de încredere și moleșeală fizică și morală.

El nu era pionul nimănui.

Și avea să învingă.

Pentru că îi venise o idee cu ajutorul căreia putea să-l înfrângă definitiv pe Inutomeh.

Ideea era de-o simplitate uluitoare.

Inutomeh avea nevoie de un om a cărui umbră fusese trunchiată, pentru a-i învinge armata de umbre.

Deci, dacă nu avea să găsească niciodată un asemenea om, nu avea cum să-l înfrângă.

Trebuia să ascundă undeva, într-un loc pe care nici măcar Inutomeh să nu-l poată găsi, toți oamenii ale căror umbre le ciuntise.

Într-o altă dimensiune, într-un loc în care timpul curge altfel, conform altor legi.

Un loc în care să-și ducă existența lor obișnuită fără să-și dea seama că nu mai sunt în lumea lor.

Adică să le reconstituie cât mai fidel cu putință mediul în care viețuiau.

Cel mai simplu era să mute întregul oraș Terimeea și o bucată zdravănă din împrejurimile sale, împreună cu toți locuitorii săi – și cei cu umbre întregi, și cei cu umbre trunchiate – în acel loc secret și să-i lase să viețuiască acolo, fără să-și dea seama că erau în alt univers, până când avea să-l învingă pe Inutomeh.

Sau pentru totdeauna, dacă avea să fie înfrânt.

Evident, în locul orașului avea să rămână un spațiu gol, ca și cum pustiul s-ar fi întins peste noapte și ar fi cotropit așezarea…

Sau ar fi putut să construiască un oraș fantomă, locuit de imagini ale locuitorilor, făpturi fără suflet și fără umbră, pe care Inutomeh putea să-i ia în stăpânire de ori câte ori i-ar fi trecut prin minte, pentru că acest lucru n-ar fi contat în lupta dintre ei doi…

Da, ar fi fost mai bine ca, în aparență, lucrurile să rămână neschimbate, iar Inutomeh să nu-și dea seama că lumea fusese modificată într-un fel.

Însă asta depindea de cât timp avea la dispoziție.

Trebuia ca, în primul rând, să ascundă Terimeea.

S-o mute într-un univers minuscul, pe care să-l vâre…

…în caria măselei sale!

Da, era o idee bună, iar Inutomeh n-ar fi putut să-l caute în măsele decât după ce avea să-l omoare (când nu avea să-i mai pese că regele vrăjitor găsise orașul oamenilor cu umbre trunchiate).

Evident, nu avea de gând să se lase omorât, așa că ascunzătoarea din măsea avea să fie perfectă.

Își luă traista și ieși din cort, reîntorcându-se în lumea obișnuită (pentru un privitor oarecare, se reîntorsese în lumea obișnuită la doar câteva secunde după ce plecase din ea).

Cortul dispăru, ca și cum n-ar fi fost. Imediat se iviră și ucenicii săi, odihniți și gata de treabă.

Vraciul cu straie albe le explică intențiile sale și stabiliră un plan de acțiune: în primul rând aveau să se întoarcă în apropierea orașului, ca să facă vrăjile necesare mutării Terimeei în alt univers.

În al doilea rând, era nevoie să pregătească apărarea zonei pe care urmau s-o mute, pentru că vrăjile aveau nevoie de timp ca să aibă efect – orașul avea să fie strămutat în altă lume abia

la o zi după ce incantațiile aveau să fie rostite.

Pentru început, vraciul cu veșminte albe făcu o vrajă minoră, ca să afle exact unde se aflau, și descoperi că erau mai aproape de Terimeea decât crezuseră.

Se uită apoi la resturile luntrii – ambarcațiunea era prea sfărâmată ca să poată fi reparată fără anumite materiale magice, imposibil de găsit acolo, în mijlocul pustiului.

Recuperă însă o bancă, rămasă întreagă ca prin minune.

Întreagă și funcțională.

Se așezară toți trei pe ea, iar vrăjitorul rosti un descântec, care o puse în mișcare. Banca plutea la câteva palme deasupra solului și înainta destul de iute, cam ca un cal la trap. Oricum, mai iute decât niște oameni care mergeau pe jos prin deșert.

Și ajunseră în apropierea orașului la puțin timp după amiază, tocmai când soarele își începuse, abia sesizabil, coborârea către asfințit.

Se opriseră la o distanță destul de mare ca să nu poată fi zăriți din Terimeea. Adică, dacă orașul mutat în alt univers ar fi fost înconjurat de o zonă lată cam cât aceea dintre ei și localitate, orășenii nu ar fi putut să-și dea seama că universul lor era limitat – dacă, bineînțeles, nu ar fi ieșit în afara zidurilor, dar acest lucru se putea obține ușor, dacă li se vâra în minte că în împrejurimi colinda un monstru…

Vrăjitorul cu veșminte albe începu să recite litania de transformare, iar banca pe care stătea împreună cu ucenicii săi înconjură Terimeea, păstrând aceeași distanță față de zidurile orașului. Unul dintre ucenici ținea în mână un baston improvizat, făcut dintr-un băț noduros găsit în deșert. Vârful bățului zgâria o adâncitură în praf.

Atunci când ajunseră în locul din care plecaseră, Terimeea era în mijlocul acelei adâncituri circulare. Aceasta avea să fie hotarul ei și tot ce avea să se găsească în interiorul acelei granițe avea să fie dus în alt univers.

Vraciul cu straie albe își încheie litania.

Avea de așteptat o zi întreagă, pentru ca materia din care fusese plămădit orașul și locuitorii săi să fie pregătită pentru transformare.

Abia atunci, când localitatea avea să fie acoperită de o luminozitate pe care numai el ar fi putut s-o vadă, ar fi venit momentul să rostească vraja definitivă, care să încheie

modificarea materiei peste care aruncase vraja, schimbându-i dimensiunile și consistența, reducându-i masa și energia, dar păstrându-i forma și caracteristicile.

Dacă din cine știe ce motiv nu rostea vraja aceea, vrăjile anterioare deveneau inutile, își pierdeau puterea și dispăreau, iar orașul și împrejurimile sale ar fi rămas așa cum fuseseră întotdeauna.

Însă ce era mai greu fusese făcut.

Trebuia să aștepte și să spere că Inutomeh nu avea să pătrundă în oraș în următoarele douăzeci și patru de ore.

Inutomeh...

Nu avea cum să știe ce intenții avea regele vrăjitor și unde se va afla acesta în următoarele ore...

Cercetă iarăși praful...

...și văzu în el o oaste imensă care se apropia de oraș, venind dinspre pustiu.

Trebuia s-o oprească pentru o zi, s-o împiedice să se apropie de oraș până când vrăjile lui aveau să aibă efect.

Își răsturnă traista pe pământ, iar armata umbrelor se pregăti de luptă.

Regele vrăjitor fusese, în timpul vieții, un rege bun, adică un bun administrator și un bun conducător. Anumite lucruri nu se uită nici în mormânt. Ca atare, în momentul în care hotărâse să cucerească orașul cel mai apropiat, în mintea sa apăruse o întrebare: și dacă așezarea aceea nu conținea nimic folositor?

În timp ce trupele alcătuite din capetele-de-berbec se aliniau, gata de plece, iar barobarii își strângeau corturile și le încărcau pe cămile, Inutomeh își folosi a doua vedere ca să identifice locurile în care se găseau orașele din jur.

Apoi începu să cerceteze îndeaproape cetățile acelea.

Era dificil să aprecieze lungimea umbrelor, pentru că, la ora aceea, apropiată de miezul zilei (fără a fi încă amiază soarele se găsea sus pe cer, deasupra capetelor oamenilor), umbrele erau scurte și nu-ți puteai da seama doar dintr-o privire dacă unele fuseseră ciopârțite...

Fu silit să examineze cu atenție fiecare oraș în parte.

Pretutindeni întâlni aceeași dificultate, pentru că soarele le lumina pe toate la fel.

Folosi o vrajă menită să identifice umbrele care suferiseră

vreo vătămare.
Nu găsi nimic.
După ce își încercă norocul în trei orașe și nu descoperi nicio umbră care să fi fost vătămată în vreun fel, începu să se îndoiască de priceperea sa.
Apoi se întâmplă ceva neașteptat: descoperi, într-un târg mărunt, pierdut la poalele unor munți abrupți, o umbră ce părea schiloadă. Vraja sa o identificase ca afectată de ceva, ca nefiind întreagă.
Nu părea a-i fi fost retezată vreo parte, ci arăta mai degrabă ca și cum ar fi fost strivită de un blestem.
Mai mult din curiozitate, regele decise să irosească un pic de timp și să cerceteze mai îndeaproape umbra aceea și omul care o producea.
De fapt, își spuse el, probabil că vraciul cu straie albe își pierduse viața în urma prăbușirii sau măcar își rupsese o mână sau un picior. Așa că nu era nicio grabă.
Studie – de la distanță, bineînțeles – structura umbrei și modul în care fusese deformată acea structură.
Descoperi ce i se întâmplase și cine aruncase asupra umbrei acel blestem care dusese la schilodirea ei – blestem care urma să ducă și la schilodirea trupului celui care arunca umbra respectivă.
Se amuză înlăturând blestemul ce fusese rostit de un vraci mărunt, priceput doar la rele, pentru că, într-un fel, era recunoscător acelei umbre ce-i dovedise că nu-și pierduse priceperea.
Se lămurise: vraciul cu straie albe nu furase bucăți de umbră de ici, colo – le luase pe toate dintr-un singur loc.
Și, mai mult ca sigur, intenționa să protejeze acel loc.
Dacă va fi în stare.
Până una, alta, trebuia să identice cât mai grabnic locul acela.
Chemă în sprijin o mulțime de duhuri mărunte ale pustiei și le puse să cerceteze orașele pe care nu apucase să le cerceteze el însuși, începând cu cele mai apropiate și terminând cu cele de pe țărmul mării.
Nu îndrăznea să se gândească la eventualitatea ca vraciul cel străin să fi adus bucățile de umbre de dincolo de mări, din țări pe care el, Inutomeh, nu le cunoștea și despre magia cărora nu avea habar.

Unele dintre duhuri îl slujiseră pe vremea când fusese în viață și se temeau de el, așa că se străduiră să nu-l nemulțumească și le sfătuiră și pe celelalte să nu-l supere în vreun fel.

Ca urmare, nu trecu nici măcar o oră și regele vrăjitor află ceea ce-l interesa să știe: în Terimeea, o bună parte dintre locuitori aveau umbrele ciopârțite.

Putea să pornească, pentru că acum cunoștea direcția în care trebuia să-și îndrepte armata.

Capetele-de-berbec își începură marșul prin deșert, fără să se sinchisească de căldură. Pașii lor grei zguduiau pământul, turtind nisipul și ridicând un nor de praf.

În urma lor, la o distanță suficient de mare pentru ca praful să nu-l supere, venea regele, călare pe un dromader negru, cu harnașament potrivit pentru un mare demnitar. Inutomeh purta aceleași veșminte sinilii cu care se luptase cu vraciul cu straie albe. I se păreau potrivite unui rege războinic, așa cum intenționa să fie în viitorul apropiat.

Imediat în urma sa mergeau luptătorii barobari, gata să-și dea viața pentru regele pe care-l așteptaseră timp de milenii.

Iar în urma tuturor venea convoiul cu corturi, alimente și alte lucruri necesare nomazilor, convoi în care călătoreau femeile și copiii adepților lui Inutomeh.

Pe la jumătatea după-amiezii, unul dintre cei câțiva cercetași barobari care mergeau înaintea trupelor fără să se ferească – de fapt, de ce s-ar fi ferit? Capetele-de-berbec făceau o larmă înfiorătoare, ce se auzea de la mare distanță, iar praful pe care-l ridicau se vedea de la o distanță și mai mare – veni în goană ca să-l anunțe pe rege că ajunseseră în apropierea Terimeei.

Inutomeh făcu un semn, iar capetele-de-berbec își încetară în aceeași clipă marșul zgomotos.

Avea vreun rost, se întrebă regele vrăjitor, să încerce să cucerească orașul?

Nu-l interesa, deocamdată, stăpânirea acelei așezări, chiar dacă era una importantă. Avea să i se supună, așa cum aveau s-o facă toate cetățile din zonă, după ce avea să scape definitiv de veneticul în veșminte albe și să-și poată folosi fără nicio grijă puterile magice.

Avea să i se supună, așa cum i se mai supuseseră cândva toate cetățile dintre pustiu și mare.

Cândva...

…după ce pierduse tot ce valorase ceva pentru omul Inutomeh, după ce rămăsese doar un mecanism lipsit de simțire, pus în funcțiune doar de ambiție și de speranțe deșarte.

Un om obișnuit încearcă să facă tot posibilul ca să-i supraviețuiască familia, neamul, poporul – în esență, să supraviețuiască specia din care face parte.

Așa cum fac toate animalele create de Cel Care a Creat Totul.

Numai că omul, fiind un animal pervers, vrea să învingă moartea și individual. Vrea să-i supraviețuiască amintirea, vrea să lase în urma sa construcții – din piatră, din cărămidă sau din cuvinte – care să rămână legate de numele său.

După ce pierduse tot ceea ce iubise, după ce descoperise cât de pieritoare era supraviețuirea sa prin dragoste, prin urmași și prin perpetuarea trupului său, se dedicase cunoașterii unor mijloace care să-l facă nemuritor cu adevărat.

Și descoperise că regii cei măreți sunt uitați, că orașele dispar de pe fața pământului, că deșertul înghite câmpiile roditoare și seacă râurile… că totul e zădărnicie…

Meritase să sacrifice amintirea celor dragi pentru a obține cunoaștere și putere?

Poate că nu…

Dar avea o șansă unică: să repare tot ce fusese greșit în viața sa. Să facă lucrurile altfel, gândindu-se mai puțin la sine și mai mult la ceilalți.

Însă pentru a face asta trebuia să înlăture obstacolul acela mărunt și sâcâitor.

Trebuia neapărat să pună mâna pe o umbră.

Poate că era mai bine să pătrundă doar el în oraș, însoțit numai de Kaduteh… deghizați amândoi în negustori din țări îndepărtate… și să colinde liniștiți pe străzi, până aveau să identifice un individ cu umbră ciopârțită… iar apoi aveau să-i fure bietului om și restul de umbră, știind că asta avea să ducă la moartea sa în chinuri groaznice… dar țelurile importante au nevoie de victime nevinovate…

Nu apucă să ia o hotărâre.

Un alt cercetaș veni în goană, strigând din răsputeri: între armata lor și oraș apăruse o oaste străină, ce părea ostilă.

După toate aparențele, era oștirea cu care se luptaseră până de curând.

Inutomeh fu un pic surprins, dar nu prea mult. Se aștepta,

într-un fel, ca vrăjitorul cel venetic să încerce să-l oprească să ajungă în orașul din care își recrutase armata de umbre.

Să încerce o manevră de diversiune, să trimită capetele-de-berbec la atac, iar el să încerce, împreună cu Kaduteh, să se strecoare în cetate?

Nu merita să fie atât de prevăzător. Vrăjitorul cu straie albe și armata sa de umbre erau adversari redutabili, care meritau tratați cu atenție, dar nu cu una exagerată.

Cu cât rezolva problema aceea mai iute, cu atât putea să se apuce mai devreme de lucrurile cu adevărat importante, cele pentru care se întorsese printre oameni.

Dădu ordin de atac.

Capetele-de-berbec se strânseră în formații compacte, cu scuturile grele lipite unul de celălalt, cu coifurile plecate, încât printre scuturi se vedeau doar coarnele grele de bronz, și porniră spre dușmani.

Soldații-umbre aruncară asupra lor nori de săgeți și de proiectile, apoi așteptară.

Armata lui Inutomeh, preocupată să se ferească de potopul de săgeți, nu băgă de seamă că pământul se deschise în fața ei și o parte dintre soldați căzură în șanțurile camuflate cu grijă.

Nu muriră – pentru că erau, într-un fel, nemuritori.

Dar trecu ceva timp până reușiră să iasă din gropi, să le astupe și să pornească din nou la atac.

În tot acest timp, oastea vrăjitorului venetic îi supusese fără încetare tirului său.

Iar când capetele-de-berbec își reluară asaltul, li se întâmplă același lucru: pământul se deschise în fața lor.

Numai că de data asta soldații se așteptaseră la o capcană și nu căzuseră în ea.

În timp ce oștenii săi astupau gropile și se pregăteau să atace din nou, Inutomeh își spuse că avea de-a face cu o tactică deliberată: vrăjitorul cu straie albe trăgea de timp, încerca să amâne cât mai mult înfruntarea decisivă...

Aștepta ceva?

Aștepta pe cineva?

Spera să primească un ajutor care să-i dea un avantaj considerabil?

Dacă dușmanul său trăgea de timp, atunci lui nu-i rămânea decât să insiste din răsputeri, să-l oblige pe dușman să dea

bătălia decisivă cât mai devreme...

Îl chemă pe Kaduteh lângă el și, în timp ce se sfătuia cu marele vizir, capetele-de-berbec își reluară atacul.

12

Taravik era, într-un fel, mulțumit de noul lor tovarăș de drum. Aveau cu cine discuta, aveau de la cine afla lucruri noi și, în primul rând, se părea că balaurul nu era periculos.

Se înțeleseseră cu el să-l conducă până la templul lui Khator – pentru că Mosolik era preocupat de modul în care aveau să reacționeze orășenii când aveau să vadă pe străzile lor ditamai lighioana.

— Dacă n-aș fi pățit chestia aia neplăcută, în urma căreia mi-am scrântit aripa, aș fi venit în zbor, plutind la o înălțime suficient de mare ca să nu fiu observat sau, chiar de aș fi fost văzut de cineva, să nu ajungă nicio săgeată până la mine, apoi aș fi aterizat pe acoperișul templului, iar preoții m-ar fi condus la zeu... Recunosc că nu m-am așteptat să mă acceptați cu atâta ușurință. Sunteți nu numai foarte curajoși, ci și foarte inteligenți, îi lăudă balaurul.

— Ei, nu-i chiar așa, mormăi Taravik (care fusese foarte măgulit de opinia balaurului). Eu sunt cam inconștient și nu-mi dau seama când ar trebui să mă tem și să stau în banca mea, dar Kostik este cu adevărat inteligent, de aceea mă împinge întotdeauna pe mine înainte, ca să vedem ce se întâmplă...

— Și nu te scot întotdeauna din belele? se miră sincer Kostik.

— Ba da, recunoscu Taravik, însă uneori mi-ar plăcea să te scot eu pe tine din belele...

Mosolik începu să râdă, dar râsul i se transformă imediat într-un acces de tuse care-i zgudui tot trupul imens și fu obligat să se oprească. După ce reuși să se potolească, șopti:

— Sunteți extraordinari! Abia aștept să văd din ce belea o să mă scoateți pe mine, pentru că premonițiile nu mă înșală niciodată...

— O să te scoatem, dacă așa îți spune premoniția ta, îi spuse binevoitor Taravik, însă părerea mea – nu că ar conta, dar sfatul e gratuit, așa că zic că ar merita să ții seama de el – e să te ferești de Kostik, pentru că așa cum ți-am spus, are un talent neobișnuit de a vârî lumea în belele...

— Dacă tot suntem la ora împărțitului sfaturilor pe gratis, eu

zic să nu bagi în seamă pălăvrăgelile lui Taravik. E băiat bun, dar n-are ținere de minte și spune o grămadă de prostii. Și, apropo de premoniții: uite, prietenul meu a avut un vis în care i s-a dat un sfat. Și nu l-a ținut minte.

— Asta nu-i bine, șopti balaurul. Ar trebui să încerce să-și amintească despre ce-i vorba…

— Eu i-am spus să se străduiască să reconstituie visul, ca să descopere sfatul pe care l-a uitat…

— Nu, visul în sine nu folosește la nimic, mormăi Mosolik. De multe ori, visul e doar o poveste de umplutură, care n-are legătură cu premoniția. Poți să visezi liniștit o poveste despre o masă copioasă și despre o pajiște plină cu oițe fragede… și, brusc, în visul ăla apare o cioară care-ți croncăne: „Fii atent când o să aterizezi mâine, că o să-ți scrântești un picior! N-ai decât o singură posibilitate de salvare, să stai cuminte în peștera ta și să nu umbli aiurea!” Și după aia visul revine la oițele fragede și la pajiștile pline de flori înmiresmate, toate văzute din zbor și parcă făcute special să-ți umple mintea cu frumusețea lor, ca să uiți de premoniție… Așa că opinia mea e, dragă Taravik, să încerci să-ți aduci aminte de sfatul primit, nu de împrejurările în care l-ai primit.

— Eu încerc din răsputeri, mormăi Taravik, numai că sfatul ăla nu vrea să iasă la iveală… Și, în plus, cum aș putea să mă gândesc în liniște, când voi spuneți o grămadă de lucruri interesante?

— Adică, dacă înțeleg eu bine, ai vrea să tăcem și să te lăsăm să te gândești? îl întrebă cu o politețe periculoasă Kostik.

Taravik nu se grăbi să răspundă, pentru că avea impresia că întrebarea ascundea o capcană. Atât pegasul, cât și balaurul tăcuseră, așteptând să audă ce avea de zis.

Dacă le spunea să tacă… era convins că s-ar fi supus. Măcar un timp. După cum îl știa el pe Kostik, acesta n-ar fi rezistat prea mult cu gura închisă. Și se părea că și Mosolik era din aceeași plămadă. Așa că ar fi reînceput să pălăvrăgească cât mai curând. Însă cel două lighioane i-ar fi păstrat ranchiună și n-ar fi pierdut nicio ocazie să-i aducă aminte că le ceruse să tacă (mai ales atunci când ar fi vrut să-și dea și el cu părerea)… E greu să fii un singur om, când ai împotriva ta două animale vorbitoare…

Se decise și răspunse, încercând să pară cât mai nepăsător:

— Nu încercam să vă fac să tăceți. Nu am pretins că vorbăria voastră mă împiedică să gândesc. Mă străduiam doar să fiu amabil și am zis că spuneți lucruri interesante…

— Adică, de fapt, nu spunem lucruri interesante? întrebă la fel de politicos pegasul.

Balaurul pufni în râs.

Taravik se decise să ia taurul de coarne și se rățoi, pus și el pe harță:

— Deocamdată, Mosolik a spus lucruri interesante. Nu știu dacă o să spună și în continuare. Dar tu… tu bați câmpii și începi să mă enervezi, așa că, din punctul meu de vedere, ai putea să taci din gură!

Kostik tăcu instantaneu, pentru că rămăsese o clipă cu gura căscată, dar își reveni iute și spuse, cu un regret ce părea artificial, lipsit de sinceritate:

— O să tac, dacă așa vrei… Păcat. Tocmai mă pregăteam să-l întreb pe prietenul nostru Mosolik care crede că este motivul pentru care s-a prăbușit… Dar dacă pe tine nu te interesează… o să tac și n-o să-l mai întreb nimic…

Taravik se gândi numai o clipă și-i replică de îndată:

— Evident că nu mă interesează! Sunt prea prost ca să mă intereseze discuțiile voastre inteligente! Așa că vedeți-vă de pălăvrăgeala voastră, pentru că n-o s-o ascult. O să-mi văd de gândurile mele și n-o să vă stânjenesc în niciun fel! Vă rog să mă scuzați că o să respir din când în când, că n-am învățat încă să viețuiesc fără să răsuflu, dar o să mă străduiesc să fac asta cât mai puțin zgomotos cu putință!

Mosolik se distra de minune, iar mutra balaurului care zâmbea era un spectacol demn de cel mai cumplit coșmar.

Urmă un moment de tăcere. Cele două animale vorbitoare nu știau ce să facă în continuare. Kostik se întreba dacă nu cumva exagerase și Taravik se supărase cu adevărat. Pentru că era posibil: una e să-i spui unui prieten între patru ochi că-i tâmpit (lucru pe care i-l spusesei de atâtea ori, încât ajunsese un soi de glumă bună pe care o înțelegeau și o acceptau amândoi), și alta e să-i spui același lucru de față cu un străin, care să creadă că era vorba de o insultă… Mosolik se amuza, convins că tovarășii săi de drum dădeau un spectacol în cinstea lui, și aștepta continuarea.

— Ziceai că vrei să-l întrebi ceva pe Mosolik, își regăsi cheful

de vorbă Taravik, după ce i se păru că așteptase suficient timp ca pegasul să scoată vreo vorbă. De ce nu-l întrebi? se rățoi el la bidiviul său.

— Păi m-a auzit și cred că nu-i bine să mă repet, mormăi Kostik.

— Deci așteptați un răspuns? se nedumeri balaurul. Credeam că… Scuzați, n-am vrut să fiu nepoliticos. Bănuiesc că în timpul zborului mi s-a pus un cârcel și n-am mai putut să mișc aripile.

— Bănuiala ta ar fi fost corectă dacă ai fi fost singura zburătoare picată din cer, îl contrazise morocănos Taravik.

Mosolik îl privi neîncrezător și-i șopti ca și cum s-ar fi temut că-și bate joc de el:

— Adică vrei să spui că n-am fost singurul care m-am prăbușit?

— Bineînțeles că nu ai fost. Am strâns o traistă întreagă cu grauri, potârnichi și alte păsări comestibile și am lăsat printre dune ciori, vulturi și alte alea, care n-au carne bună de mâncat.

— Și păsările alea au picat în același timp?

— Nu, îi răspunse Kostik. Au căzut la diferite intervale de timp, iar ultimul ai fost tu. Asta ar putea să însemne că zburau la diferite înălțimi – bănuiesc că tu pluteai deasupra tuturor…

— Chiar așa. Mie îmi place să fiu deasupra tuturor. Și, în plus, vreau să prind curenții cei mai puternici, care sunt în stare să mă susțină și să mă poarte cât mai departe…

— Deci, dacă aripile tuturor zburătoarelor s-au blocat în același timp, ele aveau să ajungă pe pământ în momente diferite, în funcție de distanța pe care o aveau de străbătut, concluzionă Kostik.

— Adică alea care se aflau cel mai sus aveau să ajungă ultimele pe pământ, îl completă balaurul. Interesantă presupunere…

— Asta înseamnă că a existat un motiv pentru care s-au blocat aripile alea. Ai remarcat vreun curent mai puternic, mai… înghețat, să zicem, adică ai simțit ceva care ar fi putut să-ți înțepenească aripile?

Balaurul se gândi un timp – vreme în care Taravik îl privea cu atenție, iar Kostik, care alerga de zor, îi arunca din când în când câte o uitătură cercetătoare – după care mărturisi, oarecum rușinat:

— Nu-mi aduc aminte să fi simțit ceva deosebit…

— Ha, ha! exclamă Taravik, într-o imitație de râs. Nu-s singurul care nu-și amintește ceva important!

Balaurul se bosumflă și mormăi ceva, ceilalți încercară să-l binedispună, spunând tot felul de prostii, în timp ce fugeau de zor…

…până când Kostik se opri brusc, iar Taravik reuși cu greu să rămână în șa.

Mosolik frână și el, cu ajutorul cozii, și se întoarse întrebător către pegas.

— Voi nu auziți nimic? îi întrebă Kostik, în șoaptă.

Își ciuliră urechile și ascultară cu atenție.

Într-adevăr, de undeva, din depărtare, de dincolo de dune, se auzea o larmă ciudată, puțin potrivită pustietății în care se aflau.

— Ce-o fi acolo? Vreo petrecere? întrebă balaurul, cu o mutră ce arăta că-l rodea curiozitatea.

— Să mergem să vedem, îi propuse pegasul, care abia aștepta să afle despre ce-i vorba.

— Eu zic să nu năvălim așa, în mijlocul oamenilor, îi potoli Taravik. Nu știu cât de mult or să se bucure, trezindu-se cu un balaur în mijlocul lor. Și de unde și până unde v-a venit ideea că ar fi vorba de o petrecere? În mijlocul deșertului? Dacă e o capcană întinsă de Zâna Mirajelor?

— Mda… s-ar putea să ai dreptate, mormăi Kostik, care nu avea niciun motiv s-o simpatizeze în mod deosebit pe numita zână.

— Eu n-am întâlnit-o niciodată pe zâna aia, mărturisi în șoaptă Mosolik. E frumoasă?

— Nici vorbă, râse Taravik. Crede-ne, n-o să-ți facă nicio plăcere s-o cunoști.

Balaurul se bosumflă din nou.

— Adică nu vreți să vedem ce se întâmplă acolo?

— Ba da. Dar propun să ne furișăm neobservați și să rămânem la distanță, în siguranță, până ne lămurim cu ce avem de-a face. Iar dacă n-o să ne placă ceea ce o să vedem…

— …o să fugim vitejește până acasă, îl completă Kostik.

Plecară mai departe, îndreptându-se spre sursa larmei, însă mergând încet și evitând să urce pe dune, adică să ajungă în locuri în care puteau fi zăriți de departe. Taravik descălecase și se instalase în fruntea grupului, pentru că, spre deosebire de

companionii săi, putea să se întindă pe nisip și să se târască pe burtă, adică putea să se strecoare de la o dună la alta fără să fie prea vizibil.

Zgomotul devenea tot mai puternic. Și era tot mai limpede că nu avea loc nicio petrecere. Se auzeau zăngănit de metal ce se lovea de metal, urlete, strigăte, ordine răcnite…

La un moment dat, Taravik ajunse lângă un grup de stânci care alcătuiau un soi de zid natural. Se strecură printre cele din margine și descoperi o spărtură în peretele alcătuit din rocă.

Privi prin ea și descoperi că dincolo de zidul acela se întindea o câmpie netedă. Undeva, dincolo de câmpia aceea, se vedeau, vag, turnuri și ziduri, care nu puteau să aparțină decât Terimeei.

Ajunseseră aproape de casă.

Numai că nu puteau să meargă spre oraș.

Terenul din fața lor era un câmp de luptă, pe care se înfruntau două armate.

Ciocnirea lor producea larma aceea ce se auzea până departe, în inima deșertului.

Oștile arătau ciudat, își spuse Taravik. Una, cu scuturi masive și cu coifuri bizare, împodobite cu coame din bronz, încovoiate precum cele de berbec, ataca fără încetare și fără să se sinchisească de faptul că cealaltă oaste o supunea unui tir neîncetat, aruncând asupra ei mii de săgeți și de proiectile de praștie.

Cealaltă armie părea a nu fi alcătuită din oameni, chiar dacă se mișca precum o oștire umană. Soldații ei păreau a avea trupuri schimbătoare, fără o formă omenească stabilă. Însă asta nu-i împiedica să lupte cu vitejie.

— Ce vezi? șopti balaurul, îndesându-se în el.

— Lasă-ne și pe noi, mormăi Kostik, încercând să-l dea la o parte.

Taravik văzu un alt loc, unul din care putea să vadă mai bine, și se mută acolo, lăsându-i pe cei doi să se zgâiască în voie.

Un timp, priviră bătălia toți trei, în tăcere.

Cele două armate continuau să se lupte, oștenii cu coarne de bronz continuau să înainteze – lent, dar fără încetare…

…când lucrurile se schimbară brusc.

Din spatele armatei care se apăra se ivi o siluetă omenească – una care nu-și schimba forma, una care era cu certitudine silueta unui om.

— Ia te uită! exclamă în șoaptă Taravik. Prietenul nostru, vrăjitorul latgan! De data asta e pedestru, nu navighează cu șalupa!

— Despre ce vorbește? se interesă, plin de curiozitate, Mosolik.

— Ești ca o soacră! bombăni Kostik, dornic să nu piardă nimic din cele ce se întâmplau. Stai liniștit, o să-ți povestim totul, ai un pic de răbdare!

În spatele vrăjitorului cu veșminte albe apăruseră încă doi bărbați, îmbrăcați și ei cu straie albe. Toți trei țineau în mâini bastoane lungi, pe care le îndreptară către armata cu coarne de bronz.

Din bastoane țâșniră flăcări verzi, care cuprinseră trupurile soldaților cu platoșe de bronz.

Metalul luă foc și se topi.

Trupurile din platoșele acelea luară foc și se mistuiră, se transformară în cenușă luată de vânt și purtată în cele patru zări.

Se părea că soarta bătăliei fusese decisă.

Însă fusese numai o părere.

Din spatele trupurilor pe care le consuma focul aruncat de cele trei bastoane veni în fugă un bărbat îmbrăcat în veșminte sinilii. Hainele lui aveau croiala nomazilor din deșert, dar culoarea lor diferea de cea pe care o foloseau de obicei barobarii, era mai deschisă, mai optimistă.

Noul venit își întinse brațele către cei trei care aruncau flăcări peste armata sa. Iar flăcările acelea se stinseră de la sine, ca și cum s-ar fi terminat combustibilul care le hrănea.

Apoi bărbatul cu haine sinilii își atinse palmele, iar pocnetul lor răsună ca tunetul peste întregul deșert.

Cenușa oștenilor lui se ridică de pe câmpurile pe care o aruncase vântul și se transformă într-un nor de molii cap-de-berbec, care zburară undeva, într-o direcție necunoscută. Probabil într-un loc în care le aștepta o pajiște plină cu albăstrele de deșert…

Între timp, cei trei vrăjitori îmbrăcați în alb se sfătuiseră între ei. Cei doi care apăruseră mai la urmă îl încadraseră pe primul. Se țineau toți trei de mâini, ca și cum ar fi vrut să-și unească puterile.

Oastea din spatele lor se strânse și ea, siluetele oștenilor se

suprapuseră și se topiră într-un soi de oglindă neagră, ca o poartă deschisă către iad. Oglinda aceea se materializase alături de cei trei.

Taravik se bucura liniștit de spectacol, pentru că stătea singur în fața deschizăturii dintre stânci. Se cățărase pe un pietroi, ca să vadă mai bine. Kostik și Mosolik se înghesuiau în fața unei crăpături prin care ar fi putut să vadă destul de bine unul dintre ei, dar în fața căreia nu încăpeau amândoi. Ca urmare, se împingeau unul pe celălalt, rostogolind și stâncile din jur. Având în vedere că ambii erau animale solide și puternice, până la urmă cel mai deștept cedă primul – adică stâncile din jur se prăbușiră și astupară crăpătura prin care se holbaseră până atunci.

Mosolik avu o viteză de reacție mai mare decât pegasul: în momentul în care pietrele începură să se clatine, își dădu seama ce avea să se întâmple și fugi iute lângă Taravik, astfel încât să poată vedea împreună cu acesta ce se petrecea pe câmpul de luptă.

Când Kostik se trezi că nu mai avea pe unde să privească spectacolul, fugi și el lângă Taravik, dar se pomeni că locurile din amfiteatru fuseseră deja ocupate.

— Lăsați-mă și pe mine să văd! se rugă el.

— Stai liniștit, nu se întâmplă nimic obscen, îi șopti balaurul. O să-ți facem un rezumat, după ce o să se termine totul…

Pegasul fierbea. Se fâțâia de colo-colo, încercând să găsească o poziție care să-i permită să zărească măcar un pic din bătălie.

Cei doi din fața deschizăturii nici nu se gândeau să se dea la o parte, pentru că spectacolul devenea tot mai interesant, iar ei îl urmăreau cu sufletul la gură, scoțând tot felul de exclamații care îl făceau pe pegas să dea în clocot.

Bărbatul în haine sinilii se apropia tot mai mult de cei trei indivizi îmbrăcați în alb. Aceștia încercau să-l oprească, aruncând spre el un soi de flăcări negre, care țâșneau din oglinda aceea ca smoala.

Însă flăcările nu ajungeau până la bărbat, pentru că puterea acestuia le făcea să se îndoaie, să se plece spre pământ, ca și cum le-ar fi fost frică să ajungă la ținta lor. Sau poate că vâlvătaia neagră nu avea suficientă forță ca să străbată distanța până la bărbatul în veșminte sinilii.

Văzând acest lucru, cei trei, împreună cu oglinda lor, înaintară

spre dușmanul lor.
Ambele tabere avansau și, curând, între ele rămase doar o distanță de câtiva pași.
— Lăsați-mă și pe mine să mă uit! se rugă Kostik, dar cei doi tovarăși de drum nu-i răspunseră, fiind prea captivați de ceea ce vedeau ca să aibă timp de taclale cu pegasul.
Ca urmare, Kostik își dădu seama că se petrecea ceva ce trebuia neapărat văzut. Încercă să-și facă loc în fața deschizăturii, dar nu avu niciun succes. Atunci observă că în spatele celor doi se afla o stâncă – înaltă cam până la jumătatea pulpei lui Taravik – și se gândi să se cațăre cu picioarele din față pe aceasta, ca să poată privi peste cei doi egoiști.
Zis și făcut.
În clipa următoare, Mosolik deschise gura și spuse:
— UUUUUUUUUUAAAAAAAAUUUUU!!!!!
Răcnetul său țâșni prin deschizătura dintre stânci și izbi în plin cele două tabere care se înfruntau.
După câteva secunde, când totul se termină, Taravik își zise în gând:
— Se pare că Rosarik a avut dreptate în privința chestiei ăleia cu microfinii.
Însă până atunci se întâmplaseră destul de multe lucruri.
În primul rând, suflul balaurlătorului năvălise peste luptători, spulberându-i, transformându-i în particule elementare care se risipiseră în lume.
Oglinda cea neagră se spărsese în țăndări, iar așchiile sticlei ca smoala se împrăștiaseră în direcții necunoscute, fără să lase nicio urmă – probabil că elementele componente ale oglinzii se întorseseră în locurile de unde proveniseră.
De undeva, din depărtare, se auzi ropot de copite, ca și cum o cireadă imensă de dromaderi s-ar fi îndepărtat în grabă.
Apoi Mosolik îi șopti lui Taravik, incredibil de calm:
— Spune-i dobitocului să-și ia copita de pe coada mea.
După care leșină, pur și simplu!
Taravik rămase doar o clipită să admire spectacolul incredibil de rar al unui balaur care leșinase ca o demoazelă, apoi se duse în mare grabă la pegas – care rămăsese înlemnit încă din momentul în care auzise răcnetul disperat al lui Mosolik – și-i puse mâna pe piciorul drept, făcându-i semn să-l ridice.
Kostik își privi copita și văzu ceea ce Taravik zărise cu o

secundă mai devreme: în timp ce se holba împreună cu Taravik prin deschizătura dintre stânci, balaurul dăduse din coadă, conform obiceiului său; până la urmă o așezase pe stânca din spatele său; atunci când pegasul voise să se sprijine de stâncă și să privească pe deasupra balaurului, se lăsase cu toată greutatea pe coada lui Mosolik, făcându-l pe acesta să uite de laringită și să slobozească un răcnet foarte puternic.

Lucrurile stăteau cam așa: Mosolik era leșinat; Taravik și Kostik se uitară la coada acestuia și se lămuriră, era ruptă zdravăn. Asta însemna că balaurul era olog. Nu putea să zboare, că-și scrântise o aripă când se prăbușise din zbor. Nu mai putea nici să meargă pe jos (cu atât mai puțin să alerge), pentru că mersul său era legat de păstrarea echilibrului cu ajutorul cozii, iar el nu mai putea să dea din coadă, pentru că era fracturată.

— Am încurcat-o, mormăi Taravik.

— N-am putea să fugim și să-l lăsăm aici, ca și cum nu l-am fi cunoscut niciodată? propuse cu timiditate Kostik.

— Ba da, îi răspunse calm Taravik. Trebuie însă să te gândești că balaurii sunt foarte rezistenți și că, mai devreme sau mai târziu, prietenul nostru comun o să-și revină și o să te trezești cu el la ușă, cerându-ți socoteală.

— Oricum o să-mi ceară socoteală, spuse aproape plângând pegasul.

— Morala poveștii: uită-te și tu pe unde calci, mormăi Taravik.

— Și ce crezi că ar trebui să facem?

— Să-i facem o atelă pentru coadă, propuse Taravik.

Ideea îl făcu pe Kostik să se hlizească, dar, după ce se gândi un pic, își dădu seama că era singurul lucru logic care le rămăsese de făcut în situația aceea.

Așa că Taravik se duse și căută o cracă suficient de lungă și de rezistentă ca să susțină capătul cozii balaurului, apoi își rupse cămașa în fâșii pe care le folosi drept fețe…

…și atunci când Mosolik își reveni din leșin, coada îi era imobilizată pe o bucată de lemn.

Trebuia doar să n-o miște până când avea să ajungă la templul lui Khator.

Cum să n-o miște, din moment ce mersul lui era condiționat de legănatul cozii?

Spre surprinderea lui Kostik, balaurul era atât de epuizat de suferința pe care o îndurase în urma strivirii cozii, de durerea pe

care o simțea în gât în urma răcnetului scos și de grija provocată de faptul că nu-și dădea seama cum avea să ajungă până la templul lui Khator, încât nu-i mai ardea să reproșeze ceva cuiva.

Până la urmă, după ce se sfătuiră îndelung și făcură câteva încercări, găsiră o soluție.

Mosolik își rezemă capul pe spatele lui Kostik (care avea să meargă încet, încet, mai încet decât mersese el vreodată în viața sa); Taravik ținea coada lui Mosolik, astfel că acesta nu avea nevoie să încordeze niciun mușchi al numitului organ, deci nu avea să afecteze în niciun fel zona vătămată; Mosolik pășea încet, străduindu-se să nu-și zguduie câtuși de puțin trupul imens.

Toți trei se mișcau la unison, evitând orice zdruncinătură.

Și se mișcau încet, ca o lighioană cu opt picioare, coordonate de trei capete.

Kostik se uita unde pune picioarele, ca să nu provoace nicio zdruncinătură a ansamblului (păi da, acum ești atent, că n-ai fost atunci când trebuia!), Mosolik nu vedea unde mergea, pentru că în fața ochilor săi se aflau coșurile din spinarea pegasului, iar Taravik pășea încetișor, ținând coada balaurului în brațe, fără să îndrăznească să privească nici în dreapta, nici în stânga, pipăindu-și drumul cu piciorul.

Și, mergând încet, încet, timpul trecu la fel de încet și de chinuitor, dar, la un moment dat, auziră niște voci:

— Ia uitați-vă și voi! Ăla nu-i pegasul jupânului Taravik?

— Ba da. Dar ce-i lighioana aia mare și urâtă pe care o cară?

— Măi frate, dacă nu mă înșel, ăla e un balaur…

Urmă un răcnet:

— Patavik! Fugi repede și cheamă-l pe căpitan! Spune-i să dea alarma și să cheme toți oamenii disponibili! Balaur în apropiere! Repet: balaur în apropiere!

Taravik ridică încet capul și, din cauza surprizei, fu gata să scape din brațe coada balaurului.

Ajunseseră în fața porților, iar cei câțiva paznici aflați la intrarea în oraș își țineau sulițele îndreptate spre ei. Numai că sulițele alea tremurau ca bătute de vânt…

Kostik, care văzuse multe și auzise și mai multe, știa că spaima poate să împingă un om (sau un pegas) la fapte nebunești, pe care nu le-ar făptui niciodată în stare de

luciditate.

Așa că încercă să-i potolească pe paznici:

— Oameni buni, liniștiți-vă. Acest rănit nevătămător este balaurul Mosolik, supus credincios al lui Khator cel negru. Și orice rău făcut lui înseamnă un rău făcut zeului. Deci gândiți-vă bine la ceea ce veți săvârși.

— Și ce crezi *tu* că ar trebui să facem? întrebă căpitanul gărzilor, scoțând capul din spatele porților. Să așteptăm să ne înghită balaurul?

Pegasul se enervă și se mută de pe un picior pe altul, o mișcare ușoară, dar care îl zgudui pe Mosolik și-l făcu pe acesta să scâncească îndurerat, ca un cățel părăsit de mama lui.

— După cum vedeți, prietenul nostru nu-i în stare să înghită pe nimeni, se răţoi Taravik. Trimiteți de urgență pe cineva la templul zeului și anunțați preoții despre ce-i vorba!

Unul dintre paznici nu mai așteptă ordinul căpitanului și o luă la goană, încântat să se afle cât mai departe de lighioana cea înfiorătoare.

Cei trei rămaseră locului, nemișcați. Doar Mosolik continua să scâncească în șoaptă, ca un animăluț micuț și fără de noroc…

— Unde e? Dați-vă la o parte că vă halesc cu fulgi cu tot!

Răcnetul fioros aparținea unui preot furios, roșu la față din cauză că alergase ca disperatul pe căldura aceea. Purta roba neagră pe care prelații ce-l slujesc pe Khator o îmbracă doar în interiorul templului. Cei câțiva novici care se țineau după el apucaseră să-și pună robele galbene cu care apăreau în mod obișnuit în public.

Taravik îndrăzni să-și ridice privirea și să întoarcă un pic capul. Vocea i se păruse cunoscută, dar fusese atât de deformată de furie, încât nu era convins că nu se înșelase.

Nu, nu se înșelase.

Era prietenul lui, Rosarik.

Preotul lui Khator se duse la balaur, îl mângâie pe creștet, ca pe un pisoi, apoi îi strânse capul la piept:

— Dragul meu Mosolik! Ai încredere în noi! Rezistă încă un pic, pentru că zeul se va milostivi de tine și te va vindeca!

Balaurul gemea încetișor, alintându-se un pic, dar lăsându-se în grija prelatului. Reuși doar să șoptească:

— Mă doare peste tot…

Vocea lui, slabă și fără vlagă, îl îngrijoră pe preot.

În timp ce-l mângâia pe Mosolik cu gesturi care – bănuia Taravik – erau încărcate de magie menită să amorțească trupul balaurului și să-l facă să îndure durerea, Rosarik i se adresă pegasului:

— Kostik, spune-mi ce s-a întâmplat. Ce vătămări a suferit animalul preferat al zeului?

Pegasul înghiți în sec, ceea ce făcu ca trupul să i se zguduie, iar Mosolik să scoată un icnet care mări și mai mult simțământul de vinovăție al lui Kostik, apoi se hotărî brusc și începu să turuie:

— La început, eu chiar n-am avut nicio vină. A fost numai vina lui, pentru că s-a ținut de prostii și a băut apă rece, de parcă ar fi fost un copil neascultător, așa că s-a îmbolnăvit de claringhită…

— …adică nu mai putea să înghită nimic, că-l durea gâtul, îi explică plin de bunăvoință Taravik preotului.

— După aia a vrut să vină la templu, dar s-a prăbușit în mijlocul pustiului și și-a scrântit o aripă, continuă să-l pârască pegasul. Dacă ar fi fost după mine, aș fi zis că era beat, chestie care ar fi explicat multe, pentru că bețivii mahmuri simt nevoia să bea apă rece.

— Numai că nu poți să zici asta, pentru că odată cu el au mai picat din cer și alte zburătoare. Sigur, adăugă Taravik gânditor, un balaur beat putea să răspândească în atmosferă un asemenea damf, încât să doboare stoluri întregi de păsări, nu-i greu de crezut, numai că atunci când l-am găsit nu puțea niciun pic a alcool…

— Treaba aia cu prăbușitul zburătoarelor o vom cerceta amănunțit noi, cei din templul zeului, și vom descoperi cauza sau o explicație rezonabilă, spuse calm Rosarik, continuând să mângâie balaurul pe creștet. Spune mai departe, Kostik.

Pegasul se pleoști brusc.

— N-ar putea să povestească Taravik? întrebă el, timid.

Sau îngrijorat, era dificil să-ți dai seama.

— Nu, îi răspunse ferm prelatul. Vreau să aud varianta ta.

— Bine, se îmbățoșă Kostik. Deci s-a îmbolnăvit la gât din prostia lui, și-a scrântit o aripă și poate că-i plin și de vânătăi, dintr-o cauză necunoscută care l-a făcut să cadă din înaltul cerului, și și-a rupt coada pentru că l-am călcat eu pe ea. Asta e!

— Da, gemu încetișor Mosolik. M-a călcat pe coadă!

— Bine ți-am făcut! Dacă m-ai fi lăsat să văd și eu bătălia, n-ai fi pățit nimic!

— Ai dreptate, șopti balaurul și începu să plângă. Totul s-a întâmplat numai din vina mea! Iartă-mă, Kostik!

Pegasul începu și el să se smiorcăie:

— Tu să mă ierți…

Spectacolul era deosebit de emoționant, străjerii lăcrimau și ei, novicii se ștergeau la ochi cu poalele robelor, Taravik se întreba dacă e cazul să izbucnească în râs sau în plâns, când Rosarik răcni, încercând să-și ascundă propria emoție:

— Gata! Sunteți cu toții iertați, hai să rezolvăm problema și să plecăm de aici, că se pare că soarele amiezii v-a bătut pe toți în cap și v-a cam bolânzit!

Acum, că știa ce suferințe îndura balaurul, Rosarik se sfătui cu novicii lui, ceru și părerea străjerilor, ascultă și sfaturile unor meșteșugari care se nimeriseră în vecinătatea porților și care ieșiseră la iveală să vadă și ei lighioana…

…și în cele din urmă reuși să găsească o soluție ca să-l transporte pe Mosolik până în templu.

Construiră un soi de targă imensă din scânduri groase și rezistente din lemn de stejar, pe care le împrumutară din atelierul municipal.

Preoții, soldații și toți cei din jur îl ajutară pe balaur să se întindă pe targă. Taravik continuase să-i țină coada în brațe până când Mosolik ajunsese pe scânduri.

Între timp, un novice chemase toți preoții lui Khator din templu – care erau vreo sută, descoperi cu surprindere Taravik – iar aceștia ridicară targa, cu balaur cu tot, și plecară cu ea spre locaș, înconjurați de o mulțime de femei și de copii strânși să admire spectacolul.

Rosarik, care coordonase toată acțiunea, rămăsese în urma convoiului. Înainte de a fugi în fruntea acestuia, adică acolo unde îi era locul, îi strigă lui Taravik:

— Să-ți iei pegasul și să vii diseară la templu! Zeul vrea să te vadă! Ai priceput? Și să nu uiți de flori!

Taravik și Kostik o luară pe ulița paralelă cu zidul, care ducea către casa cumpărată de Marieța. Și în timp ce mergeau, Taravik se gândea la ce-i strigase Rosarik.

Să nu uiți de flori?

Ce voia să spună?

Taravik era zăpăcit complet. Ziua aia fusese de pomină! Atâtea întâmplări, atâta vânzoleală! Și, de parcă n-ar fi fost îndeajuns, preotul îi spunea să nu uite de flori!

Care flori?

Se întoarse spre Kostik, care se mai smiorcăia un pic, și-i zise:

— Ai auzit ce-a spus Rosarik?

— Da. Să ne ducem diseară la templu. Cred că zeul vrea să mă pedepsească pentru că l-am schilodit pe Mosolik…

Dacă se gândea bine, era posibil ca pegasul să aibă dreptate…

Și în cazul ăsta ce putea să facă? Să nu se ducă la templul lui Khator și să fugă în lume?

Păi zeul putea să-l găsească oriunde…

Mai bine să se prezinte la judecată și să spere că zeul o să fie milos, adică să-l pedepsească numai pe Kostik, că doar el îl călcase pe coadă pe balaur.

— Eu nu vin, spuse posomorât Kostik.

— Zeul o să se supere.

— Oricum e supărat.

— O să trimită poliția templului după tine. Și arcașii municipali.

— Și ce-or să-mi facă arcașii? Știi că săgețile nu-mi pot găuri pielea. Așa că or să mă pupe undeva.

Taravik se gândi ce se gândi, apoi zise, împăciuitor:

— Poate că zeul o să-ți dea o pedeapsă simbolică. Poate că o să-l pună pe Mosolik să te calce și el pe coadă…

Kostik începu să râdă. Apoi redeveni serios:

— Dacă o să-i sugerezi tu pedeapsa asta, zeul s-ar putea să fie de acord. Și apropo de călcat pe coadă. Poți să-mi explici și mie de ce prietenul nostru balaur – care e înzestrat cu simțul premoniției, după cum s-a lăudat chiar el însuși în persoană – n-a știut că o să fie călcat pe chestia aia pe care o agita în toate părțile? Ce-a păzit premoniția lui? Așa și-a făcut datoria?

— S-ar putea ca premoniția să-i fi funcționat foarte bine, își dădu cu părerea Taravik, dar e posibil să n-o fi ascultat-o nimeni. Cel direct interesat s-o audă era prea preocupat să te înghiontească pe tine ca să mai audă glasul slab al amărâtei de premoniții…

Kostik rămase cu gura căscată și abia după un timp reuși să spună:

— Știi, se pare că zeii au motivele lor să te simpatizeze. Uneori spui niște chestii, de mă minunez că ți-au încăput în cap. Să nu uiți să-i sugerezi măreţului Khator chestia cu călcatul pe coadă.

Taravik se gândi o clipă, apoi spuse:

— Dacă o să ajungem la pedeapsă, atunci fii sigur că o să-i propun aiureala aia. Dar eu zic să nu ne grăbim și să încercăm să-l luăm cu altele, poate uită...

Kostik se uită urât la el:

— Taravik, vorbim de un zeu. Zeii nu uită, precum un cunoscut al nostru căruia i s-a făcut o prezicere în vis și n-a reușit nici acum să și-o amintească...

— Da, măi Kostik, iar ai dreptate! Spune și tu: cum să-mi aduc aminte ce-am visat, dacă în jurul meu se întâmplă tot felul de lucruri, care de care mai interesante? Dar uite, până acasă o să mă gândesc numai la prezicerea aia.

— Să-mi spui și mie, dacă o să-ți amintești ceva.

— Păi dacă n-o să-ți spun ție, cui să-i spun?

— Marieţei.

Taravik se uită mirat la pegas, apoi recunoscu liniștit:

— Sigur că o să-i spun Marieţei. Ei îi spun tot. Suntem împreună de vreo cincisprezece ani și am încredere în ea.

— Cred și eu, mormăi Kostik. Cum să n-ai încredere în cineva care te-a suportat atâta vreme?

— Asta spuneam și eu. Am încredere în ea și în tine, deși tu mă suporți numai de vreo zece ani.

— Eu credeam că ai încredere în Marieţa pentru că-i o femeie bună și deșteaptă, îl repezi pegasul. Până să ne mutăm cu toții în grădina aia minunată, am întâlnit-o rar și de fiecare dată în fugă. Așa că n-am cunoscut-o bine și nu mi-am dat seama ce femeie grozavă e. Ești un om norocos, Taravik. Ți-am spus eu că zeii te iubesc...

— Sigur că sunt norocos, îi răspunse zâmbind Taravik. Am o iubită grozavă, am un prieten la fel de grozav...

Și tot pălăvrăgind, ajunseră acasă.

— Eh, oftă Taravik, nici de data asta n-am apucat să-mi aduc aminte...

Înainte să treacă pragul, aruncă o privire în jur. Umbra sa era așa cum o știuse întotdeauna: lungă, zdravănă, solidă. Clătină din cap, convins că oboseala și băutura îi jucaseră feste și că

umbra sa cea dolofană fusese întotdeauna la fel.

În curte era o activitate mai intensă decât de obicei. În grădină, pe lângă cei doi bătrânei, se agitau și câteva fete, care pliveau și săpau. Doi bărbați descărcau saci dintr-o căruță trasă de boi, care rămăsese pe stradă, în fața casei, și-i duceau în magazie.

— Ce-ați pățit? se repezi în întâmpinarea lor Marieța, lăsând baltă treburile.

— Nimic deosebit, se grăbi să răspundă pegasul. Trebuie să mergem diseară la templul lui Khator…

Femeia se uită la ei – nu păreau răniți, ci doar obosiți – și-și spuse că o să afle ea totul, dacă avea răbdare…

— Spălați-vă, că sunteți plini de praf și de sudoare, le zise ea. Apoi mâncați ceva, dacă vă e foame, apoi odihniți-vă, ca să arătați cum se cuvine când o să ajungeți în fața zeului…

Cei doi se repeziră mai întâi la fântână și goliră fiecare câte o găleată cu apă rece, se stropiră de ochii lumii cu puțină apă, înghițiră câte un dumicat, apoi adormiră înainte să apuce Marieța să-i certe ca pe niște copii neascultători.

Se treziră când soarele era gata să se ascundă în spatele orizontului. De data asta, nu mai scăpară atât de ușor.

Amândoi fură spălați cu săpun și frecați cu peria. Kostik fu țesălat, Taravik fu pieptănat cu grijă, iar unul dintre bătrânei (nu știa care dintre ei, Avelik sau Arelik) îi aranjă un pic barba și părul. Apoi Marieța îl stropi cu un pic de parfum și-l îmbrăcă într-o robă curată, una pentru ocazii, pe care o purtase doar de trei ori în viața lui și care era foarte elegantă.

Marieța își pieptănase părul, îl aranjase într-o coafură complicată, se îmbrăcase într-o rochie nouă și-și pusese toate flecuștețele pe care i le cumpărase el… și, într-un mod bizar, toate lucrușoarele alea ieftine arătau pe ea foarte decent, păreau bijuterii de bun gust, iar Marieța însăși arăta ca o jupâneasă importantă, respectabilă și respectată.

După ce la verifică atentă înfățișarea și decise că puteau să meargă la templu – chestie pe care Taravik n-o înțelese, pentru că mai fusese în templul lui Khator și atunci nu se spălase, nici nu-și pusese veșminte curate – se apucă să strângă flori din grădină, ajutată de cei doi moșnegi.

Aleseră flori frumoase, dar ciudate, cu un miros subtil și insistent. Taravik presupuse că erau plante aduse de prin

străinătățuri, pentru că nu le mai văzuse prin alte grădini. Cele mai multe aveau inflorescențe albe, prelungi, cu petale cărnoase, dar existau și unele cu flori galbene sau roșii. Fiecare își avea aroma sa, însă puse la un loc, miresmele se completau, se amplificau și se împleteau într-o feerie ce-ți vrăjea simțurile.

Bătrânii alcătuiră două buchete complicate, adăugând, după criterii cunoscute doar de ei, flori obișnuite de grădină, ba chiar și câteva fire de bălării de câmp.

Efectul era impresionant. Se vedea că cei doi moșulici se pricepeau. Taravik își spuse că zeul avea să fie mulțumit – dar cine știa ce voia cu adevărat un zeu și ce anume putea să-l mulțumească?

În sfârșit, când Marieța decise că pregătirile fuseseră terminate, porniră către templu.

În frunte mergeau, ținându-se de mână, ca două persoane respectabile, Marieța și Taravik. Arătau ca niște membri onorabili ai unei bresle de frunte, care nu făceau paradă de bogăția lor, dar care erau conștienți de rolul lor în societate.

În urma lor pășea demn Kostik, cu coșurile încărcate de flori în spinare.

La urmă, încheind convoiul, cei doi bătrâni, îmbrăcați și ei de sărbătoare.

Drumul până la templul lui Khator fu o încântare. O mulțime de oameni i-au salutat și le-au făcut tot soiul de complimente. Erau, descoperi încântat Taravik, adevărate personalități ale orașului.

Când ajunseră în templu, fură întâmpinați de câțiva novici – care, după toate probabilitățile, îi așteptau – și conduși în clădire.

După ce trecură prin câteva săli, fură primiți de Rosarik, care îl îmbrățișă pe Taravik și o salută pe Marieța printr-o înclinare politicoasă din cap.

Apoi preotul văzu coșurile cu flori și se repezi la ele.

— Madarone! exclamă el. Zeul tânjește de atâta vreme după ele! Unde ați găsit așa ceva?

— Păi din astea cultivă Marieța… soția mea, zise Taravik, dându-și seama că nu putea să-și prezinte femeia drept ce era, adică țiitoarea lui.

— Oh, jupâneasă Mariela, sunt deosebit de fericit să vă cunosc, exclamă Rosarik. Soția bunului meu prieten și, în același

timp, o cultivatoare de madarone – astea sunt calități demne de admirat.

Marieța se înroșise toată, măgulită și încântată.

— Zeul vă așteaptă. Poftiți, vă rog! se grăbi Rosarik să-i conducă mai departe, prin mijlocul credincioșilor și novicilor care așteptau.

Trase o perdea ce acoperea intrarea într-o sală. În fața tuturor apăru statuia imensă, cioplită în granit negru, a zeului.

Lângă el stătea așezat comod balaurul Mosolik.

Zeul îl mângâia pe creștet, iar fiara torcea ca un pisoi.

Când îi văzu pe noii veniți, balaurul le zâmbi și le spuse cu o voce puternică, gravă:

— Zeul m-a vindecat! Uite, mi-a reparat și coada!

Și ca să le arate că avea dreptate, își flutură coada imensă.

Taravik rămase o clipă locului, neștiind prea bine ce să facă – politețea îi cerea să-l salute în primul rând pe zeu, că ăsta era mai mare în rang; dar nu se cuvenea să nu-i răspundă lui Mosolik, care îl întâmpinase cu atâta bucurie…

Fu salvat de Marieța, care nu stătu prea mult pe gânduri: luă iute coșurile din spinarea lui Kostik, îi puse unul în brațe lui Taravik, apoi îl împinse pe bărbat spre statuia zeului.

Când ajunseră la doi, trei pași de Khator, cei doi căzură în genunchi și așezară florile la picioarele statuii.

Pegasul se lăsă și el pe genunchii picioarelor din față, ca să nu facă opinie separată.

Zeul întinse mâna sa de piatră, luă o floare albă, o duse la nas și o mirosi îndelung, scoțând un geamăt de plăcere.

Modul în care era aranjată statuia și felul în care cădea lumina pe ea făcuse ca mâna cu care Khator îl mângâiase pe creștet pe Mosolik să fie în umbră. Ca urmare, mulți dintre credincioșii care pătrunseseră în templu, în urma Marieței și a lui Taravik, ba chiar și o parte dintre novici, nu observaseră că zeul dăduse viață statuii sale. De aceea, momentul în care statuia luase floarea și o mirosise fusese însoțit de numeroase leșinuri, spaime de tot felul (manifestate zgomotos) și decizii subite de a se lăsa definitiv de băutură.

Khator zâmbi așa cum știa doar el și se adresă celor doi îngenuncheați din fața sa:

— Ați spus preotului meu că sunteți căsătoriți. Îndrăzniți să-mi spuneți și mie același lucru?

Marieța, care nu mai avusese de-a face cu zeitățile, începu să regrete ideea de a-l însoți în templu pe Taravik. Dar bărbatul, în inconștiența sa, își ridică privirea și se apucă să-i explice lui Khator:

— Știți, preadivinitatea ta, noi chiar suntem căsătoriți din toate punctele de vedere, că suntem împreună de o viață de om, numai că n-am avut niciodată timp să ne ducem la un templu…

— Păi acum sunteți într-un templu, îi replică cu glas suav zeul întunecat. Și ați recunoscut amândoi în fața unui preot că sunteți soț și soție. Ar mai fi nevoie doar de un singur lucru: să faceți schimb de inele. Și treaba ar fi încheiată…

Cei doi se priviră. Iar Taravik recunoscu, plin de regret:

— Nu avem inele…

Zeul îi dădu un bobârnac lui Mosolik, iar acesta începu să scotocească sub solzii din gușă cu labele din față. Scoase ceva lucitor de acolo și-i șopti lui Taravik:

— Întinde mâna.

De data asta, șoapta lui se auzi până în stradă. Se vedea că zeul îi vindecase gâtlejul.

În timp ce Taravik întindea nedumerit mâna, Kostik șopti și el, de îl auzi toată lumea:

— Ia te uită! Deci acolo își are jupânul Mosolik buzunarul!

Balaurul îi pusese în mână lui Taravik două inele simple, dar destul de groase.

Zeul îi trase balaurului o scatoalcă peste ceafă, iar Mosolik se apucă din nou de scotocit pe sub solzii săi. În timp ce căuta, spuse cu glas rușinat:

— Noi, balaurii, suntem zgârciți de felul nostru. De aceea nu mă îndur să-i fac prietenului meu Taravik un cadou pe măsura ajutorului pe care mi l-a dat la nevoie… Dar ceea ce îi dăruiesc e din tot sufletul și e meritat pe deplin.

Și-i mai puse în palmă lui Taravik niște chestii lucitoare.

De data asta zeul îl mângâie, binevoitor, iar balaurul începu să toarcă, fericit.

Taravik se uită la aurul din mâna sa, fără să-i vină să creadă. Se uită la Marieța, Marieța se uită la el…

…iar zeul le zise:

— Hai, nu vă mai holbați atât, că avem treabă. Puneți-vă podoabele, că ale voastre sunt, și faceți schimbul de inele.

Rosarik veni iute lângă ei, o ajută pe Marieța să-și pună cerceii, colierul și brățările dăruite de balaur (Taravik își pusese singur la gât lanțul gros, bun să legi câinele cu el) și îi întrebă, turuind de parcă venea sfârșitul lumii:

— Sunteți gata să fiți împreună la bine și la rău, la bucurie și necaz, la inundații și la secetă?

— Da, se grăbi Marieța să răspundă, iar Taravik o imită de bunăvoie.

— Atunci schimbați inelele! Acum poți să săruți mireasa, adăugă el, iar Taravik o pupă zgomotos pe Marieța, care chicotea rușinată.

— Bine, râse zeul, cred că v-am răsplătit suficient pentru că mi-ați ajutat balaurul. Hai, duceți-vă să vă sărbătoriți nunta! Kostik, tu ce-ți dorești? Ai vrea să-ți dăruiesc încă o aripă, să poți zbura?

Pegasul se gândi doar o clipă:

— Nu știu ce să zic, puternice zeu. Nu vreau să par nerecunoscător, dar încă o aripă mi-ar schimba complet viața… Aș fi obligat să învăț să zbor, să-mi schimb meseria… să-mi fac alți prieteni… Cadoul ăsta mi-ar fi prins bine în tinerețe. Acum e cam târziu. Fără supărare, dar cred că trebuie să mă mai gândesc…

— Gândește-te, zâmbi binevoitor zeul. Nici nu-mi închipuiam că o să accepți imediat. Vreau doar să ții minte: când o să ai nevoie de o favoare din partea mea, fie chiar și o aripă în locul ciotului pe care-l ai, va fi suficient să vii în fața mea și să-mi ceri.

Pegasul se grăbi să declanșeze un discurs interminabil de mulțumiri, dar zeul îl întrerupse fără pic de jenă:

— Hai, ștergeți-o de aici! îmi sunteți foarte simpatici, dar astăzi am avut o zi groaznică și sunt sătul de oamenii de toate felurile, precum și de făpturile care viețuiesc în jurul lor. Rosarik, condu-i la ei acasă, ca să fiu sigur că nu se mai întorc în seara asta, și rezolvă treaba cu florile!

Preotul trase perdeaua în fața statuii, iar de dincolo de aceasta se auzi un oftat ușurat.

Marieța discutase ceva cu bătrâneii ei, iar unul dintre ei plecase în grabă, probabil ca să facă niscaiva pregătiri. După aceea, femeia se alăturase preoților care urmau să-i conducă până acasă (Rosarik și un tânăr ce se ocupa cu acte, scripte și

contracte, numit Gramastik) ca să vadă florile pe care le cultiva și să stabilească felul, cantitățile și zilele în care aveau să fie predate respectivele flori preoților templului lui Khator. Bineînțeles că tot restul drumului discutase cu prelații și cu bătrânelul rămas despre cele pe care le aveau de făcut, despre prețuri, răsaduri, semințe, bulbi și alte lucruri la fel de interesante.

Taravik și Kostik mergeau în urma lor, la o distanță suficient de mare ca să nu audă ceea ce nu-i interesa. Taravik se juca – așa, din întâmplare – cu lanțul cel gros, care-l plasa într-un loc de invidiat în ierarhia cetățenilor orașului. Părea gânditor și preocupat, ca un adevărat stâlp al societății.

Kostik se pregătea să-i spună ceva usturător, când Taravik se întoarse către el și-i spuse, oarecum surprins:

— Dragule, să-ți spun o chestie! M-am tot gândit și m-am tot gândit, dar nu am reușit să-mi amintesc ce sfat am primit în timpul visului pe care nu mi-l mai amintesc.

— Mi se pare normal, bombăni Kostik.

— Ai un pic de răbdare. Și mi-am zis, după ce am ieșit din templu: *Dragă Taravik, n-are niciun rost să-ți chinui creierul, străduindu-te să-ți amintești ceva care, poate, nici n-a existat, pentru că n-ai nicio garanție că ai primit vreun sfat.* Și mi s-a părut un gând interesant, așa că m-am decis să-i dau ascultare. Însă mi-am mai zis: *Dacă tot m-am chinuit atât în zadar, ce-ar fi să mă mai străduiesc încă o dată, în drum spre locuință? Și dacă n-o să-mi amintesc nimic până ajungem acasă, atunci n-o să mă mai chinui niciodată să-mi aduc aminte sfatul ăla…*

— Bravo, îi spuse așa, în dorul lelii, Kostik.

— Și știi care-i chestia cea mai interesantă? continuă Taravik, plin de entuziasm.

— Care? întrebă pegasul, doar din politețe.

— Mi-am adus aminte!

Kostik se uită la el, neîncrezător.

— Cum adică ți-ai adus aminte? Ar fi pentru prima oară când reușești așa ceva…

— Nu-i așa că-i extraordinar? Dar știi care-i chestia cu adevărat extraordinară?

— Că ți-ai adus aminte care-i sfatul primit și l-ai uitat imediat? întrebă pegasul, plin de speranță.

— Nu, îl contrazise Taravik. E o treabă mult mai tare!

— Hai, spune-mi, nu mă mai fierbe atât!

— Mi-am adus aminte de sfatul primit, dar nu înțeleg nimic din el!

— Și asta ți se pare ieșit din comun? se minună pegasul. Mie mi s-ar fi părut ceva extraordinar dacă ai fi priceput ceva…

Taravik se uită urât la el, iar pegasul, temându-se că l-a jignit tocmai într-o zi în care avusese parte de multe bucurii, se grăbi să schimbe vorba (într-un fel).

— Și care era sfatul acela de neînțeles?

— Mi-au fost spuse următoarele: să ai grijă să nu stai în fața lui atunci când o să-l calce Kostik pe coadă. Dar taie-mă, omoară-mă, nu-mi dau seama ce înseamnă cuvintele astea și cu ce mă puteau ajuta ele…

Pegasul se uită ciudat la el – cu un soi de uimire, cu un pic de invidie și cu oarecare ciudă. Apoi începu să pălăvrăgească în felul său obișnuit, așa cum vorbea în timp ce gonea prin deșert:

— Unii nu-și dau seama niciodată de faptul că soarta le este binevoitoare. Li se pare că viața este un șir de întâmplări cu efecte favorabile pentru ei și cu urmări catastrofale pentru alții. Nu se gândesc nicio clipă că nimic nu-i întâmplător și că totul a fost pregătit din timp pentru cei iubiți de zei. Pe de altă parte, zeii sunt, în mare măsură, ipocriți. Poate că fac asta pentru binele nostru, poate că noi nu suntem pregătiți – moral și intelectual – să acceptăm lumea așa cum este și avem nevoie ca adevărul să fie înfrumusețat un pic. Căci zeii ne-au tot vorbit despre liberul-arbitru, despre dreptul omului de a-și alege drumul în viață și de a opta pentru virtute sau pentru păcat. Dar iată, din când în când apare câte un detaliu, câte un mic amănunt, scos la iveală de cineva incapabil să-i priceapă înțelesul, care demonstrează că cel puțin unii dintre noi nu au nevoie să aleagă, pentru că au ales alții pentru ei. Pentru că micul amănunt despre care discutăm arată nu numai că o anumită persoană nu a călcat pe coada altei persoane din întâmplare, ci și că decizia ca acea coadă să fie călcată fusese luată cu mult timp înainte. Mai mult, o altă persoană a fost avertizată să se ferească de efectele neplăcute ale acelui gest și, întrucât persoana respectivă a uitat sfatul sau nu l-a înțeles, s-a avut grijă ca persoana respectivă să urmeze totuși sfatul fără să știe că face asta. Ceea ce demonstrează, dragul meu Taravik, că există soartă, că lucrurile sunt stabilite în sfere

superioare nouă și că n-are rost să ne frământăm, să ne străduim să ne amintim sfaturi și să le respectăm, pentru că efortul nostru nu contează.

Taravik se uită plin de admirație la pegasul său și exclamă:

— Măi Kostik, deștept mai ești! N-am priceput mai nimic din ce-ai spus, dar tare frumos ai vorbit!

— Nu-i așa? De fapt, așa cum nu trebuie să exagerăm rolul liberului arbitru, tot așa nu trebuie să exagerăm rolul vorbirii ca mijloc de comunicare între oameni, pentru că, așa cum bine ai atras atenția, nu contează ceea ce spui, ci modul în care spui...

Kostik nu apucă să-și dezvolte mai departe teoria – care, poate, s-ar fi finalizat cu înființarea unei școli filozofice – pentru că ajunseseră acasă.

Bătrânelul care fugise înaintea tuturor mobilizase ucenici, calfe și vecini, și pregătiseră în stradă, în fața grădinii Marieței, o masă improvizată din scânduri, pe care o umpluseră cu mâncare și băutură. În jurul ei se strânseseră vecini, membrii de frunte ai breslei grădinarilor și precupeți, de te minunai când apucaseră să ajungă acolo cu toții. Bineînțeles, se strânseseră ca să-i sărbătorească pe miri.

Spre uimirea lui Taravik, Rosarik nu rămase la petrecere. Binecuvântă masa, sorbi un pocal de vin, se duse împreună cu cei doi moșnegi să vadă florile (și se declară încântat de ceea ce văzuse), apoi se întoarse în grabă la templu.

Ceilalți se chiolhăniră până-n zori, când își amintiră brusc cu toții că peste o oră, două, urmau să aprovizioneze piețele orașului cu fructe, legume și flori. Așa că petrecerea se sparse, iar Taravik se târî până în pat, lăsând altora grija să strângă în urma chefliilor.

Când se trezi, soarele se ridicase zdravăn pe cer. Se duse în grădină, încă buimac, și-l găsi pe Kostik moțăind la umbră. Marieța, plină de energie ca și cum s-ar fi odihnit pe săturate, dirija un grup de fete și de băieți care săpau, pliveau și udau răzoarele.

— Nu m-ai trezit ca să te ajut să duci marfa la piață, mormăi Taravik.

— N-am avut nevoie de ajutor, dragul meu, îl liniști femeia. Trebuie să-ți spun că ieri, în timp ce tu și Kostik colindați prin pustiu, m-am dus să vizitez terenurile din afara orașului, pe care le-am cumpărat odată cu căsuța și grădina. Am rămas cu gura

căscată, dragule! Sunt terenuri mari, mănoase, bine lucrate, care au produs o recoltă incredibilă! Arendașii așteptau să apară proprietarul, ca să încheie socotelile. Am luat o parte din recoltă, ca să avem ce mânca – așa că acum avem magazia plină – iar restul l-am vândut. Și am încheiat înțelegeri avantajoase și pentru anul următor. Adică, dragă Taravik, ești un om bogat – nu foarte bogat, cum este Morbik, bancherul nostru, dar suntem destul de bogați ca să ducem o viață fără griji.

— Adică tu ești bogată, cintezica mea, mormăi Taravik. Că eu…

— Păi inelul e al tău, că de la el ni se trag toate. Și suntem căsătoriți, dacă n-ai uitat cumva, așa că ce-i al tău e și al meu, adică suntem bogați amândoi, râse Marieța.

— Și cu copiii ăștia ce e? întrebă Taravik, arătând spre adolescenții care trebăluiau de zor.

— Ucenicii răposatului meșter. Mi-au revenit împreună cu pământul cumpărat. Am preluat calfele și ucenicii, drepturile și obligațiile socrului lui Morbik. Așa că are cine să mă ajute.

— Și eu? Ce-mi rămâne de făcut?

— Deocamdată, ia-l pe Kostik și duceți-vă la plimbare, beți o bere cu prietenii și întoarceți-vă mai pe seară, când o să terminăm cu treaba și nu o să ne mai stați în drum.

Sigur, toate astea fuseseră spuse cu blândețe și însoțite de un zâmbet plin de amabilitate, dar celor doi nu le conveni că fuseseră trimiși la plimbare.

Așa că intrară amândoi, destul de cătrăniți, în grădina unei cârciumi și cerură de băut. Li se aduse imediat o stacană cu bere, împreună cu o ulcică pentru Taravik și o strachină pentru Kostik.

În timp ce sorbeau din berea rece, abia scoasă din beci, traseră cu urechea la ce vorbeau cei de la masa învecinată, gata să se vâre și ei în vorbă, dacă i-ar fi interesat subiectul.

— Nu vreți să mă credeți, foarte bine, perora un individ între două vârste, după înfățișare meșter sau calfă într-o ghildă a constructorilor. Dar vă garantez că așa s-au petrecut lucrurile.

— Hai, măi Borovik, încercă să-l liniștească un comesean. De ce să nu te credem? Sigur, mi se pare ciudat că furtuna de nisip de care pomenești nu a fost văzută și din oraș, dar în pustiu se întâmplă atâtea lucruri ciudate…

— Ca să fiu sincer, pe mine mă miră doar faptul că vrăjitorul latgan și luntrea lui n-au putut scăpa de o furtună obișnuită, spuse alt individ de la aceeași masă. Credem că-i în stare de mai mult…

— Ne scuzați, se vârî în vorbă Taravik, care nu mai putea de curiozitate. Ați spus ceva de vrăjitorul latgan…

Numitul Borovik se întoarse spre el și-i răspunse binevoitor:

— Jupâne…

— Taravik e numele meu, iar el e Kostik… se grăbi să se prezinte amicul nostru.

— Mă bucur de cunoștință. Eu sunt Borovik și acum două zile am fost plătit de vraciul cu straie albe să ridic un adăpost lângă mormântul lui Blokan – acolo urma să fie loc de escală pentru luntrea sa. Zis și făcut, mi-am luat oamenii, am încărcat materialele pe catâri și ne-am dus la locul stabilit. Am ridicat adăpostul, după cum ne înțeleseserăm, și ne pregăteam de plecare, când a apărut luntrea latganilor. Cei doi pasageri au coborât, să se dezmorțească, să mănânce ceva și să se răcorească un pic. Marinarii latgani și vrăjitorul se pregăteau și ei să se dea jos din ambarcațiune, când, din senin, s-a pornit o vijelie puternică. Vântul a luat șalupa pe sus și a dus-o undeva… doar zeii știu unde. Noi ne-am adăpostit cum am putut, iar când furtuna s-a potolit, ne-am luat catârii, ca și pe cei doi pasageri și ne-am întors în oraș.

— Noroc că ai fost plătit în avans, spuse Taravik.

— Chiar că am avut noroc! fu de acord meșterul.

Mai ciocniră câte o bărdacă, mai povestiră una, alta – Kostik avu mare succes istorisind despre o furtună pornită tot așa, din senin, care luase pe sus toți pepenii de pe câmpurile din jurul Boromeii, lăsând vrejurile neatinse…

Tocmai când Taravik îi șoptea lui Kostik că era cazul să plece, iar pegasul îi răspundea că are dreptate, în grădină apăru un bărbat obosit, prăfuit și îngrijorat, care se uită la cei de la mese, apoi se lumină brusc la față și se repezi la Borovik:

— Stăpâne! Dragă stăpâne! Te-am regăsit! Slavă zeilor, am scăpat cu viață din furtuna de nisip. Însă abia am reușit să ajung în oraș. Sunt mort de foame, că setea mi-am potolit-o la fântâna de lângă poarta cetății. Și-s obosit, că am mers pe jos o zi întreagă. Bine că te-am regăsit!

Borovik se uită la el, speriat, și-l întrebă:

— Cine ești, străine? Nu te cunosc.

— Sunt Tarabilius, sclavul tău.

Meșterul îl privi cu ochii mijiți.

— Ia arată-mi limba!

Sclavul, nedumerit, se supuse.

— Eu am avut un sclav, pe care îl chema Tarabilius, și care a dispărut în timpul furtunii de nisip despre care am pomenit. Dar sclavul acela era mut. Avea limba tăiată. Tu pălăvrăgești de zor și, după cum mi-ai arătat, ai limba întreagă. Ești un impostor… dar nu știu ce urmărești. Fie vrei să-ți bați joc de mine… fie faci parte dintr-un complot care are ca scop să fiu acuzat că am furat sclavul altcuiva… fie ești vreo închipuire a demonilor cei răi din deșert… Eu sunt om cinstit și n-am nevoie de nimic ce nu-mi aparține. Pleacă de aici! Lasă-mă în pace!

Și Borovik se întoarse la băutura și la discuția sa.

Taravik își plăti băutura și, făcându-i-se milă de omul care rămăsese neajutorat lângă poartă, îi aruncă un bănuț:

— Cumpără-ți ceva de mâncare și vezi-ți de drum, măi omule!

Apoi se plimbă un pic prin oraș împreună cu Kostik. Și în timp ce se întrebau cu ce aveau să se ocupe de aici înainte, Taravik își aminti că Morbik îi făgăduise ceva de lucru.

— Hai să trecem pe la el și să-l întrebăm, îi propuse Kostik. Că altceva tot n-avem de făcut, iar de bere m-am săturat…

Bancherul era ocupat, ca de obicei, dar binevoi să-și ridice privirea de pe monedele pe care le număra de zor ca să-i spună lui Taravik (fără să-l salute, fără să-l întrebe de sănătate, adică purtându-se ca de obicei):

— Am o misiune de mare încredere și foarte bine plătită. Un drum lung, până pe valea fluviului Hatti.

Plecarea mâine la prânz. Vreau răspunsul până mâine dimineață. Așa că discută în seara asta cu nevastă-ta, că acum nu mai ești de capul tău, ca să faci ce-ți place, și dacă îți dă voie, să mă anunți de îndată ce se luminează. Altfel, caut alt curier. Salut.

Și se cufundă din nou în operațiunea de numărare a banilor.

Cei doi merseră un timp tăcuți. În cele din urmă, Kostik întrebă:

— Vrei să vorbesc eu cu Marieța? Chiar dacă o să-mi dea cu ceva în cap, n-o să mă doară…

— O să încerc s-o iau cu binișorul… sincer vorbind, treaba

asta pică nasol… adică mirele pleacă în lume la două zile după nuntă… Nici nu știu cum să-i spun… mai că te-aș lăsa pe tine să vorbești, că te pricepi mai bine… dar dacă o să se supere, atunci să se supere pe mine. Și dacă n-o să ne dea voie să plecăm, asta e! O să scoatem apă și o să udăm zarzavaturile, ca niște grădinari adevărați…

Numai că vocea lui Taravik suna tare mâhnită, ca a unui copil căruia îi era teamă că n-o să primească niciun cadou de ziua sa…

Când ajunseră acasă, în curte văzură doi băieți care frecau de zor cămașa de zale a lui Taravik, iar o fată lustruia coiful lui imens de bronz. Salteaua de lână, pe care o purta în misiuni peste zale, fusese atârnată de un pom, la aerisit.

— Ce faceți cu lucrurile mele? întrebă indignat Taravik. Vreți să le vindeți? Nu mai aveți loc de ele?

— Nu, dragule, îi spuse Marieța pe un ton împăciuitor. Ți le pregăteam, că doar n-o să plecați la drum jegoși.

Taravik se uită la ea bănuitor.

— De unde ți-a venit ideea că vrem să plecăm?

— Taravik, te cunosc de o viață. Dacă n-o să pleci la drum mâine, o să pleci poimâine. Asta ți-e meseria și am știut cu ce te ocupi atunci când ne-am unit viețile. Și mai știu un lucru: voi, bărbații, vedeți viața ca un joc plin de durere. Vă plac meseriile în care puteți să vă dați cu ciocanul peste degete, vă plac jocurile în care adversarul are dreptul să vă dea la gioale și vă plac distracțiile care vă provoacă o mahmureală cumplită a doua zi. Așa că nu puteți să cultivați flori prea mult timp fără să începeți să tânjiți după drumuri prin pustiu și sărituri în râpe. Hai, spune-mi când trebuie să plecați și până unde…

În timp ce Taravik îi explica Marieței încotro avea să pornească a doua zi, iar ucenicii îi pregăteau provizii și schimburi curate, bărbatul care spusese că se numește Tarabilius se dusese la un brutar și-i dăduse bănuțul pe care-l primise de la Taravik.

Brutarul îi dăduse în schimb o plăcintă și câteva lipii, pe care sclavul le mâncase cu lăcomie. Apoi, cu foamea potolită, se dusese în piață și căutase de lucru.

Pentru moment, nu găsise decât lucruri fără importanță – să strângă resturile rămase de la vânzătorii de legume, să mâne vitele în țarcurile din obor…

Dar pe înserate îl chemase la el un meșter care lucra la un templu și care avea nevoie de salahori. Se înțeleseseră, iar în zori Tarabilius se apucase de muncă.

Și, în timp ce Taravik și Kostik străbăteau pustiul în goană, îndreptându-se spre sud, către țara de pe malurile fluviului Hatti, Tarabilius muncea din răsputeri și punea deoparte fiecare bănuț pe care îl agonisea.

Iar după zece zile, când șantierul se închise, pentru că treaba fusese terminată, Tarabilius strânsese destui bani ca să-și cumpere ceva provizii și o lopată veche.

Apoi reușise să convingă o caravană să-l ia și pe el până la mormântul lui Blokan…

Iar după ce caravana plecă mai departe, lăsându-l lângă ruine, Tarabilius începu să colinde împrejurimile, săpând din loc în loc și mormăind de unul singur:

— Ai răbdare, mărite rege! Mormântul tău e pe aici, pe undeva, în vecinătate. N-o să mă las până n-o să-l găsesc…